

ת"פ 13227/10/21 - מדינת ישראל נגד רותי סאלם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 13227-10-21 מדינת ישראל נ' סאלם

בפני כבוד השופט יואל עדן

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איילת קדוש - פמ"ד

נגד

הנאשמת:

רותי סאלם

ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן

הכרעת דין

באישום השני הוחלט לזכות את הנאשמת מחמת הספק, מהעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, ולהרשיעה בעבירת תקיפה סתם.

באישום הרביעי הוחלט לזכות את הנאשמת מחמת הספק, משתי העבירות של תקיפה סתם המיוחסות לה באישום זה.

באישום החמישי הוחלט לזכות את הנאשמת מחמת הספק, מעבירה אחת של תקיפה סתם.

עמוד 1

באישום התשיעי מיוחסות לנאשמת 12 עבירות של תקיפה סתם. ואולם, אין מדובר ב-12 אירועי תקיפה אלא ב-10. לפיכך, הנאשמת מורשעת באישום התשיעי בעשר עבירות של תקיפה סתם. יודגש, כי כל האירועים המפורטים באישום התשיעי הוכחו מעל לספק סביר, והנאשמת מורשעת בכולם, והעובדה כי היא מורשעת בעשרה אישומים, דהיינו בעשר עבירות, ולא בשתיים עשרה עבירות, אינה נובעת מזיכוי או מכך שלא הוכחה עובדה כלשהי באישום זה, אלא מכך שנפלה טעות בכתב האישום ונכתב שתיים עשרה עבירות, כאשר מדובר בעשר תקיפות.

באישום האחד עשר הוחלט לזכות את הנאשמת מחמת הספק, מעבירה אחת של תקיפה סתם.

באישום השניים עשר הוחלט לזכות את הנאשמת מחמת הספק, מביצוע עבירה אחת של תקיפת קטין או חסר ישע, ובגין אותו אירוע להרשיעה בעבירה של תקיפת סתם.

באישום הארבעה עשר, באירוע ו', הוחלט לזכות את הנאשמת מביצוע עבירה אחת של תקיפה סתם.

ב"כ המאשימה הודיעה בסיכומיה כי היא חוזרת בה מהבקשה להרשיע את הנאשמת בעבירה של התעללות בקטין או חסר ישע על יסוד האירוע המתואר בסעיף 3 לאישום 15, אך עותרת להרשעת הנאשמת בעבירה זו בגין המתואר בסעיפים אחרים באישום זה. באישום זה יוחסה לנאשמת עבירה אחת של התעללות בקטין או בחסר ישע, בגין כלל האירועים המפורטים בו. אין בהודעת ב"כ המאשימה כדי זיכוי הנאשמת מעבירה זו באישום זה, שכן כפי שיפורט להלן, יש להרשיע את הנאשמת באישום זה בעבירה המיוחסת לה במסגרתו כפי העובדות המפורטות בשאר סעיפיו, אשר הוכחו מעל לספק סביר.

האישומים

1. כתב האישום כולל 16 אישומים בהם מיוחסות לנאשמת עבירות כלפי פעוטות בגילאים של עד 3 שנים, בגן ילדים אותו ניהלה.

עבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ("החוק"), מיוחסת לנאשמת באישומים: 2, 3, 4 (2 עבירות), 5 (2 עבירות), 6 (2 עבירות), 7, 8, 9 (12 עבירות), 10, 11 (2 עבירות), 14 (ריבוי עבירות).

עבירת תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק מיוחסת לנאשמת באישומים: 1, 2, 6, 7, 11, 12 (2 עבירות).

עבירת השארת ילד בלא השגחה לפי סעיף 361 לחוק מיוחסת לנאשמת באישומים: 8 ו- 13.

עבירת התעללות בקטין או בחסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק מיוחסת לנאשמת באישומים: 15, 16, כאשר באישום 16 מיוחס ריבוי עבירות.

כתב האישום - חלק כללי

2. בחלק הכללי מפורט הרקע העובדתי לאישומים כדלקמן:

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשמת עוסקת בטיפול בילדים מזה 25 שנים ומנהלת גן פרטי ("הגן").
2. בשנת הלימודים שנפתחה בספטמבר 2020, היו רשומים בגן כ-29 ילדים, שהיו מחולקים לשלוש קבוצות בהתאם לגילם: תינוקות, לגילאי שישה חודשים עד שנה לערך ("התינוקות") פעוטות לגילאי שנה עד שנה וחצי לערך ("הפעוטות") בוגרים, לגילאי שנתיים עד שלוש לערך ("הילדים"), כולם ביחד ("הקטינים").
3. בין הילדים הרשומים בגן היו א.ל. יליד 2018, ע.ל. ילידת 2019, ע.ט. יליד 2018, ה.ד. יליד 2018, א.ס. יליד 2019, ע.פ. ילידת 2018, נ.ש. שגילו אינו ידוע למאשימה, א.ק. יליד 2019, ע.ל. ילידת 2019, ש.ו. יליד 2018, נ.ס. יליד 2020, א.ר. ילידת 2018.
4. בכניסה לגן ישנו שער בטיחות המפריד בין החלל המרכזי בגן לבין היציאה מהגן אל החצר. החלל המרכזי בגן ("החדר המרכזי") שימש את קבוצות הפעוטות והבוגרים לפעילות השוטפת בגן. קבוצת התינוקות, לרוב, קיימה את פעילותה השוטפת בחדר ייעודי מופרד בגן ("התינוקיה") פרט להאכלה שהתבצעה בחדר המרכזי בגן. הכניסה לתינוקיה היא דרך שער בטיחות מתוך החדר המרכזי בגן.
5. בחדר המרכזי בגן ישנו מטבח, שהכניסה אליו מתבצעת גם היא דרך שער בטיחות. בחלל החדר המרכזי ישנם שולחנות וכסאות המשמשים את הילדים הבוגרים יותר לאכילה, וכן, כסאות אוכל לתינוקות ("כסאות אוכל") ששימשו את התינוקות והפעוטות לאכילה.
6. בתינוקיה יש משחקים שונים וכן לולים לשינה, ומתקן הבנוי ממושב כיסא סלקל המחובר למתקן שמאפשר את נדנודו ("הנדנדה"). דרך קבע בגן, תינוקות שהושבו בנדנדה לא נקשרו ברתמה אלא "אובטחו" על ידי מגש אוכל שהיה מתחבר בקדמת הנדנדה ("מגש הנדנדה").
7. בגן חצר משחקים ("החצר") ובה ספסלים ומתקנים שונים, אליה היו יוצאים כל קבוצות הילדים יחד.
8. פאני מויאל (ע.ת.2) הינה סייעת בגן שהופקדה על קבוצת התינוקות, ועבדה עבור הנאשמת כשבע שנים נכון לנובמבר 2020 ("פאני" או "הסייעת פאני") חני בוטבול (ע.ת.1), הינה סייעת בגן, שעבדה עבור הנאשמת החל מינואר 2020 במשרה חלקית, והחל מספטמבר 2020 במשרה מלאה ("חני" או "הסייעת חני"). שני אביגור הינה סייעת בגן שעבדה עבור הנאשמת כשבועיים בין התאריכים 25.11.2020 - 11.11.2020 ("שני" או "הסייעת שני"). מלי סויסה הינה סייעת בגן שעבדה עבור הנאשמת כ-11 ימים, בין התאריכים 18.11.2020 - 1.11.2020 ("מלי" או "הסייעת מלי"). מידי פעם, בנותיהן הקטינות של חני ופאני ("הנערות") היו מגיעות לגן ומסייעות לאימהותיהן ולנאשמת.
9. במשך כשבע שנים עד לנובמבר 2020, בהזדמנויות רבות מאוד, נהגה הנאשמת כ"שיטת חינוך", במקרים בהם ילד אחד היה מרביץ לילד אחר או נושך אותו, להורות לילד שהוכה או ננשך להכות או לנשך בחזרה, ובחלק מהמקרים אף הייתה לוקחת את ידו של הילד שהוכה ומרביצה באמצעותה לילד שהכה, או לוקחת את ידו של הילד שנשך ואוחזת את ראשו של הילד שננשך ומקרבת ביניהם ומאלצת את הילד שננשך לנשך את הילד שנשך בחזרה.
10. עוד במסגרת "שיטת החינוך" של הנאשמת, היא נהגה להכות או לצבוט ילדים בפיהם כתגובה על כך שנשכו ילדים אחרים, וכן, להושיב ילדים בכוח בכיסאות, למשוך אותם מידיה בכוח ולדחוף אותם.
11. בין התאריכים 29.10.20 ל-16.11.20 ("התקופה הרלוונטית"), בהזדמנויות רבות, תקפה הנאשמת קטינים

חסרי ישע בגן, באופנים שונים, כפי שיפורט להלן.

המענה לחלק הכללי:

3. במענה לחלק הכללי אישרה הנאשמת כי עבדה כגננת כ - 35 שנים, ו - 20 שנים במשרד החינוך ופיקוחו, ובשנים האחרונות ניהלה גן פרטי ככתוב בכתב האישום. הנאשמת מאשרת גם את האמור ביחס לילדים אשר היו בגן, מבנה הגן וכלל האמור בסעיפים 2-5 לחלק הכללי.

הנאשמת אישרה את הימצאותו של אותו כיסא נדנדה המפורט בסעיף 6, אך טענה כי התינוקות שהושבו בנדנדה אובטחו על ידי המגש, היות והמגש עצמו היה ננעל באופן שתינוק לא יכול לפתוח אותו אם הוא ננעל כראוי.

הנאשמת מאשרת כי כל קבוצות הילדים היו יוצאות יחד לחצר, אך זאת רק בתקופת הקורונה שם היתה מצוקה של עובדים, והיו פחות ילדים מבד"כ.

הנאשמת מאשרת כי הסייעות המתוארות עבדו אצלה בגן, אך בזמנים המצוינים נטען כי הנאשמת לא פעם ביקשה מהסייעות כי לא יביאו את הילדים הקטנים שלהן, אך אלה מסרו כי אין להן מקום אחר להשאירם, ולכן הנאשמת קיבלה את זה בליט ברירה.

הנאשמת כפרה ב"שיטת החינוך" ובמעשים המיוחסים לה במסגרתה, בסעיפים 9-10 לחלק הכללי, וטענה כי לא נהגה כאמור, ולהיפך, היתה מקרבת בין הילדים ונותנת להם לחבק אחד את השני.

ביחס לתקיפות המיוחסות כאמור בסעיף 11 לחלק הכללי נטען כי מדובר בתקופת קורונה בה הנאשמת עמדה בפני מצב של חוסר עובדים, בד בבד עם ילדים חדשים בגן, תקופה בה הנאשמת היתה יותר החלטית מבד"כ על מנת להתמודד עם המצב כפי שיתואר בהמשך, ונטען כי הנאשמת לא תקפה אותם בהזדמנויות רבות, אך יש הזדמנויות אשר הגיעו לידי תקיפה.

הראיות והמחלוקות - כללי:

4. בפרשת התביעה העידו עדות התביעה 1 ו-2, בפרשת ההגנה העידה הנאשמת.

בפרשת התביעה הוגש, כמוצג עיקרי ומרכזי, דיסק ובו סרטונים ביחס לכל אחד מהאישומים (ת/1), והוגשו מוצגים ת/2 עד ת/27ג', הכוללים הודעות של הורי חלק מהילדים, מזכרים, דוחות, ושיחות טלפוניות.

ההתייחסות לעדויות ולמוצגים הרלוונטיים תהיה במסגרת הדין באישומים כמפורט להלן.

הראיות העיקריות והמרכזיות ביחס לכלל האישומים הן הסרטונים אשר הוגשו במסגרת הדיסק ת/1. הראיות האחרות בעיקרן אינן ישירות לכלל אישום ואישום.

יש להדגיש זאת, הואיל ולאחר בחינת כלל הראיות וטענות הצדדים, עולה כי מלבד הצילומים בת/1, אין ראיה ישירה

ביחס למי מהאירועים, למעט התייחסויות מסוימות נקודתיות אשר יפורטו בהמשך.

הסרטונים הוגשו בהסכמה, במסגרת ת/1, ואין מחלוקת בין הצדדים ביחס לקבילותם. למעשה ב"כ שני הצדדים מבקשים להסתמך על הסרטונים, כל צד כפי טענותיו ופרשנותו לעולה מהסרטונים, ואין כל טענה ביחס לנאמנות של המצולם בסרטונים לאשר התרחש בפועל, וההתייחסות אל הסרטונים להלן תהא ככאלו המתארים נאמנה את המעשים. הסרטונים כוללים תמונה ואינם כוללים קול. להיעדר קול יכולה להיות משמעות ביחס לחלק מהאישומים, שכן לתגובת נפגע משמעות ביחס לבחינת התקיימות יסודות חלק מהעבירות, ובהתאם קביעת סעיף העבירה, ולשאלה אם הוכחו מלוא עובדותיו של האישום הרלוונטי.

5. לאחר שמיעת הראיות ובחינת סיכומי הצדדים, נותרו המחלוקות ביחס למרבית האישומים, והן נובעות בעיקר מההתייחסות והפרשנות של כל צד לנחזה בסרטונים, ולמסקנות אשר ניתן להסיק מכך.

המחלוקות, כפי שיפורטו להלן בכל אישום בנפרד, מתייחסות בחלק מהאישומים לשאלה האם מדובר בתקיפה, כך שנטען ביחס לחלק מהאישומים שאינם מגלים אף לא עבירה של תקיפה סתם, ובחלק מהאישומים המחלוקת הינה בשאלה אם עולה התקיפה כדי עבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, אשר נדרש במסגרתה התקיימות רכיב חבלה של ממש.

ב"כ המאשימה טענה לחיזוקים ראייתיים העולים מעדויות עדות התביעה 1 ו- 2, ומהודעות הורי הקטינים, וכן ביקשה להסתמך על הודאת הנאשמת בחלק מהאישומים.

לכך תבוא התייחסות פרטנית בבחינת האישומים, כמפורט להלן, אך יש לומר כבר עתה כי מבחינה ראייתית יש לבחון תחילה את הראיות המרכזיות והישירות. לחיזוקים ינתן משקל, אולם זה אינו משקל משמעותי, שכן אין מדובר בחיזוקים המתייחסים לאירועים ספציפיים, אלא התייחסות כללית לתוצאות של המעשים.

אשר לעדות הנאשמת, ייאמר כבר עתה כי עדותה לא היתה מהימנה, כללה סתירות רבות אל מול הודעותיה במשטרה. היא שינתה את גרסתה ביחס לנושאים מרכזיים מגרסתה במשטרה. גם בעדותה בבית המשפט קיימות סתירות, וככלל ההתרשמות הינה מעדות מגמתית ובלתי אמינה, אשר לעיתים עומדת בסתירה לראיות עצמאיות דוגמת הסרטונים.

משכך, הראיות המרכזיות על פיה ההכרעה במרבית האישומים, הינן הסרטונים הרלוונטיים לכל אירוע, מתוך ת/1.

אישומים 1 עד 14 מייחסים לנאשמת עבירות של תקיפה סתם, תקיפת קטין או חסר ישע והשארת ילד ללא השגחה. אישומים 15-16 מייחסים לנאשמת עבירות של התעללות בקטין או חסר ישע. אישום 16 מתייחס לתקופה ארוכה, כמו גם לאישומים הקודמים 1-14, ולפיכך ההכרעה ביחס אליו קשורה גם בראיות ובמסקנות ביחס לאישומים האחרים.

אין מחלוקת כי הנאשמת היתה מנהלת הגן, וכי כל הנפגעים היום קטינים אשר הנאשמת אחראית עליהם.

להלן פירוט האישומים, והתייחסות, בנפרד, בכל אישום, לעובדות המפורטות בו, תשובת הנאשמת לאישום במענה שניתן, הראיות המתייחסות לאישום זה, ובפרט הסרטונים הרלוונטיים לאישום מהדיסק ת/1, והמסקנות ביחס לכל אישום.

ההפניה לסרטונים הינה לספרות האחרונות בשם הקובץ, וכל הסרטונים הינם מהדיסק אשר הוגש - ת/1.

תקיפה סתם - תקיפת קטין או חסר ישע - השארת ילד ללא השגחה - המסגרת הנורמטיבית

6. תחילה התייחסות למסגרת הנורמטיבית לעבירות של תקיפה סתם אל מול תקיפת קטין או חסר ישע. חלק מהמחלוקת הינו בשאלה אם עולה מעשה התקיפה שבוצעה כדי תקיפת קטין או חסר ישע, או כדי תקיפה סתם בלבד.

יוער כי תיקון 143 לחוק העונשין אשר קבע כפל עונש למבצע עבירה לפי סעיף 379, כאשר מדובר באחראי על קטין או חסר ישע שאינו משפחתו, והוראת שעה לעונש מזערי בעבירת התעללות בקטין או חסר ישע הנמצא במסגרת חינוכית או טיפולית, לא היה בתוקף בעת ביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום, ואינו חל על מעשי הנאשמת.

סעיף 379 לחוק, "דין תקיפה סתם", קובע :

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

סעיף 368ב(א) לחוק, "תקיפת קטין או חסר ישע", קובע:

"התוקף קטין או חסר ישע וגורם לו חבלה של ממש, דינו - מאסר חמש שנים; היה התוקף אחראי על הקטין או על חסר הישע, דינו - מאסר שבע שנים."

העבירה של תקיפת קטין או חסר ישע כוללת יסודות עובדתיים נוספים על העבירה של תקיפה סתם. אין מחלוקת על התקיימות היסודות - קטין, חסר ישע, והיות הנאשמת אחראית על הקטין או חסר הישע.

המחלוקות באישומים השונים מתייחסות בעיקר לרכיב "חבלה של ממש".

תקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק כדלקמן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

חבלה מוגדרת בסעיף ההגדרות 34 כד לחוק:

"חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים."

גם מכאוב הינו בגדר חבלה.

עבירת תקיפת קטין או חסר ישע מחייבת התקיימות יסוד חבלה של ממש, ולא די בחבלה, כדי היות המעשה בגדרי עבירה זו.

המחלוקות כאן עניינן בחלופה של "מכאוב", ובשאלה האם המכאוב אשר גרמה הנאשמת לפעוטות, בשורת אישומים, עולה כדי "חבלה של ממש", אם לאו.

רכיב "חבלה של ממש" אינו מוגדר בחוק. "חבלה" יכולה לעלות כדי מכאוב בלבד, כפי ההגדרה של "חבלה" בסעיף

34 כד לחוק העונשין, אולם "חבלה של ממש" אינה כוללת כל מכאוב, ונדרשת לה התוספת "של ממש".

גם "חבלה של ממש" יכולה להיות מכאוב בלבד, וגם היא יכולה להיות מכאוב שעובר, אולם על החבלה, שהינה המכאוב, להיות חבלה של ממש.

כאשר מדובר בחבלה שהינה מכאוב, על המכאוב להיות מכאוב של ממש.

האבחנה בין "חבלה" ל"חבלה של ממש", אינה אבחנה אשר ניתן להציב בגידרה אינדיקציה אשר תהיה חד משמעית בכל המקרים.

יש לבחון כל מקרה וכל אירוע, הן את המעשה והן את התוצאות והתגובות של הנפגע למעשה, על מנת לקבוע את הקביעה העובדתית אם עלתה תוצאת התקיפה כדי חבלה של ממש.

כאמור מכאוב נכלל בהגדרת חבלה, אולם לצורך התקיימות יסוד "חבלה של ממש" יש צורך להגיע למסקנה כי מדובר במכאוב של ממש. האבחנה בין מכאוב למכאוב של ממש ענינה לקביעה עובדתית על יסוד הראיות.

הפרשנות של יסוד החבלה של ממש הינה פרשנות מרחיבה, אשר במסגרתה יש לבחון אם לחבלה יש ביטוי ממשי.

"בסעיף 34 כד, הוא סעיף ההגדרות, נתן המחוקק הגדרתו למושגים של "חבלה", "חבלה חמורה" וכן "חבלה מסוכנת", ולעומת זאת החסיר הגדרתו למושג "חבלה של ממש". מושג זה, הוא הרכיב התוצאתי בעבירה הקבועה בסעיף 380 לחוק העונשין, זכה לפרשנות מרחיבה בפסיקה. פרשנות זו מתבססת על הגדרתה של חבלה בחוק, ולפיה חבלה הינה "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים", כאשר הפרשנות המקובלת בפסיקה היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי". ע"פ 1976/11 ויספיש נ' מ"י (21.11.2011).

הבחינה הראייתית לצורך הקביעה העובדתית צריכה התייחסות לכל השלבים. הן למעשה עצמו, והן לתוצאה, על מנת ללמוד מהם אם הגיעה החבלה לכדי חבלה של ממש.

אין בהיעדר בכי או בהיעדר סימן חיצוני גופני כדי לשלול קיומה של חבלה של ממש. לא בכל מקרה של חבלה של ממש נצליח לראות על פניו של הנפגע, או מתנועות גופו, או מקולו את האינדיקציות להיות המעשה ככזה שהביא לתוצאה של חבלה של ממש.

לעיתים, מהמעשה עצמו, אופן התקיפה, עוצמתה והמקום בו בוצעה הפגיעה, ניתן יהיה ללמוד על כי תקיפה שכזו משמעותה הברורה הינה מכאוב של ממש, גם אם לא נשמע את בכיו או קולו של הנפגע.

מנגד, גם אין בביטוי החיצוני לכשעצמו להוביל מיד למסקנה כי מדובר בחבלה של ממש. גם כאשר נחזה בכי או נחזית תגובה גופנית לתקיפה, עדיין יש לבחון את הקשר הישיר למעשה התקיפה, כמו גם את אופיו של המעשה, כדי להגיע למסקנה העובדתית.

כך, בכי יכול להיות תוצאה של סיבות אחרות, הבעת רגשות, הבעת אי הסכמה לסיטואציה או בקשה ועוד.

על הבחינה להתבצע תוך שילוב המעשה, התוצאה הנחזית לעין, התוצאה הנשמעת, וככלל שילוב כלל הנסיבות של כל מקרה.

להלן שורת התייחסויות בפסיקה להגדרת "חבלה של ממש" ולאופן בחינת הראיות כדי להגיע למסקנה אם התקיימה.

"על מהות הרכיב התוצאתי של חבלה "של ממש", בזיקה לסעיף 368ב(א) לחוק, ניתן ללמוד מהפירוש שניתן על-ידי הפסיקה לעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - לפי סעיף 380 לחוק. המונח "חבלה של ממש" בזיקה לעבירה האחרונה זכה לפירוש מרחיב בפסיקה, ומשמעותו - שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית" כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי". (ת.פ.(מחוזי-ים) 460/09 מ"י נ' אליאור חן (30.11.2010).

בת.פ. (מחוזי-ת"א) 40999-01-21 מ"י נ' אורטל בנימין (20.7.2022) (הכרעת הדין, כב' השו' יוסי טופף) ניתוח מקיף של יסודות העבירות, הן של תקיפת קטין או חסר ישע והן של התעללות, ולענין היסוד של "חבלה של ממש" נפנה לדברים הבאים:

"דרישות היסוד העובדתי בעבירת תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כוללת לצד פעולת התקיפה עצמה, דרישה נסיבתית לפיה התוקף הינו "אחראי על קטין או חסר ישע" כאשר הנתקף הינו אותו "קטין או חסר ישע". וכן, דרישת התקיימות של רכיב תוצאות בדמותה של "חבלה של ממש", הנגרמת כתוצאה ממעשה התקיפה. סעיף 34כד לחוק העונשין, מגדיר "חבלה" כ"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". ה"חבלה של ממש" הנה "חבלה אשר יש לה תסמינים גופניים ברורים, גם אם תסמינים אלה חולפים ומחלימים תוך פרק זמן קצר ביותר. כך למשל, אחיזה בחוזקה של אדם בידו מותרת אדמומיות החולפת תוך דקות ספורות, ואדמומיות זו עולה כדי חבלה של ממש. כך, כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי בעבירות אלה נדרש, כי התקיפה תוביל לתוצאות החבלה של ממש מתוך אי הסכמה, בנסיבות הרלוונטיות" (הלוי, בעמ' 646-648).

ביחס לזהירות אשר יש לנקוט בבחינת בכי ומכאוב, ועל כי לא תמיד יצביעו על אירוע פלילי או על אינדיקציה לתקיפה ר' הדברים הבאים מת"פ 39933-05-21 (מחוזי חיפה) מ"י נ' קסיס ואח' (21.3.2022): "חשוב להדגיש, לא כל בכי או כל מכאוב יצביעו על אירוע פלילי. בכי הוא תוצאה של הבעת רגשות אותם חווים הפעוטות, אך אין משמעות הדבר שבכל פעם שפעוט בוכה במהלך שהותו במעון ואגב הטיפול בו, בכיו יהווה אינדיקציה לתקיפה".

עוד ר' ההתייחסות לחבלה של ממש ואבחנתה מחבלה שאינה חבלה של ממש, הדברים הבאים מת.פ. 14327-07-19 (מחוזי מרכז) מ"י נ' כרמל מעודה (9.12.2020): "...גם מכאוב עובר עשוי להיות בגדר חבלה, ובלבד שיהיה ממש, כדי שתקיים "חבלה של ממש" במובחן מחבלה שאינה ממשית. מכאן, שנדרש לבחון האם נגרם לנפגעי העבירה, בכל אישום ואישום, מכאוב של ממש. אכן, לא כל תקיפה, בהכרח, גורמת לנפגע העבירה - גם אם מדובר בתינוק - חבלה של ממש כהגדרתה לעיל. השאלה אם בכל מקרה נגרם לפעוט מכאוב של ממש, אם לאו, היא שאלה שבעובדה. הואיל ואין ביכולתם של הפעוטות להעיד, הרי שיש להסיק האם נגרם להם מכאוב של ממש, אם לאו, בהתאם ליתר הנסיבות, כלומר האם הפעוט בכה, רעד או נגרם לו סימן על גופו. במקרים של העדר אינדיקציה חיצונית לכך שנגרם לפעוט מכאוב (בכי וכו'), יש לבחון האם רף האלימות שנקטה הנאשמת כלפי הפעוט היה כזה אשר ניתן להסיק, מעבר לספק סביר, שגרם לתינוק מכאוב של ממש".

סעיף 361 לחוק העונשין "השארתי ילד בלא השגחה או במטרה לנטשו" קובע:

"המשאיר ילד שטרם מלאו לו שש שנים בלא השגחה ראויה, ובכך מסכן את חיי הילד או פוגע או עלול לפגוע פגיעה ממשית בשלומו או בבריאותו, דינו - מאסר שלוש שנים; עשה כן ברשלנות, דינו - מאסר שנה; עשה כן במטרה לנטוש את הילד, דינו - מאסר חמש שנים."

לנאשמת מיוחסות שתי עברות לפי הרישא לסעיף 361 לחוק העונשין.

על יסוד המסגרת הנורמטיבית דלעיל יבחנו הראיות, ותחילה לאישומים 1-14, אשר עניינם בעבירות של תקיפה סתם, תקיפת קטין או חסר ישע והשארית ילד בלא השגחה, ובהמשך אישומים 15-16 שעניינם בעבירות של התעללות בקטין או חסר ישע.

אישום ראשון

7. באישום הראשון מיוחסת לנאשמת עבירת תקיפת קטין או חסר ישע, לפי סעיף 368(ב) א) סיפא לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 28.10.20, נכחו בחדר המרכזי הנאשמת ואחת הנערות, ועסקו בהושבת הילדים שנכחו בחדר המרכזי באותה עת סביב 3 שולחנות. אחת הילדות, שזהותה לרבות גילה אינם ידועים למאשימה ("הילדה"), עמדה ליד אחד השולחנות ולא התיישבה, הנאשמת עברה ליד הילדה, כעסה שהיא לא יושבת לשולחן, התרתה לעברה באצבעה ואמרה לה דבר מה בקול רם.

מעט לאחר מכן, ניגשה הנאשמת לילדה ותקפה אותה בכך שמשכה אותה מכתפה השמאלית ודחפה אותה בחוזקה לעבר שולחן אחר, כך שהילדה מעדה ונפלה והחלה לבכות. הנאשמת תפסה ביד אחת שלה את הילדה מאמת ידה השמאלית והרימה אותה בכוח מהרצפה, משכה אותה לכיסא סמוך, ואז תפסה בה בשתי ידיים, משתי זרועותיה של הילדה, הטיחה אותה בכוח אל הכיסא והצמידה את הכיסא אל השולחן בחדות, והכל תוך שהילדה ממשיכה לבכות. הנאשמת לא התייחסה לבכייה של הילדה, והותירה אותה בוכה בכיסא.

את האמור עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום הראשון

הנאשמת אישרה את הנוכחות והאירוע, אך נטען כי לא ברור איך הסיקה המאשימה כי הנאשמת דיברה בקול רם, הנאשמת לא כעסה ולא הרימה את קולה, אלא אמרה דבר מה לילדה שעמדה שם, לא תקפה את הקטינה אלא קידמה אותה כאשר היא מניחה את ידה על גבה לצורך ישיבה לפני האוכל, לכיוון השולחן, לא הטיחה את הקטינה בכיסא אלא הושיבה אותה באסרטיביות, ניתן לראות כי הילדה נרגעה מיד אחרי. אכן הילדה בכתה, אך היא מעדה, והחלה לבכות כאשר הנאשמת הושיבה אותה בכיסא. נטען כי הנאשמת הותירה אותה בכיסא, הילדה בכתה למספר שניות, מדובר בזמן לפני האוכל, הילדה עצבנית ורעבה ונרגעה מיד לאחר מכן, כאילו לא קרה דבר. הנאשמת מאשרת במענה כי הדבר קרה לעיני כל הקטינים שהיו בחדר, ונטען כי זה דבר שלא היה יוצא דופן מבחינת חומרתו בצורה כזו שהקטינים הסתכלו ונבהלו, אלא כל אחד מהקטינים התעסק בעצמו, ואין כאן תקיפה של קטין חסר ישע.

הראיות ביחס לאישום הראשון

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 115636 ועדות הנאשמת בבית המשפט. על פי הסרטון - בנקודת הזמן 11:57:32 אכן נראית הנאשמת הולכת כאשר היא אומרת משהו ככל הנראה כלפי הילדה העומדת ליד השולחן ועושה תנועה עם יד שמאל, באצבעה באוויר, אולם אין כל אינדיקציה לכעס או לקול רם. כמו כן ילדים נוספים יושבים לשולחן ואין זה ברור לגמרי אם האמירה והתנועה ביד באוויר הן כלפי הילדה העומדת.

בנקודת הזמן 11:57:44 מתחיל האירוע בגינו מיוחסת לנאשמת עבירת האלימות. הנאשמת מושכת את הילדה בכתפה השמאלית לעבר שולחן שמימין, והילדה מועדת, ובשלב זה הנאשמת אווזת בידה השמאלית ומרימה אותה תוך אחיזה בשתי ידיה של הילדה והושבתה בכח את הכסא. הילדה מתחילה לבכות, וניתן ללמוד מהצפיה כי בכי זה תחילתו בשל ההושבה שלה באופן הזה.

אכן, יכול ובכי ינבע מעצם העובדה שילד אינו רוצה לשבת, אולם מהסרטון עולה בבירור כי הבכי הינו תוצאת כח מופרז ולא סביר, ואופן תוקפני תוך שימוש בכח של הושבת הקטינה בכסא, כאשר ההושבה עצמה נעשית בכוח.

עוד עולה מהסרטון כי כל העת כמעט כל הילדים הנוכחים מסתכלים לעבר הנאשמת והילדה, ורואים את האירוע.

בעדותה בבית המשפט, בהתייחס לאישום זה אומרת המאשמת בחקירתה הנגדית, פרו' עמ' 103 שו' 22-29:

"כן, אני זוכרת את הסיטואציה. זאת ילדה בשם ר' שהיא שנה שניה אצלי והיא יודעת את החוקים ואת הגבולות שיש לנו בגן ואת סדר היום שלנו היא ילדה די גדולה לגילה ובאמת התנהגתי אליה בחוסר סבלנות. אני דחפתי אותה ומשכתי אותה ואני ממש מתחרטת על כך וזה לא מעשה שצריך לעשות. החוסר סבלנות התעלתה עליי מכל הבחינות. אני הייתי אגרסיבית כלפיה, אני השתמשתי בדברים שאני לא משתמשת לעולם, מעולם אני לא השתמשתי לפני זה. וכל העניין הזה נכפה עליי, כל הנסיבות שמניתי אותן". (שמה המלא של הילדה הושמט מהציטוט וכך גם בהמשך ביחס לכל הילדים). הנאשמת חוזרת ומאשרת כי היתה אגרסיבית בפרו' עמ' 142 שו' 28, ואף אומרת "הפעלתי כוח", וחוזרת ומאשרת את האגרסיביות בעמ' 143 שו' 3.

טענות ב"כ המאשימה לאישום הראשון

גרסת הנאשמת בבית המשפט "אני דחפתי אותה ומשכתי אותה ואני ממש מתחרטת על כך וזה לא מעשה שצריך לעשות. החוסר סבלנות התעלתה עליי מכל הבחינות". המסקנה המשפטית המתבקשת - הנאשמת ביצעה שרשרת של פעולות אלימות כלפי הילדה, כולן יחד מהוות עבירה של תקיפה. האלימות שהפגינה הנאשמת כפי שנצפית בסרטון, גרמה לה מכאוב אשר גרר תגובה של בכי בלתי פוסק. מעשה התקיפה מתועד בת/1 והנאשמת אף מודה בכך כאמור לעיל, אשר על כן, יש להרשיע את נאשמת בעבירה המיוחסת לה של תקיפת קטין או חסר ישע.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום הראשון

על פי סיכומי ב"כ הנאשמת, הנאשמת מאשרת כי משכה ודחפה בחוסר סבלנות, ומודה בתקיפה. מהסרטון עולה כי בשעה 11:57:33, מצביעה הנאשמת על הקטינה, לאחר כ 20 - שניות מובילה אותה כאשר ידה נוגעת - דוחפת את גב הקטינה. תוך כדי הקטינה מועדת ונופלת והנאשמת מרימה אותה ומושיבה אותה. הקטינה נראית בוכייה, אך הבכי אינו "בכי בלתי פוסק", אלא בכי של פחות מחצי דקה, שיכול ונגרם מכך שהקטינה עייפה ורע בה, נוכח השעה שהיא לפני האכלה ומנוחה ומהנפילה עצמה. לטענת ההגנה אין מקום להרשיע את הנאשמת בעבירה אחרת מתקיפה סתם.

המסקנה ביחס לאישום הראשון

אין מדובר אך בתקיפה. הן אופן הדחיפה, המשיכה, ההנפה וההושבה, והן התגובה של הילדה, כל אלו מביאים למסקנה ברורה כי מדובר במצב בו הנאשמת גרמה לילדה למכאוב של ממש. הנאשמת מאשרת כי עשתה שימוש בכוח, ומאשרת כי פעלה כנגד הילדה באופן אגרסיבי.

הדעת נותנת כי אגרסיביות וכוחניות שכזו גורמת למכאוב שאינו של מה בכך, אלא מכאוב של ממש.

הילדה נחזית בסרטון פורצת בבכי כתוצאה מהשימוש בכח כלפיה, ונראה כי בכי זה הינו ישירות עקב כך, ולא היה קודם לכן. זאת ועוד, בכי זה אינו לשניה, אלא הוא נמשך.

מכלול העובדות הללו, הן המעשה, והן הבכי בעקבותיו, מביא למסקנה, מעל לספק סביר, כי הנאשמת תקפה את הילדה תקיפה אשר גרמה לילדה למכאוב של ממש. הכח אשר הופעל על ידי הנאשמת על הילדה הינו מעבר לעצם הצורך להושיבה בכסא. מדובר בפעולה כוחנית, תוקפנית ואגרסיבית של הושבת הקטינה בכסא, באופן אשר גרם לקטינה למכאוב של ממש.

כאמור, אין מחלוקת כי הנאשמת היתה מנהלת הגן, וכי כל הנפגעים קטינים אשר הנאשמת אחראית עליהם. זאת ביחס לכל האישומים, ולא נחזור על כך.

האמור הוכח מעל לספק סביר, מתקיים יסוד "חבלה של ממש", מעשי הנאשמת כלפי הילדה עולים כדי עבירת תקיפת קטין או חסר ישע, ויש להרשיעה באישום זה בעבירה זו.

אישום שני

8. באישום השני מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק ותקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(ב)א(סיפא לחוק). על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 29.10.20 בשעה 12:24, נכחו בחדר המרכזי הנאשמת, פאני ואחת הנערות, ועסקו בסיום וניקוי אחרי ארוחת הצהריים, ובפריסת מזרונים לשנת צהריים והשכבת ילדים לשינה. א.ל. וע.ט. קיפצו על מזרונים שהונחו על הרצפה.

הנאשמת תקפה שלא כדין את א.ל. שעמד על מזרון, בכך שהשכיבה אותו בחוזקה על המזרון, כשהיא אוחזת בו משתי אוזניו ומושכת אותו לשכיבה. ע.ט. בראותו את המתואר לעיל, נשכב על המזרון מיד. הנאשמת, טפחה על גבו של ע.ט., כיתה את א.ל., ולאחר מכן צבטה את ע.ט. בגבו כך שהוא חש מכאוב ופרץ בבכי.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

לנאשמת מיוחסת תקיפה סתם כלפי השניים, ותקיפת קטין או חסר ישע כלפי ע.ט.

המענה לאישום השני

הנאשמת מאשרת את הנוכחות ואת מעשי הילדים, אך טענה כי לא הרימה את הילד מהאוזן, אלא אחזה בכתפו ובאוזנו בסמוך לאוזנו, ומשכה אותו בעדינות לשכיבה. הנאשמת מאשרת כי אכן טפחה על גבו של הקטין והצמידה את ידה לקטין האחר אך נטען כי לא צבטה אותו. לא ידוע אם הוא חש מכאוב, והנאשמת מכחישה, מחוסר ידיעה, שהוא פרץ בבכי. הנאשמת מאשרת כי היו קטינים אחרים במקום.

הראיות ביחס לאישום השני

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 120625 ועדות הנאשמת בבית המשפט. על פי הסרטון מקפצים להם שני

ילדים על המזרנים, ובנקודת הזמן 12:24:30 ניגשת אליהם הנאשמת, אוחזת באוזן שמאל של ילד עם חולצה אדומה, א.ל., ומשכיבה אותו על המזרון תוך משיכתו באוזן שמאל מטה, ולאחר מכן טופחת קלות על גבו. הפעולה של משיכתו מטה באוזנו הינה פעולה אלימה, כוחנית ואגרסיבית.

מיד לאחר מכן פונה הנאשמת לקטין שמשמאל, ע.ט., ומשכיבה אותו באמצעות ידה, באופן שאינו כוחני או אלים, וחוזרת לא.ל. ומכסה אותו בשמיכה.

בשלב זה נחזה ע.ט. כשהוא בוכה, וזאת לא כתוצאה ממעשה כוחני או אלים כלפיו. הנאשמת פונה חזרה לע.ט. ומניחה את ידה על גבו באופן אשר קיים קושי להבין ממנו אם מדובר בצביטה או אך בהנחת היד. מכל מקום מדובר בפעולה של הצמדת הילד למזרן המבוצעת כאשר הילד כבר שוכב על המזרן. בהמשך נחזה הילד ע.ט. כשהוא ממשיך לבכות.

הנאשמת בעדותה מאשרת מפורשות כי השכיבה את א.ר. בצורה לא נעימה ואגרסיבית, וכי מדובר בתקיפה, אך אינה מאשרת כי תקפה את ע.ט. בצביטה.

וכך היא מעידה, פרו' עמ' 104 שו' 1-4: "אם אני לא טועה זה שני ילדים שקפצו על המזרנים ואחד רב עם השני והיה שמה כאוס גדול והשכבתי אותם לישון בצורה מאוד לא נעימה ואגרסיבית ואני שוב פעם מתחרטת שזה היה לא בזדון. זה היה חוסר סבלנות מצדי ואני מתנצלת, מתנצלת, מחילה".

ביחס לצביטות התייחסותה כללית ולא לאירוע זה ולא ניתן ללמוד ממנה אישורה לכך (פרו' עמ' 102).

טענות ב"כ המאשימה לאישום השני

ב"כ המאשימה מפנה לעדות הנאשמת בבית המשפט ולסרטון ונטען כי המסקנה המשפטית הינה כי האלימות שהפגינה הנאשמת, כפי שנצפית בסרטון, מופנית כלפי שני קטינים, א.ל. וע.ט., ולאור האמור לעיל ניתן לראות כי הנאשמת מודה בתקיפתם באופן מלא. בגין המעשים המיוחסים כלפי א.ל., הרי, חרף חומרתם, רק כיוון שלא נצפית תגובה של הפעוט - תבקש המאשימה להרשיע בעבירה של תקיפה סתם.

מנגד, בעניינו של הפעוט ע.ט. אותו צבטה, ואשר בתגובה נצפה בוכה מכאב כמתועד בת/1, הנאשמת אמנם אינה מודה כי צבטה אותו באופן ספציפי, אף שכאמור הודתה בחקירתה הנגדית כי: "אני כן השתמשתי בתקופת הקורונה בצביטות, צביטה אחת או יותר נכון להגיד ואני מתנצלת על כך ומתחרטת על כך... לא 8 צביטות" (עמ' 102 שו' 8). "אני כן, חלק מהם אני מודה כן, וחלק מהם אני לא מודה. היו כן, אני עשיתי דברים, לא בכוונת זדון. ההתנהגות שלי היתה כושלת. היתה כושלת מאוד" (עמ' 172 שו' 7-8). אשר על כן, יש להרשיע את הנאשמת גם בעבירה של תקיפת קטין נוכח הצביטה שגרמה לע.ט.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום השני

על פי סיכומי ב"כ הנאשמת, הנאשמת מאשרת כי השכיבה את הקטין בצורה לא נעימה והוא בכה, ועל פי הסרטון הנאשמת אוחזת באוזנו של הקטין ומשכיבה אותו כאשר אוחזת בידו הימנית ולאחר מכן טופחת בישבנו קלות. לאחר מכן, מצמידה את הקטין למזרן. אכן הנאשמת מצמידה את הקטינים למזרן בצורה לא נעימה, אך לגבי הבכי של הקטין

השני, ניתן לראות כי הקטין בוכה, טרם הנאשמת מצמידה ידה לגבו ב - 12:24:36 כאשר הקטין מפנה מבטו ימינה, הוא נראה במצלמה בוכה, טרם הצמדת ידה של הנאשמת בגבו. ההגנה סבורה כי ניתן להרשיע את הנאשמת, לכל היותר, בעבירת תקיפה סתם באירוע זה.

המסקנה ביחס לאישום השני

מהסרטון עולה בבירור כי מתקיימים יסודות עבירת התקיפה לפי סעיף 379 לחוק, ועל כך אין מחלוקת. הנאשמת מודה בתקיפה וגם מהטענות בסיכומים עולה כי אין מחלוקת.

מכל מקום, מהסרטון עולה בבירור כי מדובר בתקיפה, ובהשכבת שני הקטינים תוך הפעלת כוח שלא נדרש, ובאגרסיביות.

המחלוקת הינה ביחס לעבירת תקיפת קטין או חסר ישע כנגד ע.ט., ולאחר בחינת הסרטון וטענות הצדדים המסקנה הינה כי קיים ספק ביחס לריכיב "חבלה של ממש" ולפיכך יש להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם בלבד.

עולה מהסרטון כי ע.ט. בוכה עוד קודם להנחת ידה של הנאשמת על גבו. קיים קושי להגיע למסקנה, מעל לספק סביר, כי בכיו של ע.ט. אשר לאחר הנחת היד עליו נובע ממנה, גם ואיל וקיים קושי ללמוד על מידת הלחץ של היד על גבו ואם היתה אכן צביטה.

מחמת הספק, בגין אישום זה יש לזכות את הנאשמת מעבירת תקיפת קטין או חסר ישע, ולהרשיעה בשתי עבירות של תקיפה סתם.

אישום שלישי

9. באישום השלישי מיוחסת לנאשמת עבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 2.11.2020 בשעה 09:46, אכלו הילדים ארוחת בוקר בחדר המרכזי בגן, בנוכחות הנאשמת, מלי ופאני. א.ל. נשך ילדה שישבה לידו לאחר שלקחה לו אוכל מהצלחת. פאני שעמדה בסמוך והבחינה במתרחש, הפסיקה את הנשיכה והסבה תשומת לבה של הנאשמת לעניין. הנאשמת בתגובה כעסה על א.ל. ותקפה אותו בכך שצבטה אותו בפיו ואמרה לו דברי תוכחה. את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום השלישי

הנאשמת מאשרת את הנוכחות ואת האירוע, אך נטען כי לא כעסה על הילד, אלא לאחר שראתה כי אותה נשיכה גרמה לדימום אצל הילדה האחרת, תפסה את פיו, לא צבטה אותה, ואמרה לו שיניים נועדו לאכילה ולא לנשיכה. נטען כי מדובר במקרה הזה בילד שנושך באופן קבוע ותכוף ילדים אחרים בגן. הנאשמת עשתה את מה שעשתה לא מתוך כעס, אלא מתוך מחשבה שאולי כך יפסקו הנשיכות. הנאשמת מאשרת כי היו ילדים בגן בסמוך לאירוע הזה, וכי כל האירועים המתוארים היו בנוכחותם של ילדים אחרים.

הראיות ביחס לאישום השלישי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 092744 ועדות הנאשמת בבית המשפט. על פי הסרטון בנקודת הזמן

09:46:21 מופנית תשומת ליבה של הנאשמת על ידי גננת אחרת לידה של קטינה, והנאשמת מיד פונה אל הילד אשר בגבו למצלמה, ונחזה כי היא צובטת אותו באפו או בשפתיו (19:46:26). הגם שהילד בגבו למצלמה הוא מרים את ראשו לאחור, ועולה בבירור כי מדובר בצביטה שכתוצאה ממנה הוא מרום את ראשו לאחור.

ביחס לאירוע זה מעידה הנאשמת בבית המשפט, פרו' עמ' 104 שו' 10-18: "אותה ילדה א. לקחה מהצלחת של ל. לקחה ממנו קצת אוכל והוא נשך אותה נשיכה עזה ביד, באצבע יותר נכון להגיד. לפני משכה את היד של א. מפיו של ל. והראתה לי אמרה לי רותי, תסתכלי מה הוא עשה לה כשנוטף דם מאצבעה, היתה נשיכה מאוד קשה. אני תפסתי את השפתיים של א.ל. ושחררתי מיד ואמרתי לו בגן שלנו לא נושכים, בגן שלנו השיניים נועדו לאכול. לדיבור ליופי. ולא לנשוך. ולקחתי טישו וניגבתי לא. את האצבע שלה שנטפה מדם והיא צרחה שמה היא לא הפסיקה לבכות וישבתי בשולחן ואני הסתכלתי, הוכחתי אותו על מעשיו" הנאשמת אומרת כי ילד זה לא הפסיק לנשוך והיא פנתה להורים, ובהמשך שו' 26-29: "אותו יום היה באמת אני עשיתי מעשה שאני מתחרטת עליו ואני מכה על חטא שאני תפסתי לו את השפתיים בצורה כזאת שזה היה אינסטינקט, זה לא דבר שאני משתמשת. עייפות, התשישות שלי כל מה שהיה לי מסביב לזה".

בהמשך מאשרת הנאשמת מפורשות כי זו היתה צביטה, כי זו היתה תקיפה וכי ראתה "באמת שזה נורא", פרו' עמ' 144 שו' 19 עד 145 שו' 6: "החזקתי לו את השפתיים זה סוג של צביטה, כן ... כן. זה סוג של צביטה ... אני מאשרת שתקפתי אותו. כן. אני מאשרת ... מתנצלת, מתחרטת וזה לא היה בזדון, זה לא היה בכוונה. כשרואים מקרה כזה אז הכל נעשה בהיסח הדעת ... בדיעבד אני ראיתי את זה כמה פעמים זה היה נראה אחרת מאשר במשטרה כשמראים לך סרטון קטן וממש כשאני הייתי אומרת להם תחזרו כמה פעמים היו אומרים לי לא, את כבר ראית. כמה פעמים את רוצה לראות? ואני לא כל כך רואה טוב. והם התעקשו אתי ואני לא ידעתי, אני לא ראיתי את זה כמו שצריך. כשצפיתי בזה שוב בדיעבד אז אני ראיתי באמת שזה נורא".

טענות ב"כ המאשימה לאישום השלישי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ולגרסת הנאשמת בבית המשפט ולאמירתה שהיא מאשרת את הצביטה ואת התקיפה. נטען כי מעבר לצביטה הנצפית בסרטון, הנאשמת מודה בעצם ביצוע התקיפה ומשכך התבקש להרשיעה גם באישום זה בעבירה של תקיפה סתם.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום השלישי

על פי סיכומי ב"כ הנאשמת, הנאשמת מאשרת את אירוע הנשיכה, על כי הקטין נשך את הקטינה בשעת הארוחה וכשהסייעת פאני הפנתה את תשומת ליבה של הנאשמת לכך היא ניגשה "והחזיקה לו את השפתיים"/"תפסה אותו בפיו" והוכיחה אותו כי שיניים מיועדות לאכילה ולא לנשיכה. נטען כי הנאשמת שבה והבהירה כי אין המדובר בצביטה במשמעות של הכאה וההגנה סבורה כי אין מקום להרשיע את הנאשמת בתקיפה בסעיף זה.

המסקנה ביחס לאישום השלישי

הסרטון מראה בבירור צביטה בחלק הקדמי של פני הילד, אשר בגינה הוא מרים את ראשו ומסבו לאחור. הסרטון מראה בבירור מעשה תקיפה, וזאת לאחר שהסתיימה הנשיכה.

בנוסף, הנאשמת עצמה מאשרת כי זו צביטה וכי זו תקיפה, וזה נורא, כדבריה.

עמוד 14

אין לקבל את הטענה כי מדובר בצביטה שאיננה במשמעות של הכאה. זו צביטה אשר ברור כי היא גורמת לכאב והיא חלק מהתוכחה שמוכיחה הנאשמת את הילד, ומדובר בגרימת כאב, ובתקיפה.

מכל האמור הוכחו מעל לספק סביר עובדות האישום השלישי, ויש להרשיע את הנאשמת בגינו בעבירה של תקיפה סתם. גם אירוע זה בוצע לעיניהם של ילדי הגן, חלקם ישובים לאותו שולחן בו ישבו הילדה והילד נפגע העבירה.

אישום רביעי

10. באישום הרביעי מיוחסות לנאשמת שתי עבירות תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 9.11.2020 בשעה 11:07, זמן קצר לאחר שילדי הגן נכנסו מהחצר למבנה המרכזי בגן, ניגשה הנאשמת לילדים שעלו על צעצוע רכיבה בחדר המרכזי והורתה להם לרדת ממנו. ילדה שזהותה אינה ידועה למאשימה עשתה כדברי הנאשמת וירדה מהצעצוע. הנאשמת ביקשה להוריד מהצעצוע פעוט שזהותו לרבות גילו אינם ידועים למאשימה ("הפעוט") ולשם כך אחזה בזרועו ומשכה אותו, אך הלה התנגד. בתגובה, תקפה הנאשמת את הפעוט, בכך שהרימה את צעצוע הרכיבה מהרצפה בעוד הפעוט יושב עליו, כך שהפעוט נפל ממנו לרצפה.

באותו היום בשעה 11:16 או בסמוך לה, בחדר המרכזי, נכנסו אל המטבח א.ר. וילדה נוספת שזהותה לרבות גילה אינה ידועה למאשימה ("הילדה"), בראותה זאת, ניגשה אליהן הנאשמת. הילדה, אשר הבחינה בנאשמת מגיעה לעברן, יצאה מהמטבח במהירות, והנאשמת, בהגיעה לשער הבטיחות של המטבח, היזזה אותה מדרכה באמצעות דחיפה קלה.

הנאשמת ניגשה אל א.ר. שנותרה במטבח, וזו, בראותה את הנאשמת החלה לצאת מאזור המטבח. למרות זאת, הנאשמת תקפה את א.ר. שלא כדי בכך שצבטה אותה בכתפה השמאלית, וסיימה את הצביטה כשהיא אוחזת בחולצת הילדה ודוחפת אותה קדימה.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום הרביעי

ביחס לאירוע הראשון - נטען כי אכן היו מספר ילדים שעלו על צעצוע רכיבה בחדר ורבו על הצעצוע, הנאשמת ביקשה מכולם לעזוב את הצעצוע, והנאשמת משכה את הצעצוע. היה ילד שלא שחרר את הצעצוע, הנאשמת משכה את הצעצוע בעדינות לאט, עד שהילד בעצם שחרר אותו ישב על הרצפה. לאחר שהרימה את הצעצוע עזרה לילד לקום. הפעוט לא נפל מהצעצוע היא פשוט משכה אותו ונתנה לו לשחרר אותו אח"כ נתנה לו יד ועזרה לו לקום ולא תקפה אותו.

ביחס לאירוע השני - הנאשמת הבחינה כי אחת הגננות לא סגרה את דלת המטבח, ילדים לא אמורים להיות במטבח בשל הסכנות שיש שם, הנאשמת ראתה את הילדה מסתובבת במטבח, ניגשה אליה והוציאה אותה כאשר היא מובילה אותה כשידה בגב הילדה. הנאשמת לא צבטה אותה, אכן משכה אותו בחולצתה. באירוע הזה לא היו ילדים במטבח, והנאשמת עשתה זאת בנוכחות הילדה בלבד. הנאשמת כופרת בתקיפה.

הראיות ביחס לאישום הרביעי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 11609 ועדות הנאשמת בבית המשפט.

כן קיימת התייחסות בהודעתה של הנאשמת מיום 19.5.21 ת/23 עמ' 9 שו' 189, שם אומרת הנאשמת, בהתייחס לאירוע זה: "כשיש סיטואציה של ריב מוטב להעלים את אותו אובייקט...".

ביחס לאירוע הראשון - על פי הסרטון בנקודת הזמן 11:07:30 ניגשת הנאשמת לנדנדה ירוקה אשר עליה ילדים, ומנסה להורידם מהצעצוע ולקחת, כאשר ילד אחד אינו עוזבו ומחזיק בידית אשר עליו, הנאשמת אווזת את הילד בידו ותוך כדי מרימה את הצעצוע, והילד נופל לרצפה. אין מדובר בנפילה מגובה, אלא במעין ירידה מהצעצוע אל הרצפה תוך כדי שהנאשמת אווזת בידו. בסופו של האירוע, תוך כדי שהוא כבר על הרצפה, נלקח הצעצוע. אין אינדיקציה לבכי או למצוקה של הילד.

הנאשמת העידה ביחס לאירוע הראשון באישום הרביעי, פרו' עמ' 105 שו' 15-3: "מה שקרה שמה זה שאני נכנסת לגן ואני מרימה ילד קטן על הידיים שלי ומנשקת אותו ושמה אותו בכיסא אוכל ואני שומעת כאוס, אני שומעת צעקות וצרחות. אני מגיעה לצעצוע רכיבה ואני רואה בערך איזה 8 - 10 ילדים מצטופפים ואחד מושך את השני כדי שהוא יישב כי הם אוהבים מאוד את הצעצוע הזה. אמרתי אם אין הסכמה אני לוקחת את הצעצוע. ראייתי שאין הסכמה, הם לא יכולים לחכות בחוץ, לקחתי את הצעצוע, נגעתי בילדה מסוימת אני לא זוכרת את שמה, נגעתי בה ואמרתי לה תרדי והיא ירדה תכף ומיד. אותו ילד ר. חבק את רגליו במשחק צעצוע הזה וסירב לרדת מהצעצוע, הוא מאוד אוהב את הצעצוע הזה. ניסיתי לדובב אותו להגיד לו תרד, תרד. לא. לקחתי את ידו, משכתי את ידו ומשכתי בו זמנית את אותו צעצוע ועד שהישבן שלו הגיע לרצפה הנחתי אותו. ולקחתי את הצעצוע ושמתי אותו בחדר ועזרתי לו לקום לאחר מכן. הוא לא הראה שום סימני מצוקה או בכי".

בהמשך נשאלה הנאשמת לגבי "העלמת האובייקט", ועל גישה כי כשיש ריב מוטב להעלים את אותו אובייקט והיא מאשרת זאת, אך זאת לא בכל מחיר.

הנאשמת נשאלת אם כאשר משכה ממנו את הצעצוע לא פגעה בו ומשיבה "לדעתי כן פגעתי, כן. פגעתי בו... אבל הוא לא הראה סימנים של מצוקה... הוא לא נפל. הישבן שלו כבר היה ברצפה ואני משכתי." (עמ' 148 שו' 18-1).

ביחס לאירוע השני - בסרטון בנקודת הזמן 11:17:01 ניגשת הנאשמת למעין מטבחון, ומזיזה ילדה אשר נמצאת בפתח, נכנסת פנימה, ומושכת בחולצתה של ילדה נוספת, על מנת להרחיקה מהמקום.

אין מדובר באירוע אשר יש בו דחיפה או מגע שניתן להסיק בבירור כי יכול ויהיה בהם כדי להכאיב. מדובר בדחיפה קלה של הילדה הראשונה, ומשיכה בחולצת הילדה השניה, באזור הכתף.

ביחס לאירוע השני העידה הנאשמת, פרו' עמ' 105 שו' 28-22: "באותו זמן רקדנו כמה ילדים רקדנו במעגל ושרנו. ילדה אחת מתוך המעגל החלה לבכות. הרמתי אותה לכיסא האוכל הושבתי אותה ופתאום אני רואה שני ילדים בתוך המטבח שזה אסור, יש לנו דלת בטחון. הדלת לא היתה סגורה, הם נכנסו ומקום הזה במטבח יש סירים עם מרק מבעבע עם דברים מסוכנים עם סכינים וכל מיני דברים ואמנם בגובה יותר גבוה אבל חששתי נכנסתי, ואחד יצא תכף ומיד אולי היתה דחיפה קטנה, ואחרת משכתי בחולצתה יותר באגרסיביות".

ובהמשך, עמ' 149 שו' 23-10: "הראשונה דחפתי דחיפה קלה... דחפתי דחיפה קלה והשניה משכתי בחולצתה... משכתי לה את החולצה והוצאתי אותה מהמקום המסוכן היו סירים מבעבעים במרק." הנאשמת מאשרת כי הדחיפה היתה

באגרסיביות אך שוללת צביטה בכתף השמאלית.

טענות ב"כ המאשימה לאישום הרביעי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ולעדויות הנאשמת בבית המשפט, ונטען כי על פי הנצפה בסרטון ועל פי הודיית הנאשמת, בעצם משיכתו מזרועו ומשיכת הצעצוע ממנו, כחלק מה"מוטו החינוכי" שלה של להעלים את אובייקט המריבה כמתוארת בעדותה במשטרה בת/23 שו' 189, יש להרשיעה בעבירת תקיפה סתם המיוחסת לה.

כמו כן, לאור הנצפה בסרטון ולאור הודיית הנאשמת בתקיפת שתי הקטינות (גם אם לא באופן המתואר של הצביטה) התבקש להרשיעה בעבירת תקיפה סתם נוספת.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום הרביעי

הנאשמת מאשרת אירוע הצטופפות הילדים על הצעצוע, וכי זהו משחק מאוד אהוב על הילדים וכאשר אין ביניהם הסכמות על סדר ההשתתפות היא מסירה את הצעצוע. היא ביקשה מהקטינה לרדת ממנו וזו אכן ירדה אך הילד הנוסף סירב. היא משכה בידו, הניחה אותו כשהוא יושב על ישבנו והוציאה את הצעצוע תחת רגליו. ב"כ הנאשמת מפנה לעדותה בבית המשפט ולדבריה כי לא משכה בכל הכוח והיא עזרה לו לקום, הקטין לא הראה סימני מצוקה, והנאשמת רצתה להיזי את הצעצוע בעטיו התעוררה ההמולה.

לגבי כניסת שתי הילדות למטבח - נוכח הסכנות הברורות הנשקפות ממקום זה, היא הגיעה דחפה קלות את הילדה הראשונה ומשכה בחולצתה של הילדה השנייה, אך לא צבטה בכתפה השמאלית.

ההגנה סבורה כי אין מקום להרשיע את הנאשמת בתקיפה באירועים אלה, ובפרט נוכח הסיכונים המובהקים הנשקפים במטבח לילד.

המסקנה ביחס לאישום הרביעי

לאחר בחינת ראיות ביחס לשני האירועים, המסקנה הינה כי קיים ספק אם עולים מעשי הנאשמת כדי תקיפה, בכל אחד מהאירועים.

ביחס לאירוע הראשון, תחילה לנסיון הנאשמת להרחיק מהמקום צעצוע אשר כמה ילדים רוצים בו - בכך אין כל פליליות או אף תחילתה של עבירה. בעצם הרצון והניסיון של הנאשמת לקחת את הצעצוע מהמקום אין כל מעשה פסול. הנאשמת לא נחזית כמי שתוקפת את הקטין, אלא מנסה לקחת את הצעצוע אשר הוא יושב עליו, ולא נחזית נפילה שלו, אלא כל הנאשמת מחזיקה בידו. לא נחזה בכי ולא נחזית תגובה של הילד אשר ניתן לפרשה כמצוקה, ויצוין כי המצלמה קולטת רק חלק ממקום האירוע.

לפיכך אני מוצא קיומו של ספק שמא מדובר כלל בתקיפה.

ביחס לאירוע השני, באשר לילדה הראשונה, מדובר בדחיפה קלה, ואין מדובר בתקיפה. מדובר בדחיפה קלה אשר ברור כי מטרתה הינו רצון הנאשמת להיכנס למטבחון בו היתה הילדה השניה.

ביחס לילדה השניה, בסיכומיה ב"כ המאשימה למעשה חוזרת בה מהטענה על צביטה. בסרטון לא נחזית צביטה וכל

שנחזה הוא משיכה בחולצה באזור כתף שמאל. אינני מוצא כי ניתן להביא מעשה זה של הנאשמת בגדר תקיפה. מה גם שהנאשמת הסבירה את הדחיפות ליציאת הילדה ממקום זה. מכל מקום, המשיכה בחולצה אינה בגדר תקיפה.

אשר על כן יש לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, משתי העבירות של תקיפה סתם המיוחסות לה באישום זה.

אישום חמישי

11. באישום החמישי מיוחסות לנאשמת שתי עבירות תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 5.11.20 בשעה 11:32 הבחינה הנאשמת בפלסטלינה על הרצפה ליד הילד ל.ו., שישב אותה על כיסא ליד שולחן ושיחק בפלסטלינה. הנאשמת ניגשה אל ל.ו. ותקפה אותו שלא כדין בכך שצבטה אותו בזרועו הימנית ולאחר מכן פעם נוספת באותו אזור, ואז קירבה את הכיסא שעליו ישב ל.ו. באגרסיביות ובחדות אל השולחן, כך שברכו השמאלית נחבטה ברגל מתכת של כיסא אחר.

באותו היום בשעה 15:31 הבחינה הנאשמת בפעוטה שזהותה לרבות גילה אינם ידועים למאשימה ("הפעוטה") אשר עלתה על שולחן ושיחקה בבלונים שהיו תלויים מהתקרה והשתלשלו מטה. הנאשמת ניגשה אל הפעוטה ותקפה אותה שלא כדין בכך שתפסה באחת מידיה ומשכה אותה מהשולחן בחוזקה אל הרצפה ותוך כדי כך פגעה עם הפעוטה בפעוט אחר שעמד על הרצפה סמוך לשולחן והפילה אותו לרצפה. הפעוט פרץ בבכי כתוצאה מהנפילה. הנאשמת הלכה מהמקום כשהיא מתעלמת ממנו ומבכיו ולא מושיטה לו כל סיוע.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום החמישי

ביחס לאירוע הראשון - הנאשמת הבחינה בפלסטלינה על הרצפה. הנאשמת קרבה את הכיסא שעליו ישב הילד. אגרסיביות וחדות זה עניין של פרשנות. לא היתה צביטה היא אכן משכה בזרועו, אך הנאשמת תטען כי לא עשתה זאת בכוונה לפגוע בילד, אלא רק להושיב אותו בסמוך לשולחן. הנאשמת לא שמה לב שברכו השמאלית נחבטה ברגל מתכת של כיסא אחר. אז היא לא שמה לב. הנאשמת מאשרת שזה קרה, אבל זה קרה בלי שהיא שמה לב לכך.

ביחס לאירוע השני - הנאשמת אשר הגיעה חזרה לחדר המרכזי בגן, ראתה כי הקטינה לא משחקת בבלונים אלא קופצת על השולחן באופן שמסכן את חייה, רצה לכיוון הקטינה ומשכה אותה מהשולחן אליה. הנאשמת היתה בסערת רגשות ממה שיכול היה לקרות.

לגבי הפגיעה בפעוט אחר, מאחר והנאשמת היתה בלחץ כפי שניתן לראות מהסרטון, אכן היה פעוט אחר שנפל מהגעתה של הנאשמת, אך הנאשמת לא שמה לב בשל הלחץ, רק לאחר מכן כשהיא הסתכלה בסרטון היא ראתה שהפעוט נפל. גם בסרטון רואים שהנאשמת לא שמה לב מאחר והיתה טרודה בילדה שקפצה על השולחן. הפעוט פרץ בבכי. הנאשמת המשיכה בעניינה ובטיפול של הילדה, היו הרבה ילדים היתה המולה, הנאשמת לא שמה לב לפעוט, מן הסתם הפעוט לא צרח, ולכן הנאשמת לא שמה לב. אם הנאשמת היתה מודעת שהפעוט קיבל מכה היא היתה מרימה אותו ומטפלת בו כפי שעושה עם כל הילדים בגן.

הילדים היו בגן והיו נוכחים.

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 111807 ביחס לאירוע הראשון, סרטון 151917 ביחס לאירוע השני, ועדות הנאשמת בבית המשפט.

האירוע הראשון - על פי הסרטון בנקודת הזמן 11:32:09 ניגשת הנאשמת אל הילד היושב ליד שולחן ומשחק בפלסטלינה, מזיזה את ידו באופן מהיר, אוספת את הפלסטלינה, ובהמשך נוגעת ביד ימין שלה בידו הימנית. כסאו של הילד היה מוסט מעט ימנה והנאשמת מזיזה את הכסא בתנועה מהירה אל השולחן וניתן לראות כי רגל שמאל של הילד נתקלת ברגל השולחן. עולה כי תנועותיה של הנאשמת חדות ומעט אגרסיביות כלפי הילד, והזזת הכסא נעשית באופן מהיר, אולם לא נחזית תגובה של הילד, ממנה נתן ללמוד על אלימות, או על צביטה או מכה בידו, והמכה ברגלו, ניכר שהמעשה לא נעשה לשם הכאת הילד, אלא שתוך כדי הזזת הכסא, בשוגג, רגל שמאל שלו פוגעת ברגל השולחן.

הנאשמת מעידה ביחס לאירוע הראשון, פרו' עמ' 106 שו' 1-6: "י' שיחק בפלסטלינה והתחיל לפורר למרוח את זה ולזרוק את זה על הרצפה. והתקרבותי אליו, אספתי את אותו פלסטלינה, נגעתי לו בבטנו משכתי לו קצת בחולצתו, יישרתי אותו ואולי התנועות שלי הן גמלוניות או תנועות חדות של חוסר סבלנות. דחפתי, אפשר להגיד שכן היתה דחיפה לכיוון השולחן, אבל לא ראיתי שרגלו נחבטה בשולחן."

ובהמשך, עמ' 150 שו' 1-15: "אני דחפתי אותו בחדות, כן." הנאשמת נשאלת אם צבטה אותו ומכחישה. מאשרת כי הושיבה אותו בחדות ומוסיפה: "נגעתי בבטנו כדי ליישר אותו, כי ילדים בדרך כלל הם אין להם שיווי משקל אז אני מסדרת אותם בעזרת היד שלי כדי שיישבו יותר זקוף ויכולו לשבת על כל הכיסא", ואומרת כי אין מדובר בצביטה אלא בסידור החולצה, ומקרה זה אינו מהמקרים בהם הודתה בצביטה.

האירוע השני - מהסרטון של האירוע השני עולה כי ילדה עומדת על שולחן ומשחקת בבלונים, ופעוט אחר עומד ליד השולחן ומסתכל עליה. בנקודת הזמן 15:31:24 ניגשת הנאשמת אל הילדה ואוחזת ביד שמאל שלה ומושכת אותה באופן אגרסיבי וחד ביד אחת ובאופן זה הילדה מורדת לרצפה בחוזקה. תוך כדי כך פוגעת רגלה של הילדה המורדת בחוזקה מהשולחן בילד אחר אשר נופל לרצפה ובהמשך קם ונראה בוכה. בעת הורדת הקטינה מהשולחן, הנאשמת מחזיקה בכד בידה השמאלית, ואינה משתמשת בידה השנייה להורדת הילדה מהשולחן. הנאשמת אינה מתייחסת לילד אשר קיבל את המכה ונפל.

הנאשמת מעידה ביחס לאירוע השני, פרו' עמ' 106 שו' 12-23: "בגלל שנכפה עליי המציאות החדשה לקפל שמיכות, להרים מזרנים, להחליף לילדים להאכיל שמעולם לא עשיתי את זה 35 שנה כגננת, מעולם עד לספטמבר 2020 שאני הייתי במצוקה גדולה עם המטפלות. לא היה לי צוות. כולם חולים. ... נשארתי עם חן ועוד מטפלת מחליפה ור' עלתה על השולחן ... אני מרימה מזרנים פתאום עיניי מסתובבות לצד ואני רואה את ר' עולה על השולחן. אין לה שום מושג של פחד ומתופפת על הבלונים שנמצאים בתקרה שחגגנו יום הולדת קודם ... רצתי לכיוונה, משכתי אותה מרוב פחד משכתי אותה ובדיעבד כשאני ראיתי את הסרטון אני ראיתי שגם רגלה נתקעה בא' הקטן, כשאני לא ידעתי שבאמת רגלה נתקעה נתנה לו מכה. והמשכתי לקפל את השמיכות ולהרים את המזרנים." ובהמשך עמ' 153 שו' 5 עד 154 שו' 9 הנאשמת מציינת כי היתה לבד בכיתת הגן כי האחרות עסקו בהחלפה לילדים, וכאשר היא שמה לב לילדה: "משכתי אותה באגרסיביות. אבל זה מתוך פחד, מתוך יראה שלא תיפול על הראש על העורף. לא יקרה לה חס וחלילה דבר יותר חמור." הנאשמת אומרת כי לא ראתה שרגלה של הילדה פגעה בילד אחר תוך כדי שמשכה את הילדה, ובדיעבד רואה את זה בצילום.

טענות המאשימה לאישום החמישי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ולעדות הנאשמת בבית המשפט, ונטען ביחס לאירוע הראשון כי בסרטון הרלוונטי רואים את מעשי האלימות כלפי י.ו. ואת הצביטות ביתר שאת, ועל כן המתועד בסרטון בשילוב הודייתה החלקית של הנאשמת באישום זה, מוביל למסקנה כי יש להרשיעה בעבירה של תקיפה סתם.

באשר לאירוע השני על פי הנצפה בסרטון ולאור הודיית הנאשמת באקט המשיכה (להבדיל מן הסיבה שעשתה כן, שאינה רלוונטית ליסודות העבירה) - התבקש להרשיע את הנאשמת בעבירת תקיפה סתם, ובסך הכל בשתי תקיפות סתם כפי המפורט באישום.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום החמישי

הנאשמת מאשרת את אירוע הפלסטלינה, וכי משכה בחדות את הכיסא לעבר השולחן וכתוצאה מהתנועות החדות והגמלוניות שלה ההושבה בוצעה בחדות. הנאשמת לא צבטה אותו אלא היתה אחיזה/לפיתה בזרועו, סידרה את חולצתו באזור הבטן ונגעה בבטנו כדי שישב זקוף. הנאשמת העידה כי אספה את הפלסטלינה שהילד פורר ומרח על הרצפה תוך שהסבירה לו כי לא זורקים על הרצפה והורתה לו לשחק יפה.

אירוע הבלונים - אירוע זה התרחש בעת ההחלפות לילדי הגן (20) הנאשמת אספה מזרנים וקיפלה שמיכות, כשלפתע הבחינה בקטינה שטיפסה על השולחן ושיחקה עם הבלונים שהשתלשלו מהתקרה, ומהחשש שמא תיפול על ראשה משכה אותה באגרסיביות ולא שמה לב כי רגלה של הילדה פגעה בילד אחר (עמ' 154 שו' (8-1).

נטען כי משיכת הקטינה על רקע החשש שמא תיפול בזמן אמת מקהה את חומרת המעשה וניתן להבנה, מכאן שאין להרשיע את הנאשמת בתקיפה סתם בשני האירועים.

המסקנה ביחס לאישום החמישי

ביחס לאירוע הראשון, למרות האופן המהיר של הזזת הכסא והתנועות החדות והמעט אגרסיביות של הנאשמת, אני מוצא ספק בשאלה אם עולים הדברים כדי תקיפה. לא נחזית צביטה, ולא נחזית הכאה של הילד. ביחס להזזת הכסא, היא אכן מבוצעת באופן חד ומהיר, אולם נראה כי אין לשלול את הטענה כי הנאשמת כלל לא ראתה את הפגיעה, ולא עשתה זאת במודע. לא נחזה כי מבקשת היא לבצע פגיעה זו של רגל הילד ברגל השולחן וכי פגיעה זו הינה אקראית.

ביחס לאירוע השני, מהראיות עולה כי הוכחה התקיפה, הן של הילדה שעל השולחן והן של הילד שנפגע מהאופן האגרסיבי והתוקפני של הורדת הילדה מהשולחן.

אין לקבל את הטענה לבהילות שנטענה, ואשר נטען כי כתוצאה ממנה בוצע המעשה. החשש לנפילה לא מצדיק את הפעולה החדה, כוחנית ואגרסיבית שביצעה הנאשמת.

כאמור, הנאשמת מבצעת את הפעולה של משיכת הילדה מהשולחן מטה תוך שימוש ביד אחת בלבד, ומאומה לא מנע מהנאשמת להשתמש בשתי ידיה ולהורידה באופן עדין יותר וראוי יותר מהשולחן. מדובר בפעולה אלימה, חדה ואגרסיבית, אשר כתוצאה ממנה נפגע הילד שעמד ממש ליד הנאשמת, ולא ניתן שלא להבחין במכה אשר קיבל, כמו גם בכיו, כאשר הוא נמצא ממש בצמוד לנאשמת. הורדת הילדה באופן האגרסיבי שבוצעה, ודאי שצפויה היתה לגרום גם

לפגיעה בילד העומד בצמוד לשולחן, ולא היו כל חשש או בהילות אשר הצדיקו פעולה זו.

מכל האמור יש לראות באירוע השני כתקיפה של הילדה כמו גם של הילד.

אשר על כן באישום זה יש לזכות את הנאשמת מעבירה אחת של תקיפה סתם ולהרשיעה בעבירה אחת של תקיפה סתם.

אישום שישי

12. באישום השישי מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(ב)א(סיפא לחוק ושתי עבירות תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 8.11.20 בשעה 12:01 עסקה הנאשמת יחד עם נשות צוות נוספות בהושבת ילדי הגן לארוחת צהריים. בנסיבות אלה, תקפה הנאשמת ילד שזהותו לרבות גילו אינם ידועים למאשימה ("הילד") בכך שאחזה בו משתי זרועותיו, הרימה אותו והטיחה אותו בכיסא, ומיד לאחר מכן צבטה אותו באמצעות שתי ידיה בשתי לחייו כך שהילד החל לבכות מכאב.

מיד לאחר מכן, תקפה הנאשמת שלא כדין פעוט שזהותו לרבות גילו אינם ידועים ("הפעוט"), בכך שתפסה אותו מזרועותיו הרימה אותו וחיפשה עבורו מקום לשבת, ותוך כדי כך הפילה אותו לרצפה. באותן נסיבות אף תקפה הנאשמת שלא כדין את ר.ז. שעמד בדרכה, בכך שתפסה בזרועו בחוזקה ודחפה אותו.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום השישי

הנאשמת מאשרת את הסיטואציה והמיקום.

נטען כי הרימה את הילד והושיבה אותו בכיסא, לא הטיחה אותו בכיסא, ואף לא צבטה אותו, אלא החזיקה בלחייו בשתי ידיה כפי שניתן לראות בסרטון. הנאשמת אינה זוכרת אם הוא החל לבכות, אבל הוא בטח לא בכה מהכאב, הנאשמת זוכרת שלא בכה בטח לא מהכאב, היא לא הכאיבה לו.

נטען כי הנאשמת לא תקפה את הפעוט אלא תפסה אותו מזרועותיו וניסתה להושיב אותו. הנאשמת לא הפילה אותו, נראה כי כאשר הנאשמת מושיבה אותו באחד הכיסאות הוא מחליק. הנאשמת לא תקפה אותו ולא דחפה אותו וגם לא תפסה בזרועו בחוזקה. ניתן לראות גם את הנאשמת לאחר מכן משחקת עם הילדים, צוחקת איתם, הילדים שמחים ולא מראים סימנים של מצוקה.

הנאשמת מאשרת כי האירוע היה לעיני הקטינים הנוכחים, כאמור בהתייחסותה לכך בשאר האישומים.

הראיות ביחס לאישום השישי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 120000 ועדות הנאשמת בבית המשפט.

על פי הסרטון בנקודת הזמן 12:01:34 הנאשמת ניגשת לילד עם חולצה לבנה הנמצא על הרצפה, אווזת בו בשתי זרועותיו מרימה אותו אל הכסא, ומעל הכסא כשהוא באוויר עוזבת אותו כך שהוא מוטח אל הכסא. מיד לאחר מכן רואים שתי צביטות בשתי לחייו של הילד ולאחר מכן הוא מתחיל לבכות. זוהי הטחה של הילד על הכסא, ואלו נחזות להיות צביטות.

לאחר מכן, באותו מקום, בנקודת הזמן 12:01:44 הנאשמת אווזת בילד אחר, עם חולצה אדומה, בשתי ידיה, מחפשת מקום להושיבו ולבסוף משמיטה אותו מידיה. מיד נחזית הנאשמת כאשר בידה הימנית היא הודפת ילד אחר שנמצא במקום דחיפה באופן אגרסיבי ואלים.

טענות המאשימה לאישום השישי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ונטען כי חרף הכחשתה של הנאשמת את האירוע, הדבר נצפה בבירור בסרטון, מה שמעמיד באור שלילי את מהימנותה של הנאשמת וכשמצרפים זאת להודייתה ה"כללית" על כי צבטה ילדים בגן, במספר הזדמנויות, ובכך שניתן לראות בבירור את תגובת הילד הבוכה מכאב - מתבקש להרשיעה בעבירה של תקיפת קטין חסר ישע.

חרף הכחשתה של הנאשמת, אשר מאשרת אמנם את הצפיפות שהייתה בגן באותה הסיטואציה, התבקש להרשיעה, על סמך המתועד בסרטון בשתי עבירות של תקיפה סתם.

הנאשמת בעדותה בבית המשפט ביחס לאישום זה אומרת, פרו' עמ' 106 שו' 27 עד עמ' 107 שו' 2: "כן. אני זוכרת. האירוע הזה היה יום מאוד לחוץ. הושבתי את הילדים בצורה מאוד מאוד צפופה כי כל הגן היה בתוך החדר המרכזי וכשהושבתי את אותו ילד בשתי הידיים הוא פשוט החליק לי בגלל כובד משקלו אני לא יודעת מה היה שם, מה הפריע לי להכניס אותו בין שני ילדים ולהשחיל אותו לתוך אותו כיסא. הוא פשוט החליק לי ופשוט ליטפתי לו את הפנים. לא צבטתי אותו ולא עשיתי משהו לדעתי רע. אבל העניין של להושיב אותו ככה זה גם לא היה נעים לילד, אבל הוא לא הראה מצוקה. הוא לא הראה שום סימני מצוקה."

הנאשמת עומדת על גרסתה בהמשך, עמ' 154-157 ואולם מאשרת בשלב מסוים קיום סימן מצוקה (פרו' עמ' 158 שו' 13). הנאשמת מכחישה גם את הצביטות.

טענות ב"כ הנאשמת לאישום השישי

נטען כי אין להרשיע את הנאשמת בגין אירועים אלו.

נטען כי הנאשמת מאשרת אירוע הטחה בכיסא וצביטה, וכי הנאשמת הסבירה כי הרימה את הילד, הוא התנגד, היא נאלצה להעבירו בין שני מושבים והוא החליק מידיה. היא ליטפה אותו וביקשה ממנו סליחה. ייתכן כי הבכי היה כתוצאה מהנפילה, קיים ספק ואין מדובר באירוע חד משמעי.

לטענת הנאשמת חשה בחוסר נעימות שהילד החליק לה מידיה ולא בשל התקיפה שיוחסה לה. הנאשמת מבינה, כי האירוע אינו תקין, אך הדבר קרה והיה בלתי נמנע והילד בכה, כחלק מהאפשרויות העומדות לילד להביע את עצמו. והיא לקחה את שתי כפות ידיה והחליקה לו אותן על פניו בתנועת ליטוף.

המסקנה ביחס לאישום השישי

מהראיות עולה, מעל לספק סביר כי הנאשמת תקפה את שלושת הילדים. רק ביחס לילד הראשון שיש אינדיקציות של בכי כתוצאה מהאלימות שהפעילה, ולפיכך רק ביחס אליו ההרשעה הינה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע וביחס לשניים האחרים תקיפה סתם.

יש לדחות את גרסתה של הנאשמת על כי היא זוכרת את האירוע וכי מדובר בהחלקה. אינני נותן אמון בגרסתה של הנאשמת על כי היא זוכרת את האירוע, והרושם מעדותה ביחס לכך הינו של היעדר אמינות, וכי הדברים נאמרים על מנת ליתן להם נופך של אמינות. הנאשמת לא ממש זכרה את התגובה של הילד ובצפיה בדיסק אישרה לבסוף כי קיים סימן מצוקה.

ככלל כל התנהלותה של הנאשמת נחזית כתוקפנית כלפי שלושת הקטינים ברגעים אלו. התוקפנות הינה בכך שהיא עוזבת את הקטין הראשון כשהוא באוויר, ליפול אל הכסא, ואין מדובר בהחלקה, ואין כל תנועה שיכולה ללמד על ניסיון של הנאשמת לאחוז את מי ממחליק מידיה. מדובר במעשה אלים כלפי הילד חסר הישע המורם ומוטח מהאוויר לכסא. אמנם לא מגובה רב, אך מוטח אל הכסא.

כך גם התנהלותה של הנאשמת ביחס לשניים האחרים, מדובר בתקיפה אלימה כמתואר לעיל מהעולה מהסרטון. מכל האמור יש לקבל את עתירת המאשימה להרשעת הנאשמת באישום השישי בעבירות של תקיפת קטין או חסר ישע על ידי אחראי, ושתי עבירות של תקיפה סתם.

אישום שביעי

13. באישום השביעי מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(ב)א(סיפא לחוק ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 9.11.20 בשעה 11:03 בחצר רבו ע.ט. ונ. על מדרגות העלייה למתקן מגלשות. הנאשמת בראותה זאת, ניגשה אליהם ותקפה את ע.ט. שלא כדין בכך שדחפה אותו ממדרגות העלייה למתקן, כך שהוא נפל לרצפה והחל לבכות. הנאשמת הלכה מהמקום כשהיא מתעלמת מבכיו של ע.ט. ולא הגישה לו כל סיוע. ביחס לאירוע זה מיוחסת עבירת תקיפה סתם.

באותו יום, בשעה 11:15, בחצר ובנוכחות ילדים אחרים, לאחר שא.ל נשך ילד אחר ובתגובה לכך, משכה הנאשמת את א.ל. והילד שננשך אל ספסל בחצר, התיישבה, ותקפה את א.ל. בכך שסטרה לו על לחיו ועינו בחוזקה וגרמה לו לכאב כך שהוא פרץ בבכי. ביחס לאירוע זה מיוחסת עבירת תקיפת קטין או חסר ישע.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום השביעי

ביחס לאירוע הראשון - הנאשמת מאשרת כי כאשר הילדים היו בחצר ע.ט. ונ. רבו, ע.ט. בעט בנ. הנאשמת ניגשה הורידה את ע.ט. מהמתקן, וכאשר הוא ניסה להעלות חזרה סימנה לו מהיד שלא יעלה, עצרה אותו עם היד, הרימה את ידה ואמרה אתה לא עולה. ע.ט. מעד ונפל על כר הדשא. הנאשמת טענה כי ע.ט. בכה כי רצה להעלות על המתקן, אך

הנאשמת סירבה כי יעלה הלכה, וע.ט. לאחר שהלכה נרגע.

ביחס לאירוע השני - הנאשמת מאשרת כי תקפה את הקטין. הנאשמת תטען כי אותו קטין נשך ילד אחר. הנאשמת ניגשה לשם, הפרידה בין הילדים, כפי שניתן לראות בסרטונים, לקחה את הילד שננשך, הורידה את חולצתו, הבחינה בסימן הנשיכה של אותו ילד שכאמור באישומים הקודמים, נושך את ילדיי הגן, הביאה משחה ומרחה לו על הגב. אח"כ לקחה את שני הילדים אליה, סטרה לילד על פיו, וגערה בו. לאחר מכן, הסבירה לשני הילדים, רואים בסרטון גוערת, מחבקת אותם ומסבירה להם שאסור להם לאחר מכן נישקה את הילדים כל אחד בתורו, לאחר שעשתה את הדברים הבינה שטעתה פנתה לסייעת שעבדה איתה באותה עת, וסיפרה לה על המקרה בזמן אמת. באותו יום גם בערב, התקשרה לאם הילד התוודתה על מה שעשתה והתנצלה בפניה.

נטען כי התקיפה היתה תקיפה סתם לא השאירה חבלות ובטח לא היתה תקיפה בהתאם לסעיף 368.

הראיות ביחס לאישום השביעי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 100000 ביחס לאירוע הראשון וסרטון 111500 ביחס לאירוע השני, הודעת הנאשמת במשטרה מיום 17.12.2020 ת/21 ועדותה בבית המשפט.

ביחס לאירוע הראשון - על פי הסרטון בנקודת הזמן 11:03:28 כאשר שני ילדים נמצאים במעין ריב על מדרגות עליה למתקן מגלשות הנאשמת ניגשת אליהם, ודוחפת בידה את הילד אשר היה על אחת המדרגות כך שהוא נופל אל הרצפה, שהיא משטח ירוק שהוא ככל הנראה דשא, והנאשמת מרימה את הילדה אל המתקן. הנאשמת למעשה מפילה את הילד מהמדרגות אל הרצפה. הנאשמת אינה מתייחסת כלל לילד שהופל על ידה ומרימה את הילדה אל המתקן וגם לאחר מכן אינה פונה לבדוק אודות הילד שהפילה, ואף אינה מסתכלת לכיוונו.

בהודעתה של הנאשמת במשטרה מיום 16.12.20 ת/21 בעמ' 5 שו' 56-67 אומרת הנאשמת כי זו לא סטירה אלא טפיחה. וכשנשאלה על ההבדל ביניהן אמרה "סטירה זה ממש מצלצל".

בעדותה בבית המשפט, פרו' עמ' 107 שו' 6-13 אומרת הנאשמת: "אני זוכרת. ע. עלה על אניית הפירטים וילדה קטנה בשם נ. באה ניסתה לעלות על מדרגות אניית הפירטים. הוא החל לבעוט בה, אני לא ראיתי את המקרה הזה ופתאום אני שמעתי צעקות מהצד של אניית הפירטים. ניגשתי לשמה ואני ראיתי שהוא בועט בו, בועט בנ.. משכתי אותו והעליתי את נ., משכתי את זה שזה לא היה בסדר מצדי שמשכתי אותו בצורה כזאת, והוא נפל על כר הדשא והעליתי את נ. לאניית הפירטים. אני מתחרטת על כך שעשיתי ולאחר מכן הוא הלך הוא קם מיד והלך לחני וחני ליטפה אותו והוא המשיך לשחק."

בהמשך (עמ' 158 שו' 32 עד 159 שו' 22) הנאשמת מאשרת כי שני הילדים רבו וכי בתגובה לריב החליטה שהיא דוחפת אותו מהמגלשה, ואומרת: "החלטתי שהוא לא יעלה. אמרתי לו אתה יורד אתה לא עולה...היתה דחיפה שמה, כן, אני דחפתי אותו...משיכה ודחיפה... הוא נפל על כר הדשא...ברור שזה לא בסדר. ככה לא מתנהגים".

ביחס לאירוע השני - בנקודת הזמן 11:15:38 נחזית הנאשמת לוקחת שני ילדים בידיהם, מתיישבת על ספסל, ומיד סוטרת בעוצמה בפניו של הילד מימין אשר פורץ מיד בבכי ומביא את ידו אל פניו. מדובר בסטירה הנחזית להיות בעוצמה בפניו של הילד.

בבית המשפט מעידה הנאשמת, פרו' עמ' 107 שו' 21 עד עמ' 108 שו' 21: "בחצר היו כל ילדי הגן שזה כולל את התינוקיה ואת הפעוטות וכולם ביחד. הוצאנו את כל הילדים לחצר כי היתה מצוקת עובדות כמו שאני אומרת. אמרתי קודם סליחה. ואני הייתי צריכה להיות אחראית על כולם. בדרך כלל כיתות הגן יוצאים בהתאם לשעות שלהם ולא כולם ביחד. כיתת הגן בשעה מסוימת והפעוטות בשעה מסוימת והתינוקיה בשעה מסוימת. אותו זמן הוצאנו את כולנו ביחד אני שומעת בקצה החצר, ויש לי חצר ענקית לונה פארק, יש לי, אני רואה בקצה החצר את א. התנפל על מ. ואני שומעת צרחות עזות. ניגשתי למקום לקחתי את שניהם, את א. ביד שמאל ואת מ. ביד ימין. אני הלכתי איתם לאט - לאט עד שהגענו לספסל וישבנו, חשפתי את כתפו של מ. וחשכו עיניי. העור שלו היה תלוי ממש מדמם זה לא להאמין איך אפשר לנשוק ילד בצורה כזאת. באותו רגע אני לא חשבתי פעמיים ונתתי לו סליחה סטירה איך שתקראו לזה. סטירה על הפנים. ואני ביקשתי מהר להביא משחה מיוחדת שאני רכשתי בשביל הנשיכות האלה משנה שעברה רכשתי משחה מיוחדת מעולם הרפואה, בכדי להקל על הכאב של הילדים מהנשיכות ומרחתי לו. והצטערתי אחרי רגע, הצטערתי אחרי רגע, ישר פניתי למטפלות ואמרתי להן אל תשאלו איזה מעשה עשיתי, מעשה מחריד. נתתי סטירה לא. הצטערתי לא רק למטפלות אני אמרתי, גם לאמא אמרתי באותו יום, אני התקשרתי אליה ואמרתי לכל ההורים באסיפה הכללית אמרתי להם אני מתנצלת, דיווחתי לכולם שנתתי לו סטירה. לא שמרתי את זה אפילו לרגע. ... ואני מתנצלת, אני מתנצלת אני לא הייתי צריכה לעשות את זה. באמת אני לא הייתי צריכה לעשות את זה. סליחה."

ובהמשך עמ' 123 שו' 16 עד עמ' 131 שו' 10: "כשאת הולכת עם הילד יד ביד את מגיעה לספסל, את חושפת את כתפו של אותו ילד את רואה שהעור שלו תלוי וכולו אדום ודם. אני לא יודעת איך לקרוא לזה, אני לא קוראת לזה תקיפה, זה היה ספונטני...סטירה ספונטנית...היד שלי הגיעה לפיו, זה שנה וחצי שהוא נושך...זה פעם ראשונה שהעזתי לעשות דברים כאלה, דבר כזה, בגלל זה אני הייתי בסערת רגשות...זה לא נעשה בכוונת זדון...סטירתי לו, אני מודה...לא, לא תקפתי. אני לא קוראת לזה תקיפה...אולי בעגה שלכם זה כן, אבל אני לא רואה את זה כתקיפה...לא היה נעים לו...גם לי לא היה נעים לראות את זה" הנאשמת מאשרת כ הילד בכה לאחר הסטירה ועומדת על טענתה כי אין מדובר בתקיפה.

בהמשך משנה הנאשמת גירסתה וטוענת כי אין מדובר בסטירה אלא בטפיחה: "כן, סטירה, אני אמרתי שאני סטירתי לו, טוב. נכון, זה טפיחה, זה לא סטירה. כי זה לא היה, לדעתי זה לא היה חזק. כי אני ידעתי מראש שהוא נשך אותו...בעיני זה טפיחה...אני אמרתי סטירה טפיחה. אני אמרתי. כל אחד קרא לו משהו אחר בפרשנות שלו...כשחקרו אותי במשטרה ובכלל האמא גם לכל השאר והמטפלות שלי אני אמרתי שנתתי לו טפיחה. ולאחר מכן כשבמשטרה אני הייתי בחקירות אמרו לי את נתת לה סטירה עם כל היד. אמרתי זה היה טפיחה עם כל היד. אני טפחתי, זה לא סטירה, כי זה היה בחטף...אני אמרתי או טפיחה או סטירה אבל בוודאות בוודאות אני יודעת שזה טפיחה."

טענות המאשימה בסיכומים לאישום השביעי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ולעדויות הנאשמת בבית המשפט ביחס לאירוע הראשון, בה היא מאשרת כי זה לא היה בסדר מצידה למשוך את ע.ט. בצורה הזאת וכי הוא נפל על הדשא, וכי היתה זו דחיפה, ולדברי הנאשמת ביחס לאירוע השני בהם אמרה בשלב מסוים כי נתנה סטירה אך לאחר מכן אמרה כי זה היה ספונטני, ובהמשך אף חזרה בה מדבריה כי היתה זו סטירה.

נטען כי אירוע הסטירה ניכר בבירור בסרטון, כמו גם עצמת המכה והתגובה והמכאוב של הפעוט א.ל. והצפייה בו קשה, ואף הנאשמת מודעת לכך ולכן הודתה בתחילה. עצם העובדה שבחקירת הנגדית משנה את טעמה ומכחישה נמרצות הן את שרואים בסרטון והן את אמרותיה שלה בבית המשפט כי הודתה בסטירה, מעידה על היעדר מהימנותה של הנאשמת

יש בו לחזק את האישומים נגדה בכלל ואישום זה בפרט. לאור האמור, התבקש להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפת קטין חסר ישע המיוחסת לה בגין אישום זה.

טענות הנאשמת לאישום השביעי

ביחס לאירוע הראשון - נטען כי הנאשמת מאשרת כי התפתח ויכוח בין שני ילדים, היא ניגשה והחליטה כי ע' לא יעלה היא משכה ודחפה אותו והוא נפל על כר הדשא. מצפייה בסרטון נראה כי קודם לכן ע. דחף ילדה, הוא אינו בוכה ולאחר ההתרחשות היא ליטפה אותו.

הנאשמת הודפת אחורה קטין אשר דוחף הצידה פעוטה שאף היא רוצה לעלות על המתקן ומעלה את הפעוטה על המתקן. הקטין מועד ונופל על כר הדשא. עוד הוסיפה הנאשמת כי ע.ט בכה בשל רצונו להעלות על המתקן, אך היא סירבה ולאחר שהלכה נרגע מבכיו. ההגנה טוען כי אין להרשיע את הנאשמת בתקיפה באירוע זה.

ביחס לאירוע השני - הנאשמת הודתה כי תקפה את הקטין בכך שסטרה בפניו. הנאשמת, אשר הבחינה כי קטין נשך קטין אחר, סטרה לקטין. לאחר מכן, לקחה את הילד הננשך, הראתה לילד שנשך את סימן הנשיכה (11:15:49) ולקחה את שניהם איתה (להביא משחה לנשיכה), ובהמשך הנאשמת חוזרת חזרה לחצר ומורחת משחה על מקום הנשיכה. בדקות שחולפות לאחר מכן, הנאשמת דואגת לקרב את שני הקטינים, נתנה להם לחבק אחד את השני, קירבה את הילד שתקפה, הסבירה לו שאסור, חיבקה ונישקה אותו.

הנאשמת אישרה את התקיפה בנסיבות החריגות הנ"ל אך זו לא הותירה חבלה או מכאוב, ונטען כי ניתן להסתפק בהרשעתה של הנאשמת באירוע זה בתקיפה סתם.

המסקנה ביחס לאישום השביעי

יש לדחות מכל וכל את גרסאותיה וטענותיה של הנאשמת ביחס לשני אירועים אלו. הנחזה בסרטונים מביא למסקנה מעל לספק סביר כי הוכח כל המיוחס לנאשמת באישום זה, כי הדבר מקים את העבירות המיוחסות לה, וכי גרסאותיה משוללות כל בסיס, גרסאות אשר היא משנה מפעם לפעם ואף תוך כדי עדותה בבית המשפט, ואין לתת כל אמון בגרסאותיה ובעדותה.

באירוע הראשון הנאשמת מפילה את הילד. אין מדובר במעידה אלה בהפלה ישירה ברורה ומכוונת של האשמת את הילד. זוהי תקיפה אלימה אשר בעקבותיה הנאשמת כלל לא מסתכלת לעבר הילד אשר זה עתה הפילה אותו מהמדרגות עליהן היה.

באירוע השני כאמור לעיל הנאשמת משנה גרסאותיה, וגרסתה ביחס להיות המכה האלימה אשר היכתה בה את הילד בבחינת "טפחה" חסרת כל בסיס, סותרת את הנחזה בסרטון, וכל כולה נסיונה של הנאשמת למלט עצמה מאחריות.

יש לדחות את הטענות שהועלו על ידי הנאשמת המנסות לייצר סיבה להטחת הסטירה האלימה בפניו של הילד, בנשיכה שנשך ילד אחר. טענה זו טוב היה לו לא נשמעה. אין ולא יכולה להיות כל הצדקה לאלימות של הנאשמת.

צפיה בסרטון מעלה תמונת אלימות של ממש, סטירה חשקה בפניו של הילד, אשר פורץ בבכי ומביא את ידו לפניו. הטענה כי אין חבלה ואין מכאוב הינה טענה המתעלמת מאשר נחזה בסרטון ויש לדחותה מכל וכל.

מדובר בסטירה, סטירה חזקה, אשר גם ללא בכיו של הילד הדעת נותנת כי מביאה היא למכאוב של ממש, והבכי הינו אינדיקציה וחיזוק למסקנה זו.

אשר על כן, מתקיימים יסודות שתי העבירות המיוחסות לנאשמת באישום זה ויש להרשיעה בתקיפה סתם ובתקיפת קטין או חסר ישע על ידי אחראי.

אישום שמיני

14. באישום השמיני מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק והשארית ילד בלא השגחה לפי סעיף 361 רישא לחוק.

על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 10.11.20 בשעה 9:58 הניחה הסייעת חני את התינוק נ.ס. בתוך הנדנדה בתינוקייה, כשהיא מאבטחת אותו בנדנדה באמצעות מגש הנדנדה בלבד, ויצאה מהחדר. בשעה 12:00 נכנסה הסייעת חני לתינוקייה עם תינוק נוסף אותו השכיבה באחד הלולים, ולאחר מכן יצאה שוב מהחדר. בשעה 12:02 לערך, החל נ.ס. לזוז בנדנדה ולדחוף את מגש הנדנדה, עד אשר עלה בידו לפרק את מגש הנדנדה ולהפילו לרצפה בשעה 12:03:04 לערך. בהמשך לכך, המשיך נ.ס. לזוז בנדנדה, התיישב בה, ובשעה 12:05:30 לערך נפל מהנדנדה כשראשו נחבט ברצפה. המכה בראשו נבלמה על ידי שמיכה שהייתה על הרצפה אותה הפיל קודם לכן מהנדנדה.

לאחר מכן, ועד השעה 12:08 לערך, נותר נ.ס. כשהוא על הרצפה, מבלי שאיש מאנשי הצוות נכנס לתינוקייה וגילה כי הוא נפל מהנדנדה לרצפה.

בשעה 17:08 נכנסה הנאשמת לתינוקייה כשהיא מחזיקה את א.א. וראתה את נ.ס. על הרצפה. הנאשמת הטיחה את א.א. בנדנדה ושמה שמיכה על גופו ופניו במטרה להשכיבו לישון. לאחר מכן, יצאה מהחדר כשהיא מתעלמת לחלוטין מכך ש.נ.ס. זוחל על הרצפה מתחת לנדנדה ובסמוך לה.

כעבור כדקה, החל א.א. לבכות בנדנדה, לקפוץ בה ולנסות לצאת ממנה, כך במשך כארבע דקות, כשבכל אותו זמן נמצא על הרצפה מתחת לנדנדה ובסמוך אליה נ.ס. באותה עת נכנסו לחדר הילדים ע.פ. ו.ו... בשעה 17:12 לערך, הנאשמת נכנסה לתינוקייה. ע.פ. ו.ו. שהבחינו בה, החלו מתקדמים לעבר היציאה מהתינוקייה. שראתה הנאשמת את ע.פ. תקפה אותה שלא כדין בכך שצבטה באוזנה השמאלית, ותוך כדי כך דחפה אותה קדימה לכיוון היציאה מהתינוקייה. הנאשמת המשיכה להתעלם מ.נ.ס. שעדיין היה על הרצפה, הרימה מוצץ מהרצפה, הכניסה אותו לפיו של א.א., דחפה אותו למצב שכיבה בנדנדה, שמה שמיכה על גופו ועל פניו ויצאה מהחדר.

כחצי דקה לאחר שיצאה הנאשמת מהחדר, החל א.א. לבכות שוב בנדנדה, תוך שהוא קופץ בה בצורה מסוכנת, וכש.ס. עדיין שוכב על הרצפה מתחת לנדנדה ובסמוך אליה. א.א. המשיך לבכות ולקפוץ בנדנדה כארבע דקות, עד אשר בשעה 12:17 לערך, נכנסה הנאשמת לתינוקייה ונתנה לא.א. בקבוק מזון, ויצאה מהחדר כשהיא שוב מתעלמת מ.נ.ס. שעדיין זחל על הרצפה מתחת ובסמוך לנדנדה.

מיד לאחר מכן נכנסה הסייעת חני לתינוקייה, הבחינה ב.נ.ס. על הרצפה, הרימה אותו, הניחה אותו באחד הלולים בחדר ויצאה.

הנאשמת במעשיה המתוארים לעיל תקפה שלא כדין וללא הסכמתה את ע.פ., שעה שהיא אחראית עליה.

בנוסף, במעשיה המתוארים לעיל, השאירה הנאשמת דקות ארוכות את א.א. ו.נ.ס. בלא השגחה ראויה, באופן העלול לפגוע פגיעה ממשית בשלומם או בריאותם ובכך סיכנה את חייהם.

המענה לאישום השמיני

נטען כי אכן הסייעת חני הניחה את התינוקות בתוך הנדנדה אך לא נעלה את המגש כראוי. הנאשמת באותו זמן לא טיפלה בתינוקיה ולא היתה מודעת לכך שהתינוק נפל. אבל המתואר בסעיפים נכון.

נטען כי הנאשמת לא הטיחה אלא הניחה את א.א., הנאשמת מאשרת שראתה את נ.ס. זוחל על הרצפה אך לא ידעה שלפני זה הוא היה בנדנדה, כי יש שם ילדים שזוחלים לא ידעה שהוא היה בנדנדה ונפל כי לא הניחה ולא טיפלה בו באותה העת, מי שהיתה אמורה להיות שם זו אחת הסייעות, הנאשמת לא היתה מודעת לכך שהוא נפל מהנדנדה.

הנאשמת מאשרת כי כעבור דקה החל א.א. לבכות בנדנדה, לקפוץ ולנסות לצאת ממנה כשכל הזמן נ.ס. מתחת לנדנדה ובסמוך אליה.

נטען כי הנאשמת לא צבטה באוזן את ע.פ. אלא אלא משכה בחולצתה של הקטינה, והנאשמת מאשרת כי התעלמה מ.נ.ס. שעל הרצפה ושמה שמיכה על א.א. הנאשמת גם מאשרת את הקפיצות אך נטען כי הוא לא קפץ בצורה מסוכנת. לגבי נ.ס. הנאשמת לא היתה מודעת לכך שלפני זה הוא זה שהיה בנדנדה, שכן מי שאמור היה לטפל בתינוקיה היתה סייעת אחרת. הנאשמת נכנסה בהמשך ונתנה בקבוק מזון למי שהיתה אמורה לטפל. הנאשמת מאשרת התעלמותה מ.נ.ס.

הנאשמת כופרת בתקיפה, וכופרת השארת א.א. ו.נ.ס. בלא השגחה ונטען כי הגן הוא חלל פתוח, כל הילדים היו בהשגחה, ומי שהיה אחראי היתה אותה סייעת שהיתה אמורה להשגיח על התינוקיה. המקום שבו נמצאת התינוקיה הוא מקום שמתוחם ולכן גם הילדים שזוחלים שם אין סכנה לחייהם.

הראיות ביחס לאישום השמיני

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן הסרטונים 115837, 120124, 120215, 120339, 120533, 120737.

בסרטונים 115837, 120124, 120215, 120339, נחזה כי הגננת מביאה פעוט אל חדר אשר בצד שמאל שלו נדנדה התלויה על מתקן, ונמצאת מעל גובה הרצפה. מדובר בנדנדה אשר הינה מעין כיסא לתינוק התלוי על עמוד. בנקודת הזמן 11:59:17 הגננת מניחה את הפעוט בנדנדה, נחזה כי היא אינה קושרת אותו באופן כלשהו, או מאבטחת את הימצאותו בנדנדה באופן כלשהו, למעט הנחת מעין מגש אוכל אשר הינו באזור החלק העליון של רגליו של הפעוט, ומניחה עליו שמיכה. בנקודת הזמן הזו ילד נוסף נכנס לחדר, בהליכה, והגננת מביאה מוצץ לפעוט אשר על הנדנדה. הנדנדה מתנדנדת באוויר כשהילד עליה, והגננת יוצאת ונכנסת מהחדר, ובשלב מסוים מביאה פעוט נוסף ומניחה אותו בתוך מיטה הנמצאת ממול לנדנדה. כל העת הפעוט מתנדנד על גבי הנדנדה. כך במשך מספר דקות, הפעוט מתנדנד ומזיז את השמיכה אשר עליו, ובשלב מסוים השמיכה מתחילה ליפול ימינה אל הרצפה והפעוט מתחיל לטות ימינה ולהתיישב בנדנדה, ובשלב מסוים מחזיק את קצה השמיכה אשר החלה ליפול אל הרצפה. כל אותה עת לא נחזה איש בחדר, למעט אותו תינוק אשר במיטה ממול.

בסרטון 120533 החל מנקודת הזמן 12:05:28 נראה הפעוט אשר נמצא על הנדנדה זו עד אשר נופל לצד ימין שלה, כאשר במהלך הנפילה ראשו נחבט ברצפה, כאשר על הרצפה היתה השמיכה אשר כיסתה אותו קודם לכן אשר הוא הפילה. הפעוט נותר לשכב על הרצפה כאשר הוא זו מצד לצד, ובחלק מהזמן השמיכה על פניו, וגם בכל הזמן הזה אין איש בחדר למעט הילד האחר במיטתו כאמור.

בסרטון 120737 בנקודת הזמן 12:08:01 נחזית הנאשמת כשהיא נכנסת לחדר ומחזיקה פעוט אחר. הנאשמת אינה מתייחסת כלל לפעוט אשר נפל כאמור מהנדנדה ונמצא על הרצפה, והיא שמה את הפעוט שבידיה על הנדנדה, תוך שהיא עושה זאת על דרך הטחתו בנדנדה ושמה באזור רגליו את אותו מגש שהיה קודם לכן על הנדנדה כאשר הפעוט היה עליה לפני שנפל, והנאשמת שמה שמיכה על התינוק שכעת נמצא על הנדנדה ושמיכה זו היא שמה גם על פניו. הפעוט אשר נפל קודם לכן מהנדנדה נמצא בסמוך מאוד לנדנדה וזוחל על הרצפה בסמוך אליה, כאשר הנדנדה נמצאת באוויר, והנאשמת מתעלמת לחלוטין ממנו. הנאשמת מתהלכת בחדר ובשלב מסוים כאשר התינוק אשר הניחה היא על הנדנדה מזיז את השמיכה מפניו, היא חוזרת ושמה את השמיכה על פניו שוב. הנאשמת יוצאת את החדר אשר נמצא במצב בו הפעוט אשר נפל קודם לכן זוחל בקרבת הנדנדה אשר תלויה באוויר, והפעוט האחר מכוסה עם שמיכה גם על ראשו, ובשלב מסוים מפיל את השמיכה מעל ראש ומתיישב על הנדנדה, ונראה כי הוא מתחיל לבכות, הוא מתנדנד, והפעוט אשר נפל קודם זוחל וממשיך בזחילה ומגיע למיקום שהוא מתחת לנדנדה עצמה המתנדנדת מעליו. כל זאת כאשר התינוק אשר על הנדנדה בוכה ומתנדנד מתיישב, וממשיך לבכות כל העת. איש אינו בחדר, למעט התינוק הנוסף במיטה ממול כאמור, ובשלב מסוים ילדה נוספת באה ומתהלכת בחדר, ובשלב מסוים ילד קטן נוסף מגיע לחדר, ובעקבותיו בנקודת הזמן 12:11:59 נכנסת הנאשמת לחדר, היא פונה לילדה אשר הולכת, מבצעת תנועה לעבר אוזנה השמאלית, תנועה אשר הילדה מגיבה אליה באופן של התגוננות, ועל פני הדברים נראה כי מדובר בצביטה באוזנה של הילדה, ובהמשך לצביטה זו דוחפת אותה עם ידה לכיוון היציאה, ואז פונה הנאשמת אל התינוק אשר נמצא על הנדנדה, שמה מוצץ בפניו ומשכיבה אותו באופן אגרסיבי על הנדנדה, ושוב מכסה אותו בשמיכה כאשר היא מכסה גם את כל ראשו ופניו באמצעות השמיכה. כל אותה עת הפעוט אשר קודם לכן נפל מהנדנדה זוחל במקום, חלק מהזמן מתחת לנדנדה, חלק מהזמן בסמוך אליה, וגם כאשר הנאשמת נכנסת למקום היא מתעלמת ממנו. התינוק אשר כעת על הנדנדה הפיל מעליו את השמיכה, וניכר כי הוא חוזר לבכות, מפיל את המוצץ, מתיישב ומתנדנד בנדנדה וקופץ עליה שוב ושוב, כאשר תוך כדי הקפיצה ראשו אף נחבט לעיתים במעין צעצועים אשר נמצאים מעליו בנדנדה. כך במשך זמן מה, בו התינוק כמעט נופל גם הוא לרצפה.

בנקודת הזמן 12:17:05 נכנסת הנאשמת למקום, נותנת בקבוק לתינוק אשר על הנדנדה, ומתעלמת מהפעוט אשר קודם לכן נפל ואשר ממשיך בזחילתו סמוך מאוד לנדנדה, חלק מהזמן מתחת לנדנדה, חלק מהזמן סמוך אליה.

בנקודת הזמן 12:17:41 נכנסת גננת לחדר וזו הפעם הראשונה יש התייחסות לכך שהפעוט אשר נפל קודם לכן נמצא על הרצפה, הגננת מרימה אותו, לוקחת את השמיכה אשר היתה איתו על הנדנדה קודם לכן, ומניחה אותו באחת המיטות אשר ממול לנדנדה ויוצאת את המקום.

בעדותה בבית המשפט מעידה הנאשמת ביחס לאירוע זה, פרו' עמ' 109 שו' 5 - עמ' 10 שו' 20 כדלקמן: "קודם כל אני לוקחת אחריות מלאה על הסיטואציות שהיו שם, זה הגן שלי ואני אחראית על זה, על הגן. במשך 15 שנה יש לי את הטרמפולינה הזאת. היא טרמפולינה בטיחותית לחלוטין, אם מהדקים היטב את מגש האוכל זה לא מהווה בעיה, חוץ מפעם אחת שהיתה שמה סיטואציה שהילד שחני באה ושמה אותו בטרמפולינה בדיעבד כשאני ראיתי את הסרטון ראיתי שזאת חני ששמה אותו בטרמפולינה ולא הידקה היטב את, לא קשרה אותו ברתמה ולא הידקה את המגש כראוי.

וכאשר נ. התנדנד בעזרת רגליו הוא דחף את המגש אוכל והתגלגל ונפל . כשאני ראיתי את זה חשכו עיניי, ישר התחלתי לבכות בגלל מה שקרה שם מקרה מחריד. זהו. וחלילה הוא יכל להיפצע יותר קשה לולא השמיכה שעצרה את המכה שהוא נפל כאשר הוא נפל ... כמו שאני אמרתי כשאני נכנסתי להניח את א. נ. היה על הרצפה אבל אני לא ידעתי, באמת כשאני ראיתי אני ידעתי שהוא היה על הנדנדה לפניו. שמתי את א. על הנדנדה כשהישבן שלו מונח ואחר כך השכבתי אותו. לא הפלתי אותו ולא הטחתי אותו. סגרתי את החלון וא. צרח מאוד כי הוא מורגל לישון רק עם בקבוק מטרנה. סגרתי את חלון הגן והלכתי להכין לו בקבוק מטרנה כאשר אני מדברת אליו מבעד היה לנו קשר עין לכיתת התינוקיה מהמטבח ואני מרתיחה מים כדי להכין לו מטרנה אז אני אומרת לו א., אני כבר מכינה לך בקבוק מטרנה, אני כבר מביאה לך את זה . תמתין בסבלנות מתוקי וכשהכנתי לו את בקבוק המטרנה והוא פשוט אכל ונרדם. הוא רגיל... נדנדת טרמפולינה היא מאוד אהובה על הילדים . זה מקום שאנחנו הילדים מתנדנדים בו ונרדמים ולאחר מכן אנחנו מעבירים אותם ללול . זה מן מעבר כזה מהטרמפולינה ללול...אני מאבטחת על ידי מגש האוכל, אני מהדקת חזק ואפילו אני בתור אדם מבוגר קשה לי לפתוח את זה כאשר אנחנו רוצים להוציא את הילד. לנו זה קשה בעצמנו כשזה מתהדק לפתוח אותו".

ביחס לצביטת הילדה מעידה הנאשמת: "בדרך כלל לגדולים אסור להיכנס לתוך כיתת הגן. כמו שאסור להם להיכנס למטבח כי יש סיכון שילד גדול יכול ליפול על התינוק או לפצוע אותו וזאת ילדה ששנה שניה אצלי והיא יודעת שיש חוקים וגבולות שאני מציבה גבולות וחוקים ואני אומרת שאסור להיכנס למקום מסוים ויש לה ידע היא ילדה גדולה והיא מבינה. היא נכנסה לתוך כיתת הגן ולתוך כיתת התינוקיה ואני עשיתי מעשה דחפתי אותה דחיפה קלה אבל לא משכתי לה את האוזן. ממש לא. ואני תפסתי בחולצתה באזור שליד האוזן והוצאתי אותה משם".

ובהמשך בעמ' 163 שו' 3 - עמ' 164 שו' 29, היא מעידה: "אני בדיעבד גיליתי שהוא נפל מהנדנדה הוא פשוט לא הידקו את הזה. עכשיו, בדיעבד כשאני ראיתי את הסרטון אני ראיתי שחני לא הידקה את מגש האוכל וכשהיא לא הידקה הוא סך הכל בן חצי שנה . זה תינוק שבעזרת הרגליים שלו הוא תופף ופתח את, בגלל שחלק לא היה מהודק וחלק היה מהודק אז בעזרת הרגליים הקטנות הוא דחף את המגש ונפל. ואני לא ראיתי, אני לא ראיתי". הנאשמת נשאלת האם תינוק בן חצי שנה יכול להישאר דקה בסיטואציה הזו והיא משיבה: "אבל זה בתוך המתחם של הגן זה לא, זה כמו שאת שמה תינוק בחדר שלו ואת יוצאת רגע להכין ארוחת צהריים . תסלחי לי אני נותנת לך את הדוגמה הזאת אבל אני אמא ל - 4 ילדים, סבתא ל - 12 נכדים . אני לא יושבת ליד הילד ומסתכלת עליו כשהוא נמצא בחדר שלו . אני פשוט הולכת ועוסקת בכל מיני דברים ומדי פעם נכנסת ומסתכלת". אז נשאלת שוב האם מבחינתה זה בסדר להשאיר תינוק בן שישה חודשים והיא משיבה: "לא, זה לא בסדר... לא. זה לא בסדר. מכורח העניין, מכורח המציאות שנקלענו אליה מה שקרה המצוקה הגדולה שלא היה צוות, לא היה צוות".

הנאשמת מאשרת כי הילדים נשארו ללא השגחה, אך מוסיפה כי קיים קשר עין. הנאשמת מאשרת כי הילד נפל מהנדנדה ומאשרת כי בסיטואציה זו לא היתה כל מטפלת.

הנאשמת מוסיפה: "אני לא ידעתי שחני שמה אותו ואני לא ידעתי שהוא נפל, כי השמיכה מנעה ממנו לקבל מכה בראש. חלילה יכול לקרות שמה אסון... כשהנחתי את א. אני ראיתי את נ. זוחל מתחת נינוח ורגוע זוחל בגן ואני חשבתי ששמו אותו על השטיח... זה לא בסדר שוב אני אומרת לך. כיתת הגן אמונה עליו פני או מלי או חני או שני בהתאם, אני הייתי שמה אותם בתינוקיה, כי התינוקיה צריכים הגנה יותר מכל האחרים".

הנאשמת נשאלת: "ולכן בעצם את לא השגחת כראוי על הסיטואציה בתינוקיה על הילדים הללו נכון?" והיא משיבה "מודה".

טענות המאשימה לאישום השמיני

לטענת ב"כ המאשימה, בסרטונים ניתן לראות בבירור, כיצד משך דקות ארוכות, התינוק נ.ס. נותר לבדו, ללא השגחה, נופל על הרצפה ונותר שם וכשהנאשמת נכנסת היא ממש מתעלמת מקיומו, אף שלא ניתן שלא לראות אותו. כמו גם את אופן ההטחה של א.א. בנדנדה ואת הצביטה באזנה של ע.פ.. לכך, מצטרפת הודיית הנאשמת במלואה, לפחות בכל הקשור לאחריותה על הסיטואציה בתינוקייה ועל השארת התינוקות א.א. ונ.ס. בן כחצי שנה בלבד, ללא השגחה ראויה ומשכך יש להרשיעה בעבירה זו. לגבי תקיפת ע.פ. - גם לפי גרסת הנאשמת היא תקפה אותה באמצעות דחיפה ומשיכה בחולצה ומשכך ובהסתמך על הנצפה בסרטון יש להרשיעה גם בעבירה של תקיפה סתם.

טענות הנאשמת לאישום השמיני

נטען כי לא ניתן לזקוף לחובתה של הנאשמת את האירוע בתינוקייה מאחר ובאותו יום התינוקייה לא הייתה באחריותה וגם אם הם נשאו לדקות בודדות לבד תמיד נשמר עימם קשר עין. בין התינוקייה לבוגרים מפריד קיר משותף ובחלקו העליון פתח ממנו ניתן להביט על התינוקייה.

הנאשמת חשבה שהתינוק הונח שם כדי שיזחל ולא הבינה כלל שנפל מהטרמפולינה. קשירת התינוק לא בוצעה באופן הדוק ולכן התינוק יצא ונפל, והנאשמת אינה חולקת על כך כי השארת התינוקייה ללא אדם בוגר אינה מהלך תקין אך בנסיבות שהתלכדו לא הייתה אופציה אחרת ("זה לא בסדר...מכוח המציאות שנקלענו אליה, .. לא היה צוות" עמ' 163 שו' .) 20-21 היא הודיעה להורי הגן כי יש בעיית כוח אדם אך לא הסבירה את המשמעות האופרטיבית הנודעת מכך (עמ' 165 שו' 4-25).

ההגנה סבורה כי זהו אינו מהלך נכון ותקין, העולה כדי חוסר חשיבה, אך יחד עם זאת אינו עולה כדי עבירה פלילית. כן לא לייחס לנאשמת, אחריות "שילוחית" או אחריות מכוח היותה "אורגן" מוסמך של הגן - דינים שיוחסו ככלל לדיני החברות ולא להתנהגויות אנושיות - פליליות.

נטען כי לא ניתן לזקוף לחובתה של הנאשמת את האירוע בתינוקייה מאחר ובאותו יום התינוקייה לא הייתה באחריותה. ההגנה טוען כי אם מטילים אחריות על הנאשמת, צריך היה גם להאשים את הסייעת חני באותו אישום בדיוק.

המסקנה ביחס לאישום השמיני

מהסרטונים עולה תמונה ברורה הן של תקיפה אשר תקפה הנאשמת את הילדה, והן של השארת הפעוט אשר נפל מהנדנדה ללא השגחה.

יאמר תחילה כי יש לדחות את עדותה הבלתי מהימנה של הנאשמת, עדות אשר עומדת בסתירה גמורה לנחזה בסרטונים, ועדות אשר ניכרת המגמתיות אשר בה והניסיון של הנאשמת לצייר תמונה שונה מהמצב בשטח.

אם היה או לא היה קשר עין לנאשמת מחדר אחר, אין לדבר כל רלבנטיות. העובדה היא כי הפעוט נפל מהנדנדה, נפילה על ראשו, ואך מזל הוא כי היתה שם שמיכה, אשר נפלה קודם לכן מהנדנדה, ואלמלא השמיכה האמורה היתה הפגיעה בראשו משמעותית.

בטענות של הנאשמת בדבר אי הידוק מגש האוכל, אין ממש. הנאשמת נחזית שהיא מניחה את התינוק לאחר מכן באותו

אופן שהונח הפעוט שנפל. מגש אוכל זה אשר הינו באזור רגלי התינוקות אשר מונחים על הנדנדה, אינו יכול לעלות כדי אמצעי בטיחות כלשהו. באופן ברור עולה מהסרטונים כי פעוטות יכולים ליפול מנדנדה זו אל הרצפה, גם כאשר אותו מגש אוכל מוצב שם. גם התינוק אשר הושם בנדנדה לאחר הנפילה של הפעוט, התיישב, וכמעט נפל מהנדנדה, בלא שאותו מגש מאבטח באופן כלשהו את התינוק מנפילה.

הטענות בדבר קשר עין נועדו למלט את הנאשמת מעבירה של אי השגחה, ואנו רואים כי בפועל למעשה לא רק שלא היה קשר עין, אלא שמדובר בפרק זמן ארוך של דקות רבות בו אין כל קשר עין, הפעוט נופל, ואילו היה נפגע פגיעה שמצריכה היתה טיפול הרי שהיה הוא נותר דקות ארוכות ללא כל טיפול. מדובר במצב דברים בו קיימת סכנה של ממש של נפילת תינוק מנדנדה, נדנדה המצויה באוויר, ואין כל השגחה, ואין כל מבוגר הנמצא בחדר דקות ארוכות.

הנאשמת נכנסה לחדר כאשר הפעוט על הרצפה לאחר שנפל מהנדנדה, והוא זוחל מתחת לנדנדה ובסמוך אליה, התינוק על האחר על הנדנדה וקופץ עליה, ובכל רגע יכול ליפול ישירות על הפעוט שנפל קודם לכן מהנדנדה. התעלמות הנאשמת מהפעוט אשר על הרצפה ומהסיטואציה מהווה גם היא הותרה של הפעוט ללא השגחה. יודגש, כי אי ההשגחה הינה הן כלפי הפעוט אשר נפל, והסיכון שבאי השגחה התממש, והן ביחס לתינוק אשר הושם על הנדנדה לאחר מכן, אשר היה על סף נפילה וקפץ על גבי הנדנדה מספר דקות.

לא יכול להיות ספק כי בכך מתקיימים יסודות העבירה של השארת ילד בלא השגחה לפי סעיף 361(א) לחוק העונשין.

ההשארה של הפעוט ללא ההשגחה היתה בסיטואציה בה הוא יכול היה להיפגע פגיעה ממשית, ובכך מתקיים הרישא לסעיף 361 לחוק העונשין.

כמצוטט לעיל אמרה הנאשמת את הדברים הבאים: "סגרתי את חלון הגן והלכתי להכין לו בקבוק מטרנה כאשר אני מדברת אליו מבעד היה לנו קשר עין לכיתת התינוקיה מהמטבח ואני מרתיחה מים כדי להכין לו מטרנה אז אני אומרת לו א., אני כבר מכינה לך בקבוק מטרנה, אני כבר מביאה לך את זה. תמתין בסבלנות מתוקי וכשהכנתי לו את בקבוק המטרנה והוא פשוט אכל ונרדם".

דברים אלו של הנאשמת סותרים לחלוטין את אשר נחזה מהסרטונים והמגמתיות העולה מהם ברורה. בדבריה אלו מנסה הנאשמת ליצור תמונה מטעה של התנהלות חיובית ואוהבת אל מול התינוקות. ביחס לאותו תינוק אשר היא הביאה לו את בקבוק המטרנה, ההתנהלות שונה בתכלית כפי שעולה מהסרטונים. הנאשמת מטיחה אותו אל הנדנדה ומכסה את פניו כולם, באופן אשר מעיד על התנהלות אגרסיבית, בוטה ואלימה ללא כל התנהלות אשר הנאשמת משתמשת במילה "מתוקי", כדי לתאר אותה. העולה מהסרטונים הינו כי אין קשר עין, ואין התייחסות כפי שמנסה לתאר הנאשמת אל התינוק, כמו גם לא אל תינוקות אחרים.

אשר לתקיפה של הילדה אשר התהלכה בחדר, יש לדחות גם כאן את טענות הנאשמת, מדובר בתקיפה המתבטאת בצביטה אשר הילדה מזיזה את ראשה בעקבותיה, ודחיפה לאחר מכן. התנהגות תוקפנית ואגרסיבית זו של הנאשמת, כלפי הילדה, הינה חלק מכלל ההתנהלות התוקפנית והאגרסיבית שלה העולה מהסרטונים, גם כלפי ילדים אחרים.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשמת באישום זה בעבירות המיוחסות לה, תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק, והשארת ילד ללא השגחה לפי סעיף 361 רישא לחוק.

15. באישום התשיעי מיוחסות לנאשמת 12 עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

להלן העובדות המפורטות באישום זה, ובהמשך המענה של הנאשמת בהתייחס לסעיפי עובדות האישום, וכך גם בהמשך ההתייחסות לסרטונים תהיה בהתאם לסעיפי פרק העובדות.

1. בתאריך 11.11.2020 בשעה 11:57, בחדר המרכזי, הבחינה הנאשמת בילד נ.ש. מושך לכיוונו שולחן לידו ישב. בתגובה לכך, תקפה הנאשמת שלא כדין את נ.ש. בכך שניגשה אליו וצבטה בלחיו השמאלית.
2. באותו היום, בשעה 12:45 או בסמוך לה, מספר תינוקות שכבו בלולים על מנת לישון שנת צהריים. הנאשמת נכנסה לתינוקיה עם התינוק ע.ט., השכיבה אותו באחד הלולים, והבחינה בתינוקות ר.ז. וא.ב. עומדים בלולים שלהם, שהיו צמודים זה לזה.
3. הנאשמת ניגשה אל ר.ז. כשהוא בגבו אליה, ותקפה אותו בכך שתפסה אותו בחוזקה מזרועותיו וממרפקו והטיחה אותו בחוזקה אל מזרון הלול כשפניו מופנים אל המזרון. לאחר מכן הזיזה את הלול של ר.ז. בחדות מהלול של א.ב., וניגשה אל א.ב. ותקפה אותו בכך שתפסה אותו בחוזקה מזרועותיו והטיחה אותו אל מזרון הלול לתנוחת שכיבה על הבטן. לאתר מכן פנתה לר.ז., ליטפה אותו בגבו, כיסתה אותו בשמיכה ויצאה מהחדר.
4. מיד לאחר שהנאשמת יצאה מהתינוקיה, א.ב. ור.ז. קמו ונעמדו בלוליהם ור.ז. החל לבכות. במקביל, נכנסה הסייעת שני לתינוקיה עם התינוקת ע.ל. השכיבה אותה באחד הלולים ויצאה מהחדר. זמן קצר לאחר מכן גם ע.ל. נעמדה בלול.
5. בשעה 12:48 לערך, ע.ל. הושיטה ידיה לעבר מדף צעצועים שהיה ליד הלול בו הייתה, והפילה משם כדורים, בדיוק בזמן בו הנאשמת נכנסה לתינוקיה והבחינה במתרחש. הנאשמת ניגשה אל ע.ל. ותקפה אותה בכך שדחפה אותה בחוזקה מפניה ומצחה כך שע.ל. נפלה למזרון ונחבטה בו כשגבה אל המזרון. בהמשך, הזיזה הנאשמת את הלול בו היתה ע.ל. קדימה ואחורה בחדות, ותקפה את ע.ל. בשנית בכך שאחזה בידה השמאלית ומשכה אותן, והפכה את ע.ל. באלימות כך שתשכב על בטנה. זמן קצר לאחר מכן יצאה הנאשמת מהתינוקיה.
6. בשעה 12:52 נכנסה הנאשמת שוב לתינוקיה, כשבאותה עת עומדים בלולים ר.ז., א.ב., ע.ט. ותינוק נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה ("התינוק הנוסף"). ר.ז. והתינוק הנוסף, בראותם את הנאשמת נכנסת לחדר, נשכבו מיד בלוליהם.
7. הנאשמת ניגשה אל ע.ט., ותקפה אותו בכך שדחפה אותו מכתפו מעמידה לשכיבה בלול, לאחר מכן, תקפה את התינוק הנוסף בכך שנתנה לו מכה בישבנו בעוד הוא שוכב במיטה על בטנו כשברכיו מקופלות וישבנו כלפי מעלה.
8. לאחר מכן ניגשה אל א.ב. שעמד בלול שלו, ותקפה אותו בכך שאחזה בחוזקה בזרועותיו ודחפה אותו לתנוחת שכיבה תוך שהיא מפעילה עליו כוח, הנאשמת ניגשה אל ר.ז. שבאותה עת ישב בלול שלו, השכיבה אותו על גבו ולאחר מכן סובבה אותו על בטנו. לאחר אלה יצאה הנאשמת שוב מהתינוקיה.
9. מיד כשיצאה מהחדר, קמו שוב לעמידה א.ב. ור.ז., וא"ב החל בוכה. הנאשמת נכנסה לחדר, וכשר ז. ראה

שהיא נכנסה הוא התיישב בלול מיד. הנאשמת ניגשה אל ר.ז., ותקפה אותו בכך שאחזה בו מאחורי ראשו ודחפה אותו קדימה כלפי המזרון בעודו יושב, ואז ניגשה אל א.ב., שכשראה אותה ניגשת לעברו התיישב בלול, ותקפה אותו בכך שדחפה אותו בחוזקה מראשו לשכיבה אל המזרון, כך שראשו נחבט במזרון, ולאחר מכן "שיפרה" תנוחתו על ידי כך שאחזה בו והזיזה אותו תוך שהיא מטיחה אותו אל המזרון. לאחר מכן יצאה הנאשמת מהתינוקייה.

10. בשעה 13:07 נכנסה שוב הנאשמת אל התינוקייה, ותקפה את ר.ז. בכך שבעודו שוכב בלול שלו, אחזה בו ביד אחת ומשכה אותו והרימה אותו כך מהלול תוך הפעלת כוח, ויצאה עמו מהתינוקייה אל החדר המרכז שם הושיבה אותו בהטחה בכיסא אוכל, וקשרה אותו ברצועות הכיסא תוך שהיא מפעילה כוח לא נחוץ על גופו.

11. הנאשמת הותירה את ר.ז. בכיסא האוכל עד שהוא נרדם בו, ובשעה 13:26 העבירה אותו כשהוא רדום חורה ללול בתינוקייה.

12. את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

13. הנאשמת במעשיה המתוארים לעיל, תקפה את נ.ש., ר.ז., א.ב., ע.ט. ואת התינוק הנוסף, מספר פעמים, שלא כדין וללא הסכמתם, שעה שהיא אחראית עליהם.

המענה לאישום התשיעי

במענה לאישום זה הנאשמת מאשרת את הסיטואציות השונות, אך לגבי כל אחת מהן כופרת בתקיפה המיוחסת לה. כפי שיפורט בהמשך, הלכה למעשה במהלך שמיעת הראיות מודה הנאשמת בתקיפות אשר ביצעה במסגרת אישום זה, אך בסיכומים נטען כי מדובר בהתנהגות כושלת, אך אין באף אחד מהאירועים כדי להתגבש לעבירת תקיפה, והקושי הינו כפועל יוצא מצבר האירועים.

להלן תשובתה לאישום זה בפירוט:

סעיף 1 - נטען כי באותו זמן היה מחסור בסייעות, הרבה עובדות לא הגיעו, הנאשמת היתה אסרטיבית יותר ממה שהיתה אמורה להיות. נטען כי הנאשמת אכן ניגשה לנ.ש. אך לא צבטה את לחיו אלא החזיקה בלחיו.

סעיף 2 - הנאשמת מאשרת.

סעיף 3 - הנאשמת מאשרת למעט את התקיפה ונטען כי הנאשמת ליטפה את שניהם ולא תקפה את א.ב. אלא ליטפה את א.ב. ור.ז.

סעיף 4 - הנאשמת מאשרת.

סעיף 5 - הנאשמת מאשרת את האירוע. נטען כי הנאשמת ניגשה אך לא תקפה, לא הזיזה בחדות את הלול לא הפכה אף אחד באלימות. הנאשמת לא דחפה אלא השכיבה. זמן קצר לאחר מכן אכן יצאה מהתינוקייה.

סעיף 6 - נטען כי הנאשמת האמור בסעיף זה ככל הנראה קרה, אך לא ניתן לדעת אם הילדים שראו את הנאשמת

נשכבו או שהם נשכבו עוד לפני שהנאשמת הגיעה. הילדים אכן נשכבו אך לא בגלל שהם חששו מהנאשמת.

סעיף 7 - הנאשמת כופרת.

סעיף 8 - נטען כי הנאשמת אכן השכיבה את א.ב. ואת ר.ז., אך לא עשתה זאת כפי שמתואר בכתב האישום. לא תקפה ולא אחזה בחוזקה ולא דחפה.

סעיף 9 - נטען כי הקטינים אכן עמד, א.ב החל לקפוץ על המיטה, הנאשמת נכנסה והשכיבה את הילדים ונטען כי הוא לא בכה. נטען כי הנאשמת הזיזה את ר.ז. כלפי המזרון ואת א.ב. השכיבה, אך לא בחוזקה אלא הורידה את ראשו למזרון. הנאשמת אף כופרת כי הטיחה אותו אל המזרון.

סעיף 10 - הנאשמת מאשרת כי אכן נכנסה לתינוקיה, וכופרת בטענה כי תקפה את ר.ז., ונטען כי הנאשמת הרימה את הקטין בשתי ידיה, לא ברורה הטענה של הפעלת כח, ולקחה אותו והושיבה אותו בכיסא האוכל. הנאשמת לא הפעילה כח לא נחוץ על גופו.

סעיף 11 - הנאשמת מודה במיוחד לה בסעיף 11, ונטען כי אין מדובר בתקיפה, כי רק כך הקטין נרדם.

סעיף-12 הנאשמת מאשר כי אכן היו קטינים בגן בזמנים הרלבנטיים הנטענים.

הראיות ביחס לאישום התשיעי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן שורת סרטונים ובנוסף דברי הנאשמת בעדותה בבית המשפט, מהם עולה הודאה מלאה שלה בתקיפות אשר ביצעה.

ייאמר כבר עתה, כי לאור הסרטונים לצד ההודאה של הנאשמת, יש לדחות את הטענות שהועלו בסיכומים ע"י ההגנה, ואת המשך הכפירה באחריות ובאשם של הנאשמת בביצוע כל העבירות באישום זה.

הסרטונים הרלבנטיים לאישום זה הינם: 115600, 124431 ו-130138.

בסרטון 115600 בנקודת הזמן 11:57:04, בחדר ובו ילדים רבים, ניגשת הנאשמת אל ילד היושב אל שולחן, צובטת בעוצמה את לחיו השמאלית. מדובר בתקיפה אלימה של הנאשמת את הילד היושב. על פניו נחזית הצביטה כצביטה חזקה.

בסרטון 124431, באותו חדר אשר בו אירעו האירועים באישום השמיני, החדר עם הנדנדה ומיטות מול הנדנדה, בנקודת הזמן 12:45:41 נכנסת הנאשמת לחדר כשעל ידיה תינוק והיא משכיבה אותו באחד הלולים, ואז מבחינה בשני תינוקות מימין העומדים בתוך שני לולים הצמודים זה לזה, ובנקודת הזמן 12:45:58 ניגשת אליהם, משכיבה תוך כדי הטחה את האחד, על המזרון, כאשר הטחה זו הינה של הפעוט, על בטנו, כשחלק הגוף הקדמי ופניו מופנים אל המזרון. הטחה זו הינה הטחה בעוצמה, ויש בה תקיפה אלימה של הנאשמת את התינוק.

הנאשמת מפרידה בין שני הלולים, ניגשת אל התינוק השני בנקודת הזמן 12:46:07 וגם תינוק זה היא תוקפת תוך הטחתו אל המזרון, גם כן על בטנו. גם זו תקיפה אלימה של הנאשמת את התינוק.

מדובר בהטחות של שני הפעוטות באופן אלים אל המזרן, ומדובר בשתי תקיפות אלימות.

בנקודת הזמן 12:48:48 בקצה החדר, ילדה הנמצאת בלול, מושיטה ידה לעבר צעצועים ליד הלול ומפילה צעצוע, באותו רגע נכנסת הנאשמת לחדר זה, ניגשת אל תינוקת זו, ודוחפת אותה באופן אלים בפניה באופן הגורם לתינוקת ליפול אל המזרן ולהיחבט ממנו, כשהתינוקת נופלת על גבה. מדובר בתקיפה אלימה של הנאשמת את התינוקת.

הנאשמת ניגשת ומזיזה כמה לולים וביניהם הלול של תינוקת זו, ובנקודת הזמן 12:49:13 ניגשת אל התינוקת ותוך משיכתה בידה וברגלה הופכת אותה באופן אגרסיבי ואלים, כך שתשכב על בטנה. גם זו תקיפה אלימה של הנאשמת את התינוקת.

בנקודת הזמן 12:52:36 נכנסת הנאשמת שוב לחדר זה ובלולים עומדים ארבעה תינוקות, ואכן ניתן לראות כי שניים מהם נשכבים מיד כשהם רואים את הנאשמת. הנאשמת ניגשת לאחד מהם, השני משמאל, בנקודת הזמן 12:52:40, אשר עמד בלול, ומשכיבה אותו תוך דחיפתו מטה מכתפו, גם כאן מדובר בהשכבה תוך שימוש בכוח. מיד לאחר מכן ניגשת הנאשמת אל התינוק אשר משמאל, ואשר שוכב בלול, ונחזה כי היא מכה בישבנו עם ידה. גם אלו פעולות אלימות ותקיפות של הנאשמת את שני התינוקות.

בנקודת הזמן 12:53:13 ניגשת הנאשמת אל התינוק אשר בלול בקצה הימני, אחד מהתינוקות אותם השכיבה באלימות קודם לכן, ותוך הפעלת כוח אשר אף גרם ללול לזוז ממקומו, היא משכיבה אותו בלול. גם זו תקיפה אלימה, שכן השכבה זו מבוצעת בכוח אשר עליו מעידה גם התזוזה של הלול.

בסרטון 130713, באותו חדר, בנקודת הזמן 13:07:18 נחזית הנאשמת נכנסת אל החדר, ובאופן אגרסיבי ואלים מרימה את הילד הנמצא במיטה הימנית, ויוצאת את החדר. זוהי מצלמה מס' 1 והמשך אירוע זה נחזה במצלמה מס' 3, בחדר הראשי בסרטון 130138.

בסרטון זה של מצלמה 3 נחזית הנאשמת ומטפלת נוספת מסדרות חדר אחר, הנאשמת יוצאת את החדר, ובנקודת הזמן 13:07:26 היא חוזרת אל החדר, כשהיא מחזיקה בידה את אותו תינוק אשר הרימה כמה שניות קודם לכן כמתואר לעיל ממצלמה מס' 1.

הנאשמת נכנסת אל החדר כאשר התינוק על ידה, והיא ניגשת עימו לכיסא, ושם מושיבה אותו בכיסא אוכל תוך שהיא מטיחה אותו. הנאשמת אינה מניחה אותו בכיסא, אלא מעט מעל גובה הכיסא עוזבת את התינוק, כך שהוא נופל ומוטח אל הכיסא, ובאופן אגרסיבי היא קושרת אותו ומזיזה אותו בכיסא.

מדובר, שוב בתקיפה אלימה של הנאשמת את הפעוט, עוד מהרגע בו הוציאה אותו מהחדר בו היה, ועד להטחתו אל הכיסא.

אירועים אלו מבוצעים בנוכחות קטינים אחרים, הן במקום בו הם שוכבים במיטותיהם, והן בחדר בו בוצעו הניקיונות, מצויים שני פעוטות נוספים.

הפעוט אשר הוטח בכיסא נשאר לשבת בכיסא, לאחר מכן התינוק נותר בכיסא ונרדם עליו כשהוא מוטה שמאלה, ובסרטון 132556 בנקודת הזמן 13:25:55 ניגשת הנאשמת אליו ומוציאה אותו מהכיסא והולכת עמו החוצה מהחדר כשהוא בידיה.

יש לציין כי מדובר בעשרה מקרים של תקיפה ולא שניים עשר כפי שפורט בכתב האישום.

בעדותה בבית המשפט, הגם שאין מדובר בהתייחסות ספציפית לכל אחד ואחד מעשרת המקרים של התקיפה האמורים, הנאשמת מודה באלימות שהפגינה באותו יום כלפי הילדים.

כך מעידה הנאשמת, פרו' עמ' 110 שו' 23 - עמ' 11 שו' 13: "אני לא אשכח אותו בחיים את היום הזה. 11/11 זה לא ייצא מראשי בחיים. זה יום שלא היה לי שום צוות. פני חולה, מלי חולה, וחני חולה אין לי אף אחד. חני הודיעה לי בהודעה קולית בשעה 01:30 לפנות בוקר היא שלחה לי הודעה קולית שבה היא אמרה רותי, אני לא יכולה להגיע. כל הלילה לא ישנתי ואמרתי אי אפשר להתקשר לאף אחד ב - 01:30 בלילה לפנות בוקר. הגעתי לגן מוקדם ואני מורגלת יום יום להגיע לגן מוקדם. לא בגלל שזה 11/11 בגלל המצוקה של המטפלות ... אני הגעתי לגן אובדת עצות מה אני עושה? ... לא היה לי מטפלת אחת. אני הייתי לבד עם כל הילדים... ואז התקשרתי מצאתי לבסוף מישהי שהסכימה לבוא והיא הגיעה בשעה 10:00. רק בשעה 10:00 בבוקר הגיעה מטפלת סייעת. היא לא ידעה כל כך את העבודה הזאת, העיסוק שלה הוא לא עיסוק של מטפלת, אבל אני קיבלתי כל מי שיש לו דופק, כל מי שיש בו דופק הכנסתי לגן שלי. והיא התחילה לעבוד ועבדתי כמו רובוט, עבדתי כמו זומבית, אני לא יודעת איך לקרוא לזה. אני לא הייתי אני הייתי אחרת, התנהגתי בצורה אגרסיבית, חוסר סבלנות, אני הייתי אחרת. אני הייתי ממש שונה. אין לי, אני הייתי כמו רובוט הולכת ממקום למקום מהתינוקיה לגמולים מתזת מפה לשם. לא מצאתי את עצמי בגן".

בהמשך מאשרת הנאשמת מפורשות את נקיטתה באלימות פרו' עמ' 167 שו' 13 - עמ' 175 שו' 8, ואף אומרת, כאשר מוצג לה הסרטון, כי אלו דברים שקשה לראותם וכי זה לא דפוס ההתנהגות שלה ומעולם לא עשתה דברים כאלה, והיא חוזרת בה מדברים שאמרה במשטרה, ולהלן עיקרי הדברים: "כן, אני יודעת את הסיטואציה הזאת זה היתה סיטואציה פשוט מאוד קשה. סיטואציה מאוד קשה אלימה, אני הייתי אלימה, אני הייתי אגרסיבית. תקפתי, כן, כן, אני מודה, אני מודה. כן, כן. אני הייתי חסרת סבלנות". הנאשמת מאשרת תקיפותיה - "נפלו מעל המדף, היא ישנה מתחת מדף שיש בו כדורים לדברים קלים... אני נכנסת, ראיתי ופשוט דחפתי אותה. דחפתי אותה. תקפתי אותה... כן, כן, דחפתי אותה. כן... אין לי מה להגיד זה דבר מאוד קשה לראות דבר כזה, ובכלל לעשות דבר כזה זה לא דפוס התנהגות שלי, זה לא דפוס התנהגות שלי במשך 35 שנה. אני מעולם לא עשיתי דברים כאלה. אני לא עשיתי דברים כאלה בחיים". הנאשמת נשאלת אם היא חוזרת בה מדברים שאמרה במשטרה, שבהם לא הודתה בתקיפה, ואומרת: "אני אמרתי במשטרה הרבה דברים כי כל פעם היו אם לא תגידי ככה אנחנו נשים לך אזיקים. אם לא תגידי ככה אנחנו נעכב אותך בתא המעצר. אם לא תגידי ככה אז - בגלל זה גם אני לא חתמתי על כל הטפסים כי הם כתבו מה שהם רוצים".

ובהמשך: "11/11 זה המצוקה התעלתה עליי, אני הייתי חסרת אונים. אין. התנהגתי כמו רובוט, כמו זומבית... אני לא יודעת אם יצאתי מהכלים, אבל אני הייתי חסרת סבלנות, אני הייתי חסרת סבלנות"

הנאשמת מאשרת כי התנהגותה נגד הילדים היתה מוגזמת מאוד.

הנאשמת נשאלת מדוע לא סגרה את הגן ואומרת: "החוסר אחריות הזה הדהד לי בראש, חוסר אחריות, את לא יכולה לסגור, רק הסגר נפתח כמה ימים. לפני כמה ימים איך את יכולה לסגור? איך את יכולה להגיד להורים שחזרו לעבודה שאת לא תעבדי, זה גן פרטי, זה לא גן של משרד החינוך. זה עסק שלי, עסק פרטי, אני בעלת עסק, אני לא יכולה להגיד להורים סליחה, אני לא פותחת את הגן"

בהמשך אומרת: "אחרי שאני ראיתי את הסרטונים אני ישבתי ובכיתי חודשים לא יצאתי מהמיטה. לא יצאתי מהמיטה",

ומאשרת שהבינה כי תקפה את הילדים. ולטענתה העייפות הכריעה אותה.

הנאשמת הוסיפה: "אני רציתי בכל מאודי, בכל מאודי ללכת לכל הורה והורה להגיד לו סליחה ומחילה. זה לא דפוס התנהגותי ... אני אגיד בפה מלא אני אגיד להם שאני מצטערת ומתחרטת על כל דחיפה, על כל מכה, על כל סטירה, על כל תקיפה שאני עשיתי סליחה ומחילה. אם הקדוש ברוך הוא מוחל לנו אני מקווה שהם ימחלו לי".

בהמשך הנאשמת אומרת שהיא מודה רק בחלק מהצביטות.

טענות המאשימה לאישום התשיעי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטונים הרלבנטיים ולעדויות הנאשמת בבית המשפט, ונטען כי בעדות זו הנאשמת למעשה מודה באופן מלא בכל המיוחס לה. ב"כ המאשימה מפנה לאמירות הנאשמת על כי היום הזה "לא ייצא מראשי בחיים", ובהמשך לדבריה "אני הייתי אלימה... אני הייתי אגרסיבית... תקפתי... אני מודה... אני הייתי חסרת סבלנות... אני הייתי כמו רובוט... זה לא להאמין אני לא ידעתי שעשיתי את כל הדברים האלה... אחרי שאני ראיתי את הסרטונים ישבתי ובכיתי חודשים לא יצאתי מהמיטה". ב"כ המאשימה מפנה לכך שהנאשמת אומרת מפורשות כי הבינה שתקפה את הילדים, ולדבריה של הנאשמת על כי ההתנהגות שלה היתה כושלת והיא מתחרטת.

נטען כי בסרטונים נראים מעשי אלימות קשים לצפייה שמבצעת הנאשמת בקטינים, ויש להרשיעה בכל המיוחס לה באישום זה, היינו בשתיים-עשרה עבירות של תקיפה סתם, וזאת גם על פי הודייתה שהיא חד משמעית ולא משתמעת לשתי פנים.

נטען כי הודייתה של הנאשמת בנקודה זו חולשת למעשה על כלל האירועים הנצפים בסרטונים כפי שהודתה בבית המשפט, ויש בכך משום "שינוי חזית" מצדה והודיה למעשה במרבית המעשים המיוחסים לה בכתב האישום, ככתבם וכלשונם (על אף ניסיונותיה לסגת בה מהודיה זו) ויש לראות בהודייתה זו חיזוק משמעותי למסד הראייתי הקיים בתיק.

טענות הנאשמת לאישום התשיעי

נטען כי הנאשמת מאשרת כי באישום תשיעי יש מקבץ אירועים מיום 11.11.20 אשר הנאשמת הגדירה יום זה "כיום בלתי נשכח בחייה" היא נכנעה והוכרעה תחת עולו. ביום זה היא נאלצה לעבוד לבד בגן עד השעה 10:00 (שעת הגעתה של המטפלת שני שאין לה רקע קודם בטיפול בפעוטות), והסייעת חן הודיעה לה בלילה הקודם בשעה 01:30 בלילה שלא תגיע.

ב"כ הנאשמת מאשרת כי נהגה באלימות, אימפולסיביות, אי שקט, אגרסיביות וחוסר סבלנות כלפי הילדה, וכי לא הייתה צריכה לנהוג כך (סעיף 5) והודתה בדחיפה במצח.

ביחס לפער בין הדברים שאמרה במשטרה, לדברים אלה, טענה כי במועד החקירה נקודת המוצא היא של התגוננות והיא אף הופחדה ואוימה כי תעוכב בתא מעצר ותאזק (ת/23) וכי הצילומים הוראו לה באיפון ולא במחשב.

נטען כי הנאשמת הודתה בפה מלא כי התנהגותה כלפי הקטינים הייתה מוגזמת, ועל אף זאת, לא סגרה מכיוון שחשבה על ההורים שכן הסגר רק החל להיפתח ואנשים חזרו למקומות העבודה.

נטען כי לדידה של ההגנה, אין ספק כי ניתן היה להתנהג אחרת אך במכלול השיקולים זה לא היה ריאלי, ושוב לא ניתן לבחון ולבקר את האירועים בחוכמת הבדיעבד.

נטען כי הנאשמת נהגה ביושרה וכנות לב אמיתיים ביקשה סליחה מהורי הילדים שנכחו בדיונים והצהירה "ההתנהגות שלי הייתה כושלת. הייתה כושלת מאוד" (עמ' 172 שו' 8-11).

נטען כי אירועי יום 11.11.20 (נשוא האישום התשיעי) עולים כדי התנהגות כושלת ללא ספק, אך עדיין כל אחד מאירועי אותו היום לא התגבש לכדי עבירת התקיפה, וצבר האירועים הוא שמעורר את הקושי. יחד עם זאת, נסיבות אותו היום היו חריגות שבחריגות והנאשמת הודתה שכשלה, אך פירטה כי לא יכלה לסגור את הגן ולהשבית את הורי הילדים שרק חזרו לעבודתם.

המסקנה ביחס לאישום התשיעי

כפי שפורט לעיל, מהסרטונים עולה באופן ברור, ומעל לספק סביר, כי הנאשמת תקפה תקיפות אלימות את הקטינים, ומדובר בשורת תקיפות אלימות.

לא נחזור על כל הפירוט דלעיל, ייאמר אך כי מדובר בסדרה של עשר תקיפות אלימות אשר בוצעו ע"י הנאשמת משך מספר שעות, לאורך אותו היום כלפי כמה קטינים, פעוטות, אשר היא האחראית עליהם.

לא מצאתי לנכון להתייחס לדברי הנאשמת במשטרה אשר היו בגדר התחמקות ואי קבלת אחריות. בבית המשפט הודתה הנאשמת כי פעלה באלימות, אך הודאה זו היתה כללית, תוך שהיא מקפידה לומר כי אינה מודה בכל אלא רק בחלק מהדברים.

המגמתיות של הנאשמת ניכרת, שכן לצד חוסר האפשרות להתעלם מהסרטונים אשר נחזית בהם אלימות של הנאשמת כלפי פעוטות, היא מנסה להותיר דברים מעט מעורפלים, באמירות כלליות של אי הודאה בכל המקרים.

הסרטונים המהווים את הראיה המרכזית מביאים למסקנה ברורה כי הנאשמת תקפה תקיפות של ממש שורת קטינים.

בכתב האישום מיוחסות לנאשמת 12 עבירות של תקיפה סתם באישום זה. ואולם, מדובר בעשר תקיפות ולא בשתיים עשר תקיפות.

יובהר כי אין מדובר בזיכוי של הנאשמת משני אירועים, אלא כי סך האירועים הינו עשרה ולא שניים עשר, וכל האירועים כולם הינם אירועים בהם הנאשמת מבצעת עבירה של תקיפה כלפי הקטינים. מדובר בטעות בכתב האישום ולא בזיכוי של הנאשמת בשל העובדות והראיות.

יש להוסיף כי טענות הנאשמת בדבר הלחץ בו היתה, כסיבה או הצדקה לאלימות אשר נקטה כנגד הילדים, הינן טענות אשר יש לדחות מכל וכל, וטוב היה לו לא נשמעו כלל. טענות אלו אך מעידות על ניסיונה של הנאשמת להרחיק עצמה מאחריות למעשיה.

יש לדחות מכל וכל טענות המבקשות להצדיק אלימות בקשיים כאלה או אחרים של מי שאחראי על קטינים. טענות שכאלו לא תישמענה, ומשהועלו יש בכך כדי להביא למסקנה כי הנאשמת עושה כל שיכולה היא להימנע מאחריותה,

לרבות העלאת טענות סרק.

ככל שהיתה הנאשמת בלחץ כזה או אחר, ככל שהיתה נתונה לקשיים כאלה ואחרים, בין קשיים הקשורים בהעדר סיוע, בהעדר עובדים, או כל סיבה אחרת שהיא, וככל שהיו באלו כדי להביאה למצב בו היא אינה יכולה למלא את תפקידה, אשר משמעותו אחריותה על הילדים, היה עליה להימנע מפתיחתו של הגן.

אשר על כן, באישום זה יש להרשיע את הנאשמת בעשר עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

אישום עשירי

16. באישום העשירי מיוחסות לנאשמת עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 12.11.20 בשעה 12:38, בחדר המרכזי, תקפה הנאשמת פעוט שזהותו אינה ידועה למאשימה ("הפעוט") בכך שתפסה בשתי ידיה בזרוע אחת שלו ובמרפקו, משכה אותו ומתחה את ידו והרימה אותו כך עד לכיסא שניצב כשני מטרים משם, שם הושיבה אותו.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום העשירי

נטען כי הנאשמת אכן הרימה את הקטין כאשר היא אוחזת בידו והושיבה אותו על הכיסא אשר היה בסמוך אליה. ואולם הנאשמת כופרת כי תקפה את הקטין. הנאשמת מאשרת כי בזמן המדובר היו קטינים בגן.

הראיות ביחס לאישום העשירי

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 121020, ועדות הנאשמת בבית המשפט.

מהסרטון עולה כי בחדר המרכזי מצויים ילדים אשר רובם אוכלים, הנאשמת ושתי מבוגרות נוספות. כמה ילדים הולכים ורצים, ובנקודת הזמן 12:37:59 הנאשמת אוחזת בשתי ידיה ביד ימין של ילד ההולך לידה, ומניפה אותו תוך שבידה השמאלית היא אוחזת בזרוע הימין שלו ובידה הימנית במפרק יד ימין שלו, כך שהילד מונף על ידה מרחק של 3 צעדים באוויר, כשהוא מוחזק מהזרוע בלבד ושם הנאשמת מושיבה אותו.

בעדותה בבית המשפט פרו' עמ' 111 שו' 23-26 מעידה הנאשמת: "כן. אותו ילד אכן הרמתי את הילד הזה ביד אחת, המרחק היה מאוד קצר בין הרמה להושבה. והושבתי אותו, לא תקפתי אותו, הרמתי אותו במרפק ולא ביד שלו. סליחה, לא החזקתי במרפק אלא בידו והושבתי אותו על הכיסא".

ובהמשך בעמ' 176 שו' 7-8: "כן, כשהרמתי אותו לעגלה הרמתי אותו בשתי ידיים וביד אחת הרמתי אותו שזה לא תקין".

טענות המאשימה לאישום העשירי

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ונטען כי ניתן לראות בו כי הנאשמת מניפה את הפעוט באוויר ביד אחת עד להושבתו

בכסא, ולעדות הנאשמת בבית המשפט, בה היא מאשרת את הרמת הילד ביד אחת, אך טוענת כי לא תקפה, ומנגד לדבריה בחקירה הנגדית כי זה "לא תקין".

התבקש להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם המיוחסת לה באישום זה.

טענות הנאשמת לאישום העשירי

נטען כי הנאשמת מאשרת כי אכן הרימה ביד אחת את הילד, ואכן רגליו היו באוויר והושיבה אותו במקום אחר. ההגנה אינה חולקת שההתנהגות אינה מקובלת ותקינה, ועדיף הרמה בשתי ידיים כפי שבדרך כלל נהגה, אך הדבר אינו עולה כדי עבירה פלילית.

המסקנה ביחס לאישום העשירי

הפעולה אשר ביצעה הנאשמת מהווה תקיפה, ויש לומר אף תקיפה חמורה של הקטין. הנפתו של הילד תוך אחיזה בזרועו בלבד, הינה הנפה אשר הדעת נותנת כי לא זו הדרך להחזיק ילד ולהעבירו ממקום למקום, אלא זוהי תקיפה אלימה לכל דבר ועניין.

יש לדחות מכל וכל את הטענה המיתממת של הנאשמת על כי היא בסה"כ הושיבה את הילד. הנאשמת הניפה אותו באוויר, הלכה 3 צעדים כאשר הוא מוחזק באוויר בידו בלבד, וכל משקל גופו על ידו.

יש להוסיף כי אירוע זה קרוב הוא אף לעבירה של התעללות בקטין, שכן הדעת נותנת כי הנפתו של ילד בדרך הזו גורמת לו לכאב של ממש. ואולם המאשימה לא ביקשה כי הנאשמת תורשע בעבירה זו, אלא בעבירה של תקיפה סתם בלבד, ככל הנראה בהעדר אינדיקציה נוספת לכאב.

אכן לא קיימת אינדיקציה נוספת לכאב, ומכל מקום וודאי שהמעשה עולה כדי תקיפה, שהינה על גבול ההתעללות. לפיכך, יש להרשיע את הנאשמת בגין אישום זה בעבירה של תקיפה סתם.

אישום אחד עשר

17. באישום האחד עשר מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(ב)א) סיפא לחוק, ותקיפה סתם (שתי עבירות) לפי סעיף 379 לחוק.

העובדות המפורטות באישום זה מתייחסות לשלושה אירועים.

האירוע הראשון - בתאריך 13.11.20 בשעה 12:01, ניגשה הנאשמת לילדה שזוהתה לרבות גילה אינה ידועה למאשימה ("הילדה"), וסימנה לה בשתי טפיחות על גבה לקום מהכיסא עליו ישבה. משהילדה לא קמה מספיק מהר לשביעות רצונה של הנאשמת, תקפה אותה הנאשמת שלא כדין בכך שצבטה אותה בכתפה השמאלית ודחפה אותה קלות.

האירוע השני - באותו היום, בשעה 12:07 או בסמוך לה, בחדר המרכזי, פעוטה שזוהתה לרבות גילה אינם ידועים למאשימה ("הפעוטה"), נגעה בחפץ כלשהו יחד עם ילד נוסף. הנאשמת שהבחינה במתרחש, קראה לעברם דבר מה,

והשניים עזבו את החפץ בו נגעו והפעוטה החלה מתרחקת מהמקום בו היו, הנאשמת ניגשה אל הפעוטה ותקפה אותה שלא כדין בכך שאחזה בה בחוזקה בכתפה ולחצה, וגרמה לה לכאב כך שהפעוטה בכתה.

האירוע השלישי - זמן קצר לאחר מכן, ניגשה הנאשמת לפעוט נוסף שזהותו לרבות גילו אינם ידועים למאשימה ("הפעוט"), אשר הזיז שולחן לידו ישב, ובתגובה לכך תקפה אותו בכך שדחפה את הכיסא עליו הוא יושב בחדות הצידה כך שגופו הוסט בחדות, והצמידה אותו לשולחן.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום אחד עשר

הנאשמת סידרה את הכיסאות בגן, על מנת שהילדים יוכלו לשבת ולשחק, הנאשמת לקחה כיסאות ריקים ואכן טפחה בעדינות על כתפה של הקטינה, על מנת שתקום. הנאשמת לא צבטה את הילדה ולא תקפה אותה.

ביחס לפעוטה - נטען כי הנאשמת לא לחצה על כתפה, אלא, אחזה בכתפה והרחיקה אותה משם, ומוכחש כי היא בכתה.

ביחס לפעוט נטען כי הנאשמת לא תקפה אותו אלא סידרה שוב את השולחנות והושיבה אותו במקומו בעדינות המתבקשת.

הנאשמת מאשרת כי הכל נעשה בנוכחות הקטינים בגן.

הראיות ביחס לאישום האחד עשר

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן סרטון 113758, ועדות הנאשמת בבית המשפט.

ביחס לאירוע הראשון - מהסרטון עולה כי נכנסים ילדים אל החדר המרכזי, מתיישרים, חלקם משחקים. הנאשמת בנקודת הזמן 12:01:10 מתחילה לסדר שולחנות וכיסאות, ובנקודת הזמן 12:01:24 ניגשת לילדה היושבת על כיסא וטופחת שתי טפיחות קלות על כתפה השמאלית, לוקחת את הכיסא עליו ישבה הילדה קודם, ומתבצעת על ידה תנועה ביד שמאל לעבר ראשה של הילדה אולם לאור כך שבשלב זה היד מוסתרת מעט, לאור כיוון הצילום, קיים קושי לקבוע האם מדובר בצביטה כנטען בכתב האישום. ייתכן ואכן מדובר בצביטה, אולם הצילום איננו מאפשר הגעה למסקנה ברורה ביחס לכך.

הנאשמת בעדותה בבית המשפט מאשרת כי נגעה בכתף אך אומרת כי זה לא היה בכוח, ושוללת צביטה ואומרת כי מדובר בנגיעה קלה (פרו' עמ' 112 שו' 3-4, עמ' 176 שו' 33 - עמ' 177 שו' 7).

ביחס לאירוע השני - מהסרטון עולה כי בנקודת הזמן 12:02:50, באותו מקום בחדר המרכזי, הנאשמת ניגשת לילדה אחרת אוזנת בה באמצעות ידה בכתף הימנית שלה, אחיזה אשר על פני הדברים מופעל בה כוח, וזוהי אחיזה שיש בה צביטה ובאופן זה תוך כדי האחיזה בכתף מזיזה הנאשמת את הילדה מהמקום באופן תוקפני ואלים. הילדה נעמדת ונחזה כי היא פורצת בבכי. בנקודת הזמן 12:03:09, הנאשמת עוברת סמוך לילדה, לא מתייחסת לבכיה, ואף מזיזה אותה מדרכה.

בעדותה בבית המשפט, פרו' עמ' 112 שו' 9, אומרת הנאשמת "לא צבטתי אותה, נגעתי קלות בכתפה".

ביחס לאירוע השלישי - מהסרטון עולה כי באותו מקום, בנקודת הזמן 12:03:23 הנאשמת ניגשת לפעוט אחר אשר יושב על כיסאו, הפעוט הזיז קודם לכן קלות את השולחן לצידו הוא ישב, והנאשמת ניגשת אליו ובאופן אגרסיבי ואלים ביד אחת מחזיקה בגופו וביד השנייה בכיסא, והודפת אותו עם הכיסא אל השולחן והילד מניח את היד על השולחן כדי לעצור את התנופה. מהסרטון נראה כי הנאשמת מבצעת את הפעולה באופן חד, נוקשה ואלים.

ביחס לאירוע זה, מעידה הנאשמת פרו' עמ' 112 שו' 20-22: "הילדים הזיזו את השולחנות, קדימה ואחורה וקדימה ואחורה. ואז לא בכוונה הושבתי אותו בצורה חדה בגלל התנועות החדות שלי, בגלל שאני גמלונית זה נעשה לא מרוע. מחוסר סבלנות. רק מחוסר סבלנות".

טענות המאשימה לאישום האחד עשר

ב"כ הנאשמת מפנה לסרטונים ולעדויות הנאשמת. נטען כי מהסרטונים עולה ביחס לאירוע הראשון כי יש צביטה, ביחס לארוע השני כי יש בכי, ובאירוע השלישי הנאשמת הודתה.

ב"כ המאשימה מפנה לדברי הנאשמת בעדותה בבית המשפט ביחס לאירוע השלישי על כי הושיבה אותו בצורה חדה. לאור האמור התבקש להרשיע את הנאשמת בשתי עבירות של תקיפה סתם, ובעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי.

טענות הנאשמת לאישום האחד עשר

ביחס לאירוע הראשון נטען כי הנאשמת אישרה כי רק טפחה על הגב ללא דחיפות או צביטות.

ביחס לאירוע השני, לאירוע הצביטה בכתף, נטען כי הנאשמת הסבירה שנגעה בילדה קלות, תפסה אותה בכתף, לא צבטה ולא אחזה בה בכוח והטעימה כי גם "תפיסה" זו אינה מאפיינת את התנהגותה הכללית והדברים התרחשו בתקופת הקורונה בלבד.

לגבי האירוע השלישי נטען כי הנאשמת מושיבה את הקטין, לא בצורה שיכולה להיחשב כתקיפה.

נטען כי אירועים אלה אינם עולים כדי עבירה פלילית.

המסקנה ביחס לאישום האחד עשר

ביחס לאירוע הראשון - כפי שעולה מהמתואר לעיל, קיים קושי, לאור כיוון הצילום, לקבוע אם היה מדובר בצביטה, שכן את הרגע הספציפי האמור, לא ניתן לראות בצילום, הואיל וידה של הנאשמת מוסתרת על ידי ראשה של הילדה. משכך, קיים ספק האם צבטה הנאשמת את הילדה, ויש לזכותה מחמת הספק מעבירת תקיפה סתם המיוחסת לה בגין אירוע זה. יצוין כי שתי הטפחות הראשונות בכתפה השמאלית של הילדה, הן טפחות קלות, אשר אינן עולות כדי תקיפה.

ביחס לאירוע השני - יש לדחות את טענת הנאשמת על כי מדובר בנגיעה קלה. הנאשמת אוחזת בכתף, ומעצם העובדה שהנאשמת מזיזה את הילדה על ידי אחיזה זו בכתף, הזזה מהירה ואגרסיבית, תוך שימוש בכוח, מובן כי אין מדובר באחיזה קלה, אלא בלפיתה - צביטה של הכתף ובאופן זה הזזת הילדה מהמקום. מדובר בהפעלת כוח העולה כדי

תקיפה.

הילדה נחזית כמתחילה לבכות ומכאן עולה כי הכאב שגרמה הנאשמת לילדה הינו כאב של ממש.

השאלה אם מדובר בכאב של ממש, דהיינו חבלה של ממש, הינה שאלה עובדתית. השאלה הזאת נבחנת לא רק בהתאם לתוצאה, דהיינו בכי או העדר בכי, אלא גם על פי המעשה עצמו והגיון הדברים. מובן כי מעשה שכזה הינו מכאיב, ההזזה של הילדה ממקום למקום באמצעות אחיזה שכזו בכתפה, וודאי שמכאיבה היא, ועובדה זו בשילוב הבכי מביאה למסקנה כי מדובר בכאב של ממש.

לפיכך, יש להרשיע את הנאשמת בגין אירוע זה בעבירה של התעללות בקטין או בחסר ישע, שכן מתקיים יסוד התקיפה ויסוד החבלה של ממש בדמות כאב של ממש.

ביחס לאירוע השלישי - המסקנה, מעל לספק סביר, לאחר צפייה בסרטון, כמפורט לעיל, הינה כי מתקיים יסוד התקיפה, וכי יש להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם.

יש לדחות את גרסתה של הנאשמת כי לא בכוונה הושיבה את הילד בצורה חדה. מהסרטון עולה בבירור כי הדבר נעשה במכוון, תוך שהנאשמת כועסת על הילד, וזאת ניתן להבין מתנועת ידה כלפיו, מדובר לא אך ב"גמלוניות" כפי שמבקשת הנאשמת להסביר את המעשה. מדובר בתקיפה של הילד, והצמדתו באופן אלים ותוקפני אל השולחן.

הטענה על חוסר סבלנות, טוב היה לו לא נשמעה. חוסר סבלנות אינו מצדיק אלימות.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשמת בגין אירוע זה בעבירה של תקיפה סתם.

מכל האמור, באישום אחד עשר יש לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מעבירה אחת של תקיפה סתם ולהרשיע בעבירה אחת של התעללות בקטין או חסר ישע, ועבירה אחת של תקיפה סתם.

אישום שניים עשר

18. באישום השניים עשר מיוחסות לנאשמת שתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע (לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק.

העובדות המפורטות באישום זה מתייחסות לשני אירועים.

האירוע הראשון - בתאריך 15.11.20 בשעה 15:07, בחדר המרכזי, הילד ש.ו. רב עם ילד אחר על צעצוע. הסייעת שני, שהבחינה במתרחש, הפרידה ביניהם ולקחה את הצעצוע מהמקום.

הנאשמת הבחינה במתרחש מקצה החדר שם ישבה, ניגשה אל המקום, ותקפה שלא כדין את ש.ו. בכך שדחפה אותו בחוזקה. כתוצאה מעוצמת הדחיפה, נפל ש.ו. לרצפה, ראשו נחבט בבסיס מתכת של כיסא, וצידו השני של הכיסא שזז מעוצמת הפגיעה, פגע בחוזקה ברכו של ע.ט. כתוצאה מאלה נגרמו מכאובים לש.ו. ולע.ט. שהחלו לבכות. הנאשמת הרימה את ש.ו. מהרצפה כשהיא מושכת אותו מיד אחת ומותחת אותה .

האירוע השני - באותו יום, בשעה 16:24 או בסמוך לה, עסקה הנאשמת בהוצאת ילדים מהגן אל הוריהם שבאו לקחת אותם. באותה עת עמדה הנאשמת מחוץ לשער הבטיחות בכניסה לגן. מהצד השני של שער הבטיחות, בחדר המרכזי, עמד תינוק שזהותו לרבות גילו אינם ידועים למאשימה ("התינוק"), ובכה תוך שהוא מושיט ידיו אל הנאשמת כדי שתרים אותו.

הנאשמת כעסה על התינוק ועל בכיו, ותקפה אותו שלא כדין בכך שרכנה מעל שער הבטיחות, הושיטה ידה אל זרועו השמאלית של התינוק, תפסה אותו בידה האחת בחוזקה, צבטה את התינוק תוך שדחפה אותו הצידה, וגרמה לו לכאב התינוק פרץ בבכי.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעיני כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשות באותה עת.

המענה לאישום שניים עשר:

ביחס לאירוע הראשון - הנאשמת מאשרת כי הילד ש.ו. רב עם ילד אחר ומשך את שערו. לאחר אירוע של משיכת שיער מודה כי דחפה בידה את הילד, אשר נפל וראשו נחבט. אכן צידו השני של הכיסא פגע ברגלו של ע.ט. שני הילדים בכו, רואים בסרטון שהנאשמת לא רואה כי הוא נפגע מהכיסא, וכאשר בכה הרימה את ש.ו. הרגיעה אותו וליטפה את ראשו, הנאשמת לא מתחה את ידו אלא הרימה אותו מיד אחת בעדינות.

לגבי האירוע השני - הנאשמת אכן עסקה בהוצאת ילדים מהגן. הנאשמת ביקשה מהסייעת שני לקחת את הילד מהכניסה שכן זה זמן שילדים יוצאים מהגן ויש תנועה בפתחו לכן אסור שיהיו ילדים בפתח, הנאשמת לא צבטה אותו אלא הזיזה אותו הצידה, הילד בכה כי ראה ילדים הולכים לפניו ולא בגלל שכאב לו.

הנאשמת מאשרת שכל המתואר לעיל, היה כאשר כל הקטינים היום בגן.

הנאשמת כופרת כי גרמה לקטינים חבלה של ממש.

הראיות ביחס לאישום השניים עשר

הראיות הישירות ביחס לאישום זה הן, באירוע הראשון סרטון 150616, ובאירוע השני סרטון 160616, ועדות הנאשמת בבית המשפט.

ביחס לאירוע הראשון - מהסרטון עולה כי בחדר המרכזי נמצאים ילדים, ובנקודת הזמן 15:07:49 ניגשת הנאשמת אל ילד העומד בחדר עם חולצה צהובה, ודוחפת אותו בעוצמה מגבו כך שהוא נהדף, נופל על הרצפה, וראשו פוגע ברגל מתכת של כיסא אשר במקום, והנאשמת ממשיכה ללכת. הילד פורץ בבכי.

כתוצאה מכך שראשו של הילד בחולצה הצהובה נחבט בכיסא, הכיסא זז, ופוגע ברגל המתכת השנייה שלו, ברגלו של ילד אחר אשר עמד מצידו השני של הכיסא, ילד הלובש בגדים בצבע אדום. וגם ילד זה מתחיל לבכות.

הנאשמת חוזרת אל הילד אשר הפילה על הרצפה, ומרימה אותו מהרצפה בכך שהיא מושכת אותו מעלה בידו בלבד. יש להוסיף כי באירוע זה נוכחים ומסתכלים כמה ילדים, לכל אורכו, חלקם עומדים ממש בסמוך ורואים את האלימות שמפגינה הנאשמת כלפי הילד.

בעדותה בבית המשפט אומרת הנאשמת כי דחפה את הילד אך לא ראתה שהוא נפל, ולא ידעה כי הכיסא נדחף (פרו' עמ' 113 שו' 3-4), ובהמשך אומרת "אני לא ידעתי שהכיסא נדחף" (שו' 7), ובהמשך אומרת כי הזיזה את הילד ולא דחפה אותו (פרו' עמ' 178 שו' 22), ומוסיפה "הזזתי אותו כתוצאה אני חושבת כתוצאה מהזזה הוא איבד שיווי משקל והוא נפל... הזזה זה לא דחיפה" (פרו' עמ' 178 שו' 22-27).

בהמשך, אומרת הנאשמת: "אני משערת שהוא איבד שיווי משקל והוא לא קיבל מכה. לא היה לו שום סימן כשהוא הלך הביתה היו אומרים לי ההורים, הנה יש לו סימן בראש, תגידי לי ממה זה נוצר, לא היה שום טענה" (פרו' עמ' 181 שו' 4-7), ובהמשך אומרת כי ראשו של הילד לא נחבט בכיסא, מאשרת שהוא נפל ואף אומרת שהוא צרח מעצם הנפילה (פרו' עמ' 181 שו' 10-13).

ביחס לאירוע השני - על פי הסרטון בחדר המרכזי, הנאשמת מגיעה מחוץ לחדר אל הכניסה אליו אשר בה נמצא מעין מחסום בטיחות, ובנקודת הזמן 16:25:00 לאחר שהנאשמת סוגרת את דלת המחסום, עומד ילד ומושיט את ידיו אל הנאשמת, אמנם הוא מצולם מגבו, אך נראה כי הוא בוכה לאור תנועות ידיו וראשו. הנאשמת, בנקודת הזמן 16:25:11 אחזת את הילד בזרוע שמאל שלו ודוחפת אותו תוך שהוא ממשיך בבכי. התנהגותה של הנאשמת אל הילד הינה תוקפנית ומדובר בדחיפה חזקה אשר יש בה כדי תקיפה של הילד. ואולם, קיים ספק בשאלה האם דחיפה זו גרמה לילד למכאוב של ממש, שכן עוד קודם לכן הילד בכה.

טענות המאשימה לאישום השניים עשר

ב"כ המאשימה מפנה לסרטון ולעדויות הנאשמת בבית במשפט.

ב"כ המאשימה הפנתה לסתירות בעדות הנאשמת, ולהכחשותיה.

נטען כי הסרטון המתעד את פגיעתם של הפעוטות ש.ו.ע.ט. מדבר בעד עצמו. עצמת הדחיפה והאלימות שהפעילה שהנאשמת כלפי הפעוט ש.ו.ע.ט. שבנפילתו נחבט מן הכסא ופגע בפעוט ע.ט. אינה משתמעת לשתי פנים ויש לדחות את גרסתה כי מדובר ב"הזזה" קלה. ניתן לראות בבירור, את כאבם של הפעוטות כשהם נחבלים ומכך מתקיים יסוד העבירה של מכאוב ועל כן יש להרשיע את הנאשמת בעבירת תקיפת קטין המיוחסת לה באישום זה.

באשר לתינוק - גם כאן, חרף הכחשת הנאשמת ניתן לראות בבירור, כי הנאשמת אחזה בידו של התינוק סובבה אותו בחדות הצידה תוך שהיא צובטת אותו ונראה בבירור את תגובת הבכי והכאב של התינוק.

לאור זאת נטען כי יש להרשיע את הנאשמת בשתי עבירות של תקיפת קטין חסר ישע.

טענות הנאשמת לאישום השניים עשר

נטען כי הנאשמת ביארה כי הזיזה את הילד, הניחה יד על גבו, וככל הנראה, הוא איבד שיווי משקל ונפל. הוא רב עם ילדה נוספת ומשך לה בשיער. שני המטפלת הבחינה בנעשה והפרידה בין השניים. עוד הובהר, כי כפי שהשתקף בסרטון- הנאשמת לא הבחינה כי הילד נפל וכי רק למשמע צעקותיו חזרה והרימה אותו.

ההגנה מבקשת לחדד כי בהזזה, הילד נפל לרצפה, ראשו נחבט באחת מרגלי הכיסא, הכיסא זז ופגע בירך של ילד אחר, מעין פעולת דומינא, ונטען כי לא ניתן לשלול כי הנפילה יתכן ומקורה באיבוד שיווי משקל. לא נגרמו לקטין סימני

חבלה שכן הוריו לא פנו בעניין זה לנאשמת. גם התנהלות זו אינה תקינה אך אינה פלילית. לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק כי בכיו של הילד הוא בתגובה לאותה פעולה של הנאשמת ולא בתגובה לנפילתו.

ביחס לאירוע השני נטען כי הנאשמת מזיזה את הקטין הצידה. לא צובטת אותו ולא גורמת לו למכאוב. אותו קטין בכה, ככל הנראה, מאחר ורצה לצאת כשאר הילדים.

המסקנה ביחס לאישום השניים עשר

ביחס לאירוע הראשון - המסקנה העולה מהסרטון הינה, מעל לספק סביר, כי הנאשמת תקפה את הילד תקיפה אלימה וקשה, הטיחה אותו אל הרצפה בכך שדחפה אותו דחיפה חזקה בגבו, כתוצאה מכך ראשו של הילד פגע ברגל הברזל של כיסא, והילד מתחיל לבכות.

מדובר בתקיפה אשר גרמה לילד לכאב של ממש. הביטוי של הכאב הינו בבכי בו פרץ הילד מיד עם הדחיפה והמכה שקיבל בראשו. כאבו של הילד, על פני הדברים, נחזה ככאב של ממש, הן מהתוצאה מעצם הנפילה והן כתוצאה מהנפילה בפגיעה בראשו בכיסא.

מדובר בחבלה של ממש, שכן הדעת נותנת בהינתן האמור, שהנאשמת גרמה לילד למכאוב של ממש.

הנאשמת היכתה את הילד, ואין זו דחיפה קלה כפי שהיא טוענת, ואין זו הזזה בלבד.

שוב, אין לתת אמון בדברי הנאשמת ובגרסתה אשר סותרת את הנחזה מהסרטון, ומבקשת כי מעשי אלימות יפורשו באופן של הזזה קלה או דחיפה קלה.

כמפורט לעיל, כתוצאה מהמכה שהיכתה הנאשמת את הילד הראשון עם החולצה הצהובה, והפגיעה של ראשו ברגל הכיסא, הכיסא פגע ברגלו של ילד אחר, וגם לילד זה נגרם מכאוב של ממש, והוא פורץ בבכי. לפיכך, מדובר בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, אך העבירה האחת הזו הינה עבירה בה הנאשמת פוגעת בשני ילדים. הפגיעה בילד הראשון הינה קשה וחמורה יותר מהפגיעה בילד השני, אך שתי הפגיעות גרמו למכאוב של ממש לשני הילדים. מדובר במעשה אחד, ולפיכך יש להרשיע את הנאשמת בעבירה אחת בגין אירוע זה.

מכל האמור, יש לדחות את גרסתה של הנאשמת, ויש להרשיעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע.

ביחס לאירוע השני - כאמור לעיל, מהסרטון עולה כי מדובר בתקיפה, הנאשמת דוחפת את הילד תוך שימוש בכוח, ויש באירוע זה כדי תקיפה. ואולם, אין אינדיקציה לכך שמדובר בדחיפה אשר גרמה למכאוב של ממש. הילד בכה קודם לכן, והמשיך לבכות לאחר מכן, וקיים ספק שמא בשלב מסוים הבכי הינו בכי כתוצאה ממכאוב.

לפיכך, באירוע זה יש לזכות את הנאשמת מביצוע עבירה אחת של תקיפת קטן או חסר ישע, ולהרשיעה בעבירה של תקיפת סתם.

אשר על כן, באישום זה, יש להרשיע את הנאשמת בעבירה אחת של תקיפת קטין או חסר ישע, לזכותה מעבירה נוספת, זאת ולהרשיעה בעבירה של תקיפה סתם.

19. באישום השלושה עשר מיוחסות לנאשמת עבירה של השארת ילד בלא השגחה, לפי סעיף 361 רישא לחוק.

על פי העובדות המפורטות בו, בתאריך 16.11.20 בשעה 12:30, הניחה הנאשמת את התינוק א.א. בנדנדה ויצאה מהתינוקייה כשאין בה איש צוות שמשגיח על התינוקות שהיו שם.

בשעה 12:36, נכנס לתינוקייה ילד שזהותו לרבות גילו אינם ידועים למאשימה ("הילד"), ניגש לא.א., נגע בפניו וצבט אותו פעמיים. א.א. החל בוכה וזמן קצר לאחר מכן נכנסה הסייעת שני לחדר, נתנה לא.א. מוצץ, כיסתה אותו בשמיכה ויצאה מהחדר.

בין השעות 12:38 ל-12:44 שהה א.א. בנדנדה בתינוקייה, ללא כל השגחה מאת הנאשמת או איש צוות אחר בגן.

בטווח זמנים זה, נכנס הפעוט לתינוקייה מספר פעמים, ניגש לא.א., הניח שמיכה על פניו מספר פעמים, נגע בפניו ובראשו, שם קוביות בתוך הנדנדה בה היה א.א., משך את א.א. מחולצתו, ואף נשך אותו באזור גבתו הימנית וגרם לו סימן חבלה סגול מעל עינו הימנית. א.א. פרץ בבכי והסייעת שני נכנסה לתינוקייה, נתנה לא.א. מוצץ, כיסתה אותו ויצאה מהחדר.

בשעה 12:45 הפעוט חזר לתינוקייה, שם שוב שמיכה על ראשו של א.א., וכן הניח צעצוע על ראשו של א.א.. לאחר מכן הפעוט חיבק את א.א. ויצא מן החדר.

במעשים המתוארים לעיל, השאירה הנאשמת את א.א. בלא השגחה ראויה, ובכך סיכנה את חייו ואפשרה פגיעה ממשית בשלומו ובבריאותו.

המענה לאישום שלושה עשר

הנאשמת מאשרת כי הניחה את התינוק א"א בנדנדה.

הנאשמת מאשרת כי ילד אחר ניגש לתינוקייה נגע בפניו וצבט אותו הנאשמת לא הייתה אמורה להשגיח על התינוקייה אלא הסייעת שני, אשר רואים אותה נכנסת ומטפלת בתינוקות ורואה את הילד ולא עושה דבר. זאת שעת מנוחה והנאשמת טיפלה בילדים האחרים מי שהייתה אחראית על התינוקייה הייתה שני ולכן הנאשמת לא הייתה מודעת לעניין. הנאשמת מאשרת כי כל המתואר באישום 13 נודע לה רק לאחר צפייה במצלמות ולא הייתה מודעת לכך בזמן אמת.

הראיות ביחס לאישום השלושה עשר

הראיות הישירות ביחס לאישום הן סרטון 123554 ועדות הנאשמת בבית המשפט.

למעשה אין מחלוקת עובדתית ביחס לקרות האירועים כולם, כפי שמפורט בעובדות אישום שלוש עשרה.

לפיכך, אין מקום להרחיב בתיאור ובפירוט של העולה מהסרטונים, אשר אכן מצולמים בהם האירועים המפורטים באישום זה.

המחלוקת הינה ביחס לשאלת אחריותה של הנאשמת. הנאשמת, בעדותה בבית המשפט, אומרת ביחס לאישום זה את הדברים הבאים, בפרו' עמ' 114 שו' 13-18: "בדיעבד אני ראייתו שהוא נשך אותו הוא עשה מעשה שלא ייעשה, ואני ממש המקרה הזה קשה היה לצפייה לראות דבר כזה שילד עושה מעשה כזה. נשך אותו בגבה וכשהאמא באה ולקחה אותו אני לא ידעתי אם להגיד לה, אני הייתי בטוחה שהוא קיבל מכה מהמיטה, אני אמרתי לה אני לא יודעת באמת, הוא קם ככה זה מה אני אמרתי לאמא".

בהמשך מתבקשת הנאשמת להסביר מי אחראי על כל חלק בגן ומי אמור לטפל בילדים בגדולים ובקטנים ומשיבה, בעמ' 114 שו' 21-25: "שני היתה אחראית על הפעוטות ועל ארגון הגן בשעות האלה שאנחנו היינו יוצאים לחצר. פני היתה אמונה על כל, פני לא היתה אז אני רק ביום הזה זה היה רק אני ושני. לא היה עוד צוותים אני ומשה, ומשה בעלי הוא היה אמון על הדחת כלים, על ניקוי השולחנות, לא נתתי לו להתעסק עם הילדים בשום אופן".

ובהמשך בעמ' 185 שו' 8 מאשרת הנאשמת כי היא לוקחת אחריות על המעשה, אחרי שראתה את האירוע.

בתחילת חקירתה הנגדית נשאלה הנאשמת האם היא מאשרת כי הגן כולו היה בבעלותה, והיא מאשרת זאת, ונשאלת "באחריות שלך?", ומשיבה "אכן כן", ובהמשך נשאלת אם היא נושאת באחריות לכל דבר שקורה בגן, ומשיבה בחיוב. זאת ועוד הנאשמת נשאלת לגבי אירועים שקורים בתינוקיה והיא לא נמצאת שם, אם היא אחראית, והיא משיבה בחיוב, ונשאלת גם אם קורים אירועים בחצר והיא לא נמצאת, אם גם אז היא אחראית ומשיבה בחיוב, ונשאלת לגבי אירועים שקורים בחלק הכללי של הגן, האם גם שם יש לה אחריות, ותשובתה היא "מלוא האחריות". בהמשך התבקשה הנאשמת להסביר מה זו האחריות שהיא אומרת שהיא לוקחת על המעשים שעשתה, והיא משיבה: "קרו כמה מקרים שהמטפלות אחראיות על זה ואני לקחת את האחריות עליהם כי זה הגן שלי". (פרו' עמ' 122 שו' 4-24).

טענות המאשימה לאישום השלושה עשר

ב"כ המאשימה טוענת כי הצפייה בסרטון בצירוף דברי הנאשמת בבית המשפט מביאים למסקנה כי יש להרשיע את הנאשמת. ב"כ המאשימה הפנתה לדברי הנאשמת שהיא לוקחת אחריות אחרי שראתה את הדברים.

נטען כי צפייה בסרטון, מוכיחה חד משמעית כי גרסתה של הנאשמת לפיה בתינוקיה נכח איש צוות בכל זמן נתון, אינה מתיישבת כלל עם הסרטון, בו במשך כשש דקות ברצף רואים כי אין איש נוכח בתינוקיה ובין לבין הפעוט יונתן נכנס ועושה בתינוק אבייטר ככל העולה על רוחו.

עוד נטען כי בצדק, ציינה הנאשמת כי כשמסתכלים בסרטון הוא קשה לצפייה וברי, שדבר כזה לא היה קורה לו הייתה השגחה ראויה בזמן הנתון. מאחר שהנאשמת הודתה באופן כללי וגם לגבי אישום זה על אחריותה על כל המתרחש בגן, כולל בתינוקיה ועל סמך הסרטון האמור, התבקש להרשיעה בעבירה של השארת ילד ללא השגחה לפי סעיף 361 רישא לחוק.

טענות הנאשמת לאישום השלושה עשר

ההגנה אינה חולקת כי האירוע האמור באישום זה אכן התרחש, אך נטען כי מתחם התינוקיה לא היה באחריותה של הנאשמת, אלא באחריותה הניהולית של הסייעת, אשר נכנסה מעת לעת.

המסקנה ביחס לאישום השלושה עשר

אין מחלוקת עובדתית ביחס לאירועים אשר פורטו באישום זה. המחלוקת היחידה הינה ביחס לאחריותה של הנאשמת, אשר טוענת כי האחריות היתה מוטלת על אחרת, גננת אשר עובדת בגן.

צפייה בסרטונים מביאה למסקנה ברורה כי משך פרק זמן ארוך, לא נמצאים מבוגרים כלשהם בחדר התינוקיה. חדר אשר יש בו כמה ילדים, אשר אף יכולים לריב ביניהם, ונמצאים בו מתקנים ודברים, אשר לעיתים יש לשמור עליהם מפניהם.

הסכנה אשר יכולה להיגרם לפעוטות, הן כתוצאה מהשארתם לבד במקום, והן כתוצאה מהשארתם עם אחרים במקום, ברורה, וסכנה זו אף התממשה בפועל באישום זה.

המקום אינו מושגח כראוי, פרקי זמן רבים אין כל מבוגר משגיח. ועניין זה עולה לא רק מעובדות אישום זה, אלא גם מעובדות האישום השמיני, אשר כפי שפורט לעיל, הושארו שם ילדים ללא השגחה, והנאשמת מורשעת בגין אישום זה בעבירה של השארת ילד ללא השגחה.

האמור באישום השמיני רלבנטי גם לאישום זה, לשני עניינים, האחד ביחס לעצם הסיכון העולה מהשארת קטין לבד כאמור, והשני ביחס לאחריותה של הנאשמת.

כאמור לעיל, הנאשמת היא המנהלת את הגן והיא הבעלים של הגן, והיא זאת אשר מחויבת לכל הקשור בהשגחה ובבטיחות.

הנאשמת מאשרת כי זאת אחריותה שלה, ומאשרת זאת כמה וכמה פעמים. גם ללא אישור הנאשמת, מובן כי זו אחריותה שלה בדבר ההשגחה הראויה לילדים.

הנאשמת מנסה ביחס לאישום זה להעביר את האחריות לגננת אחרת, ואולם, העברת אחריות זו לא תצלח מכיוון כי זו גם אחריותה שלה נאשמת עצמה, ואישום זה, כמו גם האישום השמיני, אנו למדים כי הנאשמת במסגרת אחריותה, אינה דואגת לקיום השגחה, ובכך מסכנת סכנה של ממש את הילדים הנותרים לבד במתחם האמור, ומדובר בסכנה לפגיעה בילדים, סכנה אשר התממשה בפועל באישום זה.

הנאשמת עצמה אחראית על ההשגחה על הילדים בגן, והאופן בו נותרו הילדים ללא השגחה, אינו חריג להתנהלות בגן אשר היא מנהלת, אלא הוא עולה גם מהאישום האחר, אשר במסגרתו כאמור ביקשה הנאשמת להעלות טענות שונות בדבר קשר עין מחדר אחר, טענות שנדחו, שכן באותו אירוע נפל קטין מהנדנדה על ראשו, ואף מבוגר לא ראה זאת ולא ניגש אליו.

אשר על כן, מתקיימים יסודות העבירה של סעיף 361 רישא לחוק, ויש להרשיע את הנאשמת גם בעבירה זו.

אישום ארבעה עשר

20. באישום הארבעה עשר מיוחסות לנאשמת עבירות של תקיפה סתם (ריבוי עבירות) לפי סעיף 379 לחוק.

על פי העובדות המפורטות בו, בתקופה הרלוונטית, ואף לפני, בהזדמנויות רבות, נהגה הנאשמת לתקוף שלא כדין את ילדי הגן על ידי כד שהשתמשה כנגדם בכוח מופרז ושלא לצורך, וזאת על דרך של משיכת ידיהם, הרמתם והנפתם

- באוויר לעיתים מיד אחת בלבד, הטחתם בחוזקה לשיבה בכיסא או השמטתם גבוה מעל כיסא או לול כך שגופם נחבט, ו"שיפור" תנוחת שכיבתם באגרסיביות, כך למשל:
- א. בתאריך 29.10.20 בשעה 11:57 או בסמוך לה, בחדר המרכזי משכה הנאשמת והושיבה באגרסיביות ארבעה ילדים וגרמה לילדה אחת מתוכם לבכות.
- ב. בתאריך 29.10.20 בשעה 12:25 או בסמוך לה, בחדר המרכזי, הניפה הנאשמת פעוט לאוויר על מנת להושיבו בעגלה.
- ג. בתאריך 30.10.20 בשעה 10:51 או בסמוך לה, בחצר ניגשה הנאשמת לא.ל., צעקה עליו, אחזה בזרועו ומשכה אותו, כך שהוא התחיל לבכות.
- ד. בתאריך 30.10.20 בשעה 10:56 או בסמוך לה, בחצר, משכה הנאשמת את א.ל. מבית משחק מפלסטיק כך שהוא נפל על הרצפה. לאחר מכן אחזה בזרועו וניערה אותו מעט.
- ה. בתאריך 5.11.20 בשעה 11:30 או בסמוך לה, בחדר המרכזי, א.ט. ניסה להתיישב על כיסא סמוך לשולחן, אך נפל והחל לבכות, הנאשמת ניגשה אליו, תפסה בזרועו השמאלית בידה הימנית ומשכה אותו בחוזקה והרימה אותו מהרצפה אל הכיסא בהנפה. כשא.ט. היה מונף מעל הכיסא, צירפה הנאשמת את ידה השנייה ותמכה בגופו עד להושבתו על הכיסא.
- ו. מיד לאחר מכן, ניגשה הנאשמת לפעוטה שזהותה לרבות גילה אינם ידועים למאשימה, אשר בכתה, ותקפה אותה בכך שהרימה אותה באגרסיביות, הניפה אותה, הושיבה אותה בכיסא אוכל ודחפה בחדות את כיסא האוכל כשהפעוטה בתוכו. לאחר מכן, הרימה הנאשמת את ידה בתנועה של הכאה לעבר הפעוטה, קירבה את ידה לפניה וליטפה אותה בחוזקה בפניה.
- ז. בתאריך 5.11.20 בשעה 15:29 או בסמוך לה, בחדר המרכזי בגן, ניגשה הנאשמת לפעוט שבכה בעגלת תאומים, ולאחר שליטפה אותו בפניו הסיטה את ראשו בחדות שמאלה ללא כל סיבה. לאחר מכן הוציאה את הפעוט מהעגלה ושמה אותו על הרצפה, והלכה מהמקום כשהפעוט עדיין בוכה והיא מתעלמת מבכיו.
- ח. בתאריך 6.11.20 בשעה 10:23 או בסמוך לה, בחדר המרכזי, לאחר שהילד ע.ט. בכה כדקה וכשצוות הגן עוסק בהושבת ילדי הגן לשולחנות האוכל, תפסה הנאשמת את ע.ט. בחוזקה מידו השמאלית ולאחר מכן גם מידו הימנית משכה אותו לכיוונה וניסתה להושיבו על כיסא סמוך, כשהבחינה שהכיסא נתפס, הניפה את ע.ט. והושיבה אותו על כיסא אחר תוך הטחתו בכיסא ותוך שע.ט. ממשיך לבכות.
- ט. בתאריך 13.11.20 בשעה 11:19 או בסמוך לה, בחצר, למחר שהוציאה ילדה שזהותה אינה ידועה למאשימה מבית משחק מפלסטיק, משכה הנאשמת את הילדה בכוח מידה כך שרגלי הילדה נחבטו בכיסא פלסטיק שהיה מונח בסמוך.
- י. בתאריך 16.11.20 בשעה 12:28 או בסמוך לה, בחלל הסמוך לתינוקיה, הרימה הנאשמת פעוט שזהותו אינה ידועה למאשימה, ניגשה עמו לאחד הלולים, החלה מורידה אותו לעבר מזרון הלול ושמטה אותו ללול כמעט מגובה דפנות הלול, כך שהוא נחבט במזרון.

יא. בתאריך 16.11.20 בשעה 13:08 ובסמוך לה, בחדר המרכזי, שכבו ילדי הגן על מזרונים לקראת שנת צהריים. הנאשמת ניגשה אל א.ל. ומשכה אותו מידו השמאלית והפכה אותו מגבו לבטנו ולאחר מכן כיסתה אותו בשמיכה. מיד לאחר מכן, ניגשה לילד נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה ("הילד") תפסה אותו ממכנסיו ומחולצתו, משכה אותו, הפכה אותו מגבו על בטנו וכיסתה אותו בשמיכה. בשעה 13:12 ניגשה שוב אל הילד, תפסה אותו בידו השמאלית ומשכה אותו לעמידה בעוצמה כזו שרגליו של הילד היו באוויר, ולאחר מכן הובילה אותו יחד עם המזרון עליו שכב לכניסה לתינוקייה והשכיבה אותו על מזרון שם.

את כל המתואר לעיל עשתה הנאשמת לעינו כל הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשויות בעת הרלוונטית.

הנאשמת במעשיה המתוארים לעיל, בהזדמנויות רבות מאוד, תקפה שלא כדין וללא הסכמת התינוקות, פעוטות וילדים בגן, והכל בשעה שהיא אחראית עליהם.

המענה לאישום ארבעה עשר

הנאשמת כופרת במיחוס לה ברישא - נטען כי מדובר בילדים אשר עייפים או רעבים, הנאשמת עוברת ילד ילד ובודקת טיטול לפני השינה, בין לבין עוברת ומאכילה את הילדים הקטנים, עוזרת למי שמתקשה בעצמו.

להלן טענות הנאשמת לגבי סעיפי המשנה באישום זה:

לגבי סעיף א' - הנאשמת אכן מושיבה ומובילה ילדים לשולחן, אך לא באופן שמגיע לידי תקיפה, מדובר בזמן של צהריים, הילדים רעבים ועייפים ויכול שאותה ילדה כי הייתה עייפה או רעבה ולא בגלל הנאשמת.

לגבי סעיף ב' - הנאשמת כופרת המיחוס לה בכתב האישום.

לגבי סעיף ג' - זמן שהנאשמת עם הילדים החצר, משחקת איתם ומנקה את החצר, הבחינה בא.ל. שהוא מכה ילד אחר, אחזה בזרועו וגערה בו והנאשמת מכחישה כי בכה.

לגבי סעיף ד' - הנאשמת מודה כי משכה את א.ל.. הנאשמת משכה אותו מילד אחר, שכן א.ל. נשך את גבו של הילד. הנאשמת החזיקה בידו והסבירה לו כי אסור לנשוך, לקחה אותו עימה, הושיבה אותו איתה, הרגיעה אותו והלכה לטפל בילד שננשך.

לגבי סעיף ה' - הנאשמת טען כי לא משכה את הילד בחוזקה. אכן הרימה אותו, תחילה ביד אחת ואח"כ החזיקה בו בשתי ידיה והושיבה אותו בכיסא, הנאשמת לא תקפה את הילד.

סעיף ו' - הנאשמת כופרת כי תקפה את הפעוטה, הנאשמת אכן הרימה את הפעוטה והושיבה אותה בכיסא. הנאשמת אף הזיזה את הכיסא שהפעוטה בתוך הכיסא. לאחר שהנאשמת המשיכה בחלוקת פלסטלינה לילדים, שמעה את הפעוטה בוכה, פנתה אליה שאלה למה היא בוכה, סימנה עם ידה על פיה ולא בתנועת הכאה וליטפה את הפעוטה בפניה עד שהפעוטה נרגעה.

לגבי סעיף ז' - הנאשמת ניגשה לפעוט שבכה, ליטפה את פניו והזיזה את ראשו שלא ייפגע מהרצועות, פתחה את הרצועות של הכתפיים בעגלה ליטפה אותו והזיזה את ראשו ולאחר מכן החליפה בגדים לילד אחר.

לגבי סעיף ח' - הילד ע"ט אכן בכה, הילדים היו לפני חלוקת אוכל. הנאשמת משכה את הילד מידו, הרימה אותו והושיבה אותו בכיסא, הנאשמת לא תקפה אותו ומייד לאחר מכן ליטפה את ראשו.

לגבי סעיף ט' - הנאשמת ניגשה לבית משחק מפלסטיק בחצר ומשכה את הילדה לאחר שזאת הכתה ילדה אחרת, כאשר משכה אותה הנאשמת, אכן היה מגע בין הילדה לכיסא.

סעיף י' - הנאשמת כופרת במיוחס לה. הנאשמת תטען כי הקטינה שהרימה היא נכדתה, הנאשמת הרימה את נכדתה לתוך הלול, והכניסה אותה לתוך הלול, כך שרגליה קדימה. הנאשמת תטען כי לא שמטה את נכדתה.

סעיף יא' - לטענת הנאשמת כי בעת שהקטינים ישנו בחלל המרכזי על מזרונים, א.ל. שכב על הגב עם רגליו לכיוון פניו של ילד אחר, כאשר הוא למעשה שוכב שחלק מגופו על הרצפה. הנאשמת ניגשה אליו ומשכה אותו אל המזרון וכיסתה אותו. לאחר מכן, ניגשה לילד אחר, אשר אף הוא שכב מחוץ למזרון, משכה אותו אל המזרון וכיסתה אותו. לאחר מכן הנאשמת הרימה את הילד האחר על רגליו, מאחר ולא הצליח להירדם והעבירה אותו לתינוקיה, על מנת שיירדם שם. הנאשמת עשתה כן מעט באגרסיביות, אך לא תקפה את הקטין, יובהר כי באותה העת, שאר הקטינים ישנו.

הנאשמת מאשרת כי כל האמור אירע לעיני הקטינים שהיו נוכחים בסמוך להתרחשויות בעת הרלוונטית.

הראיות ביחס לאישום הארבעה עשר

הראיות הישירות והמרכזיות באישום זה הן הסרטונים הרלבנטיים לכל אחד מהאירועים.

הנאשמת נחקרה בעדותה בבית המשפט ביחס לכל אחד מסעיפי המשנה והתקיפות המיוחסות לה במסגרתם.

בעדותה הנאשמת נותנת תשובות כלליות ומתחמקות, טוענת היא לגמלוניות שלה, מאשרת אירועים וכי תנועותיה היו חדות, הנפות היא מכנה הרמות, מייחסת נפילות לאיבוד שיווי משקל, מאשרת משיכת כסא בחדות, מאשרת אגרסיביות, מאשרת חוסר סבלנות אך לא מאשרת תקיפה.

הנאשמת אומרת באופן כללי כי בחלק מהאירועים הפעילה כוח מופרז ובחלק לא, וכי גם אמירותיה על אגרסיביות הינם ביחס לחלק מהמקרים.

ניכר כי בעדותה ניסתה, מעבר לניתן, להעלות טענות כנגד הסרטונים.

אינני מוצא לנכון לצטט את מלוא תשובותיה, והדברים דלעיל מסכמים אותם בכללם.

הסרטונים הינם הראיה הישירה המרכזית, ולהלן העולה מהם.

אירוע א' - סרטון 113625 - בחדר המרכזי נמצאים כמה ילדים, הנאשמת, ושתי מבוגרות ובנקודת הזמן 11:57:41 עד 11:58:42 הנאשמת מושיבה באופן אגרסיבי ותוקפני ארבעה ילדים, אחד אחרי השני, ואחרי הושבת הילדה הרביעית, היא נחזית בנקודת הזמן 11:58:41 כשהיא בוכה. יצוין כי האגרסיביות כלפי ילדה זו היתה יותר מאשר כלפי האחרים, והושבתה הינה הושבה בכוח. מדובר בשימוש בכוח ובתקיפה.

נזכיר כי תקיפה, כהגדרתה בסעיף 378 לחוק, כוללת הכאה, נגיעה, דחיפה, או הפעלת כוח על גופו של אחר.

הנאשמת, כאן, ובשורת העבירות אשר פורטו לעיל, מפעילה כוח, אשר לא ניתן להגדיר הפעלת כוח ככזו אשר לגביה יכולה להיות הסכמה, גם כאשר מדובר בקטין, מדובר בהפעלת כוח שלא כנדרש, ובהפעלת כוח אשר יש בה אלימות לכל דבר ועניין, גם כאשר זו הפעלת כוח לצורך הושבה, במקרה זה, או השכבה, כפי במקרים אחרים כמפורט לעיל.

מצאתי לנכון להביא את הדברים שוב, לאור שורת הטענות אשר הועלו על ידי ההגנה, בניסיון לשוות לחלק מהמעשים הללו אופי של מעשים שאין בהם כדי תקיפה, וביחס לאירוע האמור בסעיף א', יש לדחות טענות אלו, כאמור הילדה האחרונה מארבעת הילדים, אף החלה לבכות.

לפיכך, אירוע א' עולה כדי תקיפה.

אירוע ב' - סרטון 120625 - בחדר המרכזי מנקודת הזמן 12:25:00 נחזית הנאשמת אוחזת בידו של ילד עם חולצה כחולה, כאשר כל העת היא מחזיקה את היד גבוה באופן שגורם לילד על פני הדברים אי נוחות לעמוד ולהתקדם, וכך באופן אגרסיבי היא מוליכה את הילד לצד השני, תוך שבשלב מסוים היא מניפה אותו בשתי ידיו על מנת להושיבו בעגלה. מדובר באירוע אשר המסקנה הינה בדבר הפעלת כוח ואגרסיביות, ויש לראות בו אירוע אלים העולה כדי עבירה של תקיפה.

אירוע ג' - סרטון 104500 - בחצר, על גבי משטח שנחזה להיות משטח דשא, בנקודת הזמן 10:51:55 ניגשת הנאשמת לילד העומד משמאל, אומרת לו דברים, ואז מחזיקה בחוזקה בחלק העליון של זרוע שמאל שלו, כך שהילד מתכופף מעט, ואין זה ברור אם הוא מתחיל לבכות, אך אחיזתו זו על ידי הנאשמת אלימה, ומדובר בהפעלת כוח אשר במידה מסוימת אף פוגעת בשיווי המשקל של הילד אך הוא אינו נופל. מדובר בתקיפה לכל דבר ועניין.

אירוע ד' - סרטון 104500 - בחצר, על גבי משטח שנחזה להיות משטח דשא, בנקודת הזמן 10:56:31 הנאשמת ניגשת אל ילד אשר נמצא בתוך או ליד ביתן פלסטיק, ומושכת אותו כך שהוא נופל על הרצפה ובוכה, ואז היא אוחזת בזרועו ולוקחת אותו מהמקום, מדובר בהפעלת כוח, שוב באופן אגרסיבי ואלים, אשר גורם לילד לבכות, ומדובר באירוע העולה כדי תקיפה.

אירוע ה' - סרטון 111807 - בחדר המרכזי, בנקודת הזמן 11:31:07 ניגשת הנאשמת לילד אשר נפל והחל לבכות, והיא אוחזת אותו בזרוע ימין שלו, ומרימה אותו באוויר תוך אחיזה בתחילה אך בזרוע ימין, והנפתו מעלה, ובהמשך נעזרת גם בידה השנייה ומושיבה אותו בכיסא. ההנפה של הילד באוויר תוך אחיזה בזרועו בלבד, הינה אופן אלים של ביצוע הפעולה כלפי הילד, מדובר בתקיפתו, ובשימוש בכוח באופן שיש בו ביטוי של אלימות כלפי הילד.

אירוע ו' - סרטון 111807 - בחדר המרכזי, בסמוך לאחר האירוע הקודם, בנקודת הזמן 11:31:15, ניגשת הנאשמת לילדה הנמצאת בצד ימין של החדר, הרימה אותה באופן אגרסיבי והניחה אותה בכיסא, אשר הזיזה והנאשמת נחזית כגוערת בילדה, ובהמשך מלטפת אותה. ביחס לאירוע זה, יש לציין כי ההרמה של הילדה על ידי הנאשמת בוצעה באופן אגרסיבי ואף הזזת הכיסא שמאלה היתה באופן חד, אך אני מוצא ספק בשאלה אם מדובר בתקיפה, שכן הרמת הילדה לא היתה באופן שנעשה כלפי אחרים כמתואר לעיל, לא מידיה, אלא תוך החזקתה, אם כי באגרסיביות, אך אני מוצא באירוע זה ספק בשאלה אם עולה הוא כדי תקיפה, ולפיכך יש לזכות את הנאשמת מחמת הספק מעבירה של תקיפה סתם בגין אירוע זה.

אירוע ז' - סרטון 151917 - בחדר המרכזי בנקודת הזמן 15:29:41, ניגשת הנאשמת לפעוט אשר יושב על עגלת

תאומים, מימין, ובוכה. הנאשמת מלטפת את פניו ואז מניחה את שתי ידיה על ראשו באופן ששתי הידיים מכסות את פניו ומיד לאחר מכן הסתת ראשו ביד אחת לצד שמאל של הילד, מדובר באירוע בו הנאשמת מפעילה כוח ותוקפת את הילד היושב ובוכה בעגלה. זוהי תקיפה העונה להגדרה אשר בחוק, מדובר בהפעלת כוח תחילה בהשמת שתי הידיים על פניו של הילד, ולאחר מכן הסטה בכוח של הראש על צד שמאל של הילד, כך שראשו נעצר בצד של העגלה.

אירוע ח' - סרטון 100446 - בחדר המרכזי בנקודת הזמן 10:24:36 לאחר שילד בוכה, הנאשמת מנסה להושיבו, אך במקביל מושב ילד אחר באותו מקום, ואז הנאשמת מניפה את הילד תוך אחיזתו בשתי ידיו ומושיבה אותו באגרסיביות ובאופן אלים בכיסא אחר, והילד ממשיך לבכות, ההושבה של הילד בכיסא הינה כוחנית, ויש בה שימוש בכוח מופרז וביטוי של אלימות כלפי הילד, ואירוע זה עולה לכדי תקיפה.

אירוע ט' - סרטון 110401 - בחצר, בנקודת הזמן 11:19:41 הנאשמת ניגשת לבית משחק. בנקודת הזמן 11:19:58 מוציאה משם ילדה, אווזת בידה ומושכת אותה בכוח, והילדה נחבטת ברגליה כתוצאה ממשיכה זו מכיסא פלסטיק ורוד שמונח במקום. הנאשמת אינה מתייחסת כלל לחבטה זו, ולוקחת את הילדה מהמקום. שוב אנו רואים הפעלת כוח, משיכת הילדה באופן אגרסיבי ואלים ביד אחת החוצה מבית המשחק, באופן שהתנופה של ההוצאה בכוח גורמת לרגליה של הילדה להיפגע מכיסא שמונח על הדשא. זוהי הפעלת כוח ואלימות כלפי הילדה. האמור עולה כדי הגדרת תקיפה.

אירוע י' - סרטון 122821 - בחדר התינוקות בו הנדנדה ומיטות לול לתינוקות, בנקודת הזמן 11:28:20 נחזית הנאשם הולכת מצד ימין המרוחק לעבר מיטות לול הנמצאות בצד שמאל המרוחק, כשעליה ילד או ילדה, היא מגיעה אל הלול, ואינה מניחה את הילד/ה בלול, אלא מגובה של כמעט מלוא גובה דופן הלול, עוזבת את הילד/ילדה אשר נשמט/ת אל הלול מגובה זה. יודגש, כי הנאשמת אף לא מתכופפת כדי להניח את הילד/ה על המזרן, אלא מגובה הדופן של הלול אשר הינה גבוהה, עוזבת את הילד/ה, אף בלא להתכופף, ומשמיטה אותו/ה אל המזרן. מדובר בפעולה אשר ברור כי כתוצאה ממנה נחבט/ה הילד/ה, במזרן. מדובר במעשה אלים, אשר במסגרתו הנאשמת מחזיקה ילד/ה ושומטת מגובה אל עבר המזרן. זוהי תקיפה לכל דבר ועניין. יש לדחות מכל וכל את הטענה כי מדובר בהתנהגות גמלונית של הנאשמת. מדובר בפעולה אשר יש בה כדי תקיפה של הילד/ה.

נטען כי מדובר בנכדתה של הנאשמת. זוהי תקיפה, תקיפה חמורה, ואין כל רלבנטיות לשאלה אם מדובר בנכדתה של הנאשמת, או באחת מהילדות האחרות אשר בגן. נכתב בסיכומי ההגנה כי הרגל של הקטינה נתקעה בדופן הלול וכי הנאשמת משחררת את הקטינה לתוך הלול, צפייה בסרטון אינה מעלה כי הרגל נתקעת, הרגל אכן נחזית על הדופן אך היא לא נתקעת שם, והנאשמת שומטת את התינוקת מהגובה אל המזרן, בלא להתכופף כלל.

אירוע יא' - סרטון 125407 - בחדר המרכזי בנקודת הזמן 13:07:59, בצד ימין של התמונה ניגשת הנאשמת לילד השוכב על גבו ובתנועה אגרסיבית ואלימה תוך שהיא מושכת ביד ימין שלו הופכת היא אותו כך שישכב על בטנו ומכסה אותו. לאחר מכן בנקודת הזמן 13:08:09, כאשר תינוקות שוכבים על מזרנים, הנאשמת ניגשת אל ילד אשר בצד שמאל, ומושכת אותו תוך אחיזה ברגל ימין שלו, כדי להופכו על גבו, וזאת בתנועות אגרסיביות, ולאחר מכן מכסה אותו בשמיכה.

בהמשך בנקודת הזמן 13:12:00, ניגשת הנאשמת שוב לילד זה השוכב על גבו, אווזת בו בידו הימנית, ומושכת אותו תוך הפעלת כוח, כשבחלק מהזמן הילד מונף באוויר תוך כדי אחיזה בידו בלבד, ובהמשך מובילה אותו באופן אגרסיבי תוך שהיא מחזיקה בידו, לחדר אחר.

כלפי שני תינוקות אלו מדובר בתקיפות אלימות, בהפעלת כוח ואגרסיביות רבה כלפיהם, ומעשים אלו עולים כדי תקיפה סתם.

אירוע יא' כולל שלוש עבירות של תקיפה סתם, שתיים מהן כלפי אותו ילד כמפורט לעיל.

טענות המאשימה לאישום הארבעה עשר

ב"כ המאשימה מפנה לסרטונים, ומעבר לכך, נטען כי הנאשמת הודתה בחלק מהאירועים. יוער, כי על ידי הנאשמת נאמרו אמירות כלליות בדבר גמלוניות, תנועות חדות וכיו"ב טענות כמפורט לעיל, ואין בהן הודאה של ממש בעצם התקיפה באירועים.

טענות הנאשמת לאישום הארבעה עשר

בסיכומי ב"כ הנאשמת, נכתב ביחס לאישום זה כי הנאשמת אישרה את רובו וכי נהגה באגרסיביות ובתנועות חדות וגמלוניות שלה.

ואולם בהשלמה לסיכומים ניתנה התייחסות מפורטת לכל אחד מהסעיפים, ובכולם כופרת הנאשמת בביצוע תקיפה ונטען כי המעשים אינם עולים לכדי תקיפה, תוך חזרה על שורת הביטויים דלעיל, של גמלוניות, וכו'.

המסקנה ביחס לאישום הארבעה עשר

מהסרטונים עולה בכל אחד עשר האירועים, למעט אירוע ו', הנאשמת תוקפת שורת ילדים בכל פעם באופן אחר, ומפעילה כלפיהם כוח ופועלת כלפיהם באופן תוקפני ואגרסיבי. כל האירועים הללו, כפי שפורט בניתוח הסרטונים, עולים כדי תקיפה, וסעיף יא' כולל שלוש תקיפות. כאמור באירוע ו', עולה ספק אם מדובר בתקיפה, ומחמת הספק, יש לזכות את הנאשמת מאירוע זה.

מכל האמור, באישום ארבעה עשר יש להרשיע את הנאשמת ב-12 עבירות של תקיפה סתם, ולזכותה, מחמת הספק, מעבירה אחת.

התעללות בקטין או בחסר ישע - המסגרת הנורמטיבית

21. אישומים 15 ו- 16 עוסקים בעבירת התעללות בקטין, אישום 15 כלפי קטין אחד, ואישום 16 כלפי קטינים רבים. ביחס לסעיף 15 המאשימה הודיעה בסיכומיה כי היא חוזרת בה מהמיוחס לנאשמת בחלק מהסעיף.

סעיף 368 לחוק העונשין, "התעללות בקטין או בחסר ישע", קובע:

"העושה בקטין או בחסר ישע מעשה התעללות גופנית, נפשית או מינית, דינו - מאסר שבע שנים; היה העושה אחראי על קטין או תסר ישע, דינו - מאסר תשע שנים."

לנאשמת מיוחסת הסיפא לעבירה, בהיותה האחראית על ילדי הגן.

סעיף 368ג כולל שלוש חלופות לאופן ההתעללות - התעללות גופנית, נפשית או מינית.

החוק אינו כולל הגדרה למונח "התעללות". ההתעללות אינה מחייבת כי תיגרם תוצאה, וגרימת נזק אינה יסוד מיסודות העבירה. זוהי עבירה התנהגותית אשר יסודותיה מתקיימים בעצם ביצוע מעשה ההתעללות.

ההתעללות הינה מעשה העולה כדי פגיעה אשר יש בה השפלה, הטלת אימה ואכזריות. התעללות אינה מחייבת ריבוי מעשים, וגם מעשה בודד יכול לעלות כדי התעללות, והמעשה אינו מחייב הפעלת כח או אלימות ישירה כלפי קרבן עבירת ההתעללות. התעללות יכולה להתבצע באופנים שונים של התנהגויות, ואין לקבוע רשימה סגורה של אופנים אלו, אלא לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו.

בהיעדר הגדרה, יש לבדוק שורת סממנים, אשר אינם רשימה סגורה, אך משמשים הם ככלי עזר לאבחון מעשה כהתעללות.

בע"פ 4596/98 פלונת נ' מ"י, פד' נד(1) 145 (25.1.2000) התייחסות להגדרת עבירת ההתעללות. יצוין כי שם מדובר היה בהתעללות גופנית, אולם הדברים המתייחסים להגדרת מונח זה רלוונטיים לכל סוגי ההתעללות, ופעמים רבות ההבדל בין סוגי ההתעללות השונים אינו כה בדור, שכל התעללות מסוג אחד, יכולה להוות גם התעללות מסוג אחר.

וכך נפסק ביחס להגדרת ההתעללות בע"פ 4596/98:

"מה היא "התעללות גופנית"? מה הוא המבדיל בינה לבין עבירת התקיפה והיכן עובר קו הגבול ביניהן? התשובה לשאלות אלה אינה פשוטה. ככלל, נראה כי התעללות, והתעללות גופנית בגדרה, מתייחסת למקרים שמחמת אופיים וטיבם - המצפון והרגש אינם מאפשרים להתייחס אליהם כאל מקרי תקיפה בלבד. היותה של ההתעללות התנהגות הטומנת בחובה אכזריות, הטלת אימה או השפלה - אפיונים שנעמוד עליהם להלן - מקנה לה את התווית הסטיגמטית הבלתי מוסרית, שאינה נלווית בהכרח לכל מעשה עבירה הכרוך בהפעלת כוח.

כשם שקשה ליתן הגדרה ממצה ומדויקת למושג "התעללות", כך קשה היא ההגדרה של "התעללות גופנית", זאת מעצם תפיסת מושג ההתעללות כבעל משמעות ערכית-נורמטיבית שלילית, המתאר תופעה רבת-פנים וכולל בחובו תחום רחב של התנהגויות אפשריות..."

התעללות יכולה להתבצע במעשה או במחדל, ולהלן ההתייחסות לכך בע"פ 4596/98, אם כי כאמור הדגש שם הינו ביחס להתעללות גופנית:

"ההתעללות הגופנית יכולה להתבצע על-ידי מעשה אקטיבי, אולם יכולה היא לשאת אופי של מחדל (כך, למשל, ניתן לתאר מצב שבו הרעבה או הזנחה יגיעו לכדי התעללות גופנית). באופן כללי נראה כי התנהגות, בין במעשה ובין במחדל, המהווה "התעללות גופנית", תכלול הפעלת כוח או אמצעי פיזי כלפי גופו של הקורבן במישרין או בעקיפין, ותיעשה באופן ובמידה שעלולים לגרום נזק או סבל פיזי-גופני או נפשי-רגשי, או שניהם...על היותה של ההתנהגות בעלת פוטנציאל לגרימת נזק או סבל ניתן ללמוד, בין היתר, מסוגו של המגע ומטיבו או מהאמצעי שננקט; ממידת הכוח שהופעל כלפי הקורבן ומעוצמתו; מההקשר ומהנסיבות שבהם הופעלו הכוח או האמצעי הפיזי; מתדירות הפעלתו וממשך הזמן שבהם הוא הופעל; משיטתיות השימוש בכוח או באמצעי הפיזי; מחריגותה של ההתנהגות ומסטייתה מן המקובל בחברה וכיוצא באלה שיקולים אף שגרימת נזק בפועל אינה יסוד מיסודות עבירת ההתעללות, הרי ברור

שהוכחת נזק פיזי או נפשי לקורבן עשויה לשמש כלי ראייתי כדי להוכיח את התקיימותו של הפוטנציאל לסבל ולנזק, ואת החומרה או את החריג שבמעשה המהווה, על-פי הנטען, התעללות.

שורת סממנים אשר אינם מהווים רשימה סגורה יכולים לסייע בהגעה למסקנה אם המעשה או המחדל עולים כדי התעללות, ומובן כי אלו אינם תנאים הכרחיים, אלא אינדיקציות להתעללות. ובאלו יש סדרת מעשים, אכזריות, הטלת פחד, התנהגות אשר נועדה להטלת מרות, הפחדה, ענישה, סחיטה, היות המתעלל בעל עמדת כח ובעל מרות כלפי הקרבן, וככלל פערי כוחות משמעותיים, בין פיזיים ובין כאלו הנובעים מהנסיבות המסויימות.

מובן כי לא כל הטלת אימה, לא כל הפעלת כח, ולא כל מעשה מהדוגמאות דלעיל משמעותו התעללות. ההתעללות כוללת היבט ערכי שלילי, חריג וכזה שיש בו כדי סטייה ערכית-מוסרית ברף אשר אין לקבלו.

מדובר במעשה אשר יהיה בו מימד נוסף של פגיעה קשה בכבודו של הקרבן והשפלתו, ומימד נוסף זה נותן לו את האופי הקשה ואת הביטוי הכה שלילי ערכית-מוסרית, המביא להיותו בגדר התעללות.

ר' לענין זה ע"פ 7704/13 מרגולין ואח' נ' מ"י (8.12.2015):

"נדמה כי מעשה ההתעללות חוצה קו וטומן בחובו דבר מה נוסף המוסיף לו ממד חדש ומשנה את אופיו. ההתעללות מקיפה התאכזרות, השפלה, רמיסת הכבוד, דיכוי."

כאמור סדרת מעשים יכולה להוות אינדיקציה, אך אין זה תנאי הכרחי וגם במעשה בודד ניתן לראות כדי התעללות.

להלן ההתייחסות לסממנים ולשורת נסיבות אופייניות למעשה התעללות מע"פ 4596/98:

"בנוסף לאמור לעיל, ניתן להצביע על כמה סממנים אופייניים להתנהגות המהווה התעללות. מאפיינים אלה, אף שאין הם מהווים רשימה ממצה או סגורה, עשויים לשמש כעזר בזיהוי התנהגות העולה לכדי התעללות. ראשית, בדרך-כלל ניטה לראות "התעללות גופנית" מקום שמדובר בסדרה מתמשכת של מעשים (או מחדלים). כאשר מדובר בהתעללות פיזית מתמשכת על פני זמן, ייתכן שכל מעשה (או מחדל) בשרשרת ההתעללות, כשלעצמו, לא יישא אופי אכזרי או משפיל. עם זאת, הצטברות המעשים (או המחדלים) והתמשכותם על פני זמן, הם שיביאו לדרגת חומרה ולאכזריות, להשפלה ולביזוי או להטלת אימה שיקימו התעללות ... אף שככלל קל יותר לזהות מעשה התעללות כאשר הוא מורכב מסדרת מעשים, גם מעשה (או מחדל) חד-פעמי יכול שיהווה מעשה התעללות פיזית. כדי שהפעלת כוח חד-פעמית תיחשב התעללות פיזית, עליה למלא דרישה שתייחד אותה מתקיפה. בדרך-כלל היא תאופיין באחד או יותר מאלה: באכזריות, בהטלת פחד ואימה משמעותיים על הקורבן, בהשפלה וביזוי בולטים של הקורבן, או בפוטנציאל חמור במיוחד של פגיעה (פיזית או נפשית) בו (השוו: ע"פ 2696/96 פלוני נ' מדינת ישראל [15] וכן דנ"פ 9003/96 פיזנטי נ' מדינת ישראל [16], שם נקבע כי מעשה בודד של גזיזת אחת מפאותיו של ילד בשנתו על-ידי אביו, הקים התעללות נפשית. ראו גם ע"פ 295/94 פלוני נ' מדינת ישראל [17], שבו נקבע כי גזיזת שער ראשה של קטינה תוך הפעלת כוח כדי שלא תשרך את דרכיה הוא מעשה התעללות).

סממן נוסף המאפיין התעללות מתבטא בכך שבדרך-כלל נועדה ההתנהגות להטלת מרות, להפחדה, לענישה או לסחיטה, אף כי אין זה בהכרח כך... כמו כן, ניתן להצביע על כך, כי בדרך-כלל יימצא המתעלל בעמדת כוח או מרות כלפי קורבנו, באופן שהקורבן מצוי בעמדת נחיתות, ללא יכולת להגן על עצמו. מאפיין זה של פערי כוחות יביא לכך שפעמים רבות יהיו ההשפלה והטלת האימה על הקורבן שלובים באופן מובנה במעשה ההתעללות. מערכת יחסים

שקיים בה פער בין כוחו ומעמדו של המתעלל לבין קורבנו, מתקיימת לא רק בנושא של התעללות בקטינים אלא מצויה היא גם בהוראות עונשיות אחרות האוסרות על התעללות. ... בבואנו לבחון את התקיימות יסודותיה של עבירת ההתעללות במערכת היחסים שבין הורה לילדיו, עלינו לזכור כי במערכת יחסים זו מצויים פערי כוחות משמעותיים: ההורה הוא בעל כוח המרות והשליטה, ואילו הילד הוא הנזקק והתלותי. ביחסי כוחות אלה, אין בכוחו הפיזי והנפשי של הילד להגן על עצמו באופן אפקטיבי מפני הורהו. משום כך, בבואנו לפרש את החוק עלינו לתת ביטוי למצבם הרגיש והפגיע של קטינים ולעמדת הנחיתות וחוסר האונים שבה הם שרויים, כאשר בוגר שהוא בעל סמכות כלפיהם, לא כל שכן אחד מהוריהם, מפעיל נגדם אמצעי פיזי, הגורם סבל או עלול לגרום סבל או נזק, באופן שתואר לעיל. בנסיבות אלה, ובהתקיים האפיונים שעמדנו עליהם, נזהה את המעשה כ"מעשה התעללות".

ובהמשך:

"בהתאם לכך, אם קבענו כי מעשה (או מחדל) מסוים עולה כדי התעללות (להבדיל מתקיפה) נקטנו בכך עמדה מוסרית שלילית ביחס אליו, אשר אינה עולה בקנה אחד עם צידוק חוקי, או עם הגנה של צידוק המעוגנת בנורמה חברתית מקובלת...".

בע"פ 7704/13 מרגולין ואח' נ' מ"י (8.12.2015) התייחסות לשורת סממנים היכולים להעיד על התעללות:

"חשוב לתת סימנים בעבירת ההתעללות, בשל העדר הגדרה של המחוקק וכדי לסייע לבית המשפט להכריע במקרה הגבולי והחדש. ניתן להתרשם שאף הפסיקה צעדה בנתיב זה. נפסק כי קיומם של סימנים שונים יכול ללמד על התעללות, על אף שהעדרו של אחד או כמה מהם אינו שולל את התרחשותה. ראשון, התעללות מאופיינת בפוטנציאל לגרימת סבל או נזק לקורבן. סבל זה נבחן מנקודת מבטו של המתבונן מן הצד, ולא דווקא מנקודת מבטו של הקורבן - אשר פעמים רבות תלוי בנאשם ומאמץ את נקודת מבטו הפסולה ... שני, התנהגות המאופיינת באכזריות, בהטלת אימה משמעותית על הקורבן, בביזוי, השפלה או דיכוי ... שלישי, לעיתים קרובות תאופיין התעללות בסדרת מעשים מתמשכת. במקרה כזה, יתכן שכל מעשה כשלעצמו אינו עולה לכדי התעללות, אולם הצטרפותם יכולה להפכם לכזו ... רביעי, מידת פער הכוחות, יחסי התלות וטיב הקשר בין הקורבן לנאשם, מהווה שיקול רלוונטי ... חמישי, פעמים רבות מטרת ההתעללות היא להטיל את מרות המתעלל על קורבנו, להענישו או להפחידו (עניין פלונית, עמוד 169). שישי, עוצמת חוסר הישע של הקורבן יכולה להוות אינדיקציה נוספת לקיומה של התעללות. כך, לדוגמא, צוין כי "אינה דומה הכאת ילד בן שתיים-עשרה להכאת ילד בן שנתיים" ... רשימה זו אינה סגורה וממצה. היא מצביעה על כיוון לאיתור מקרי ההתעללות."

ובהמשך:

"מן הפסיקה עולה כי מדובר בעבירה רחבה הכוללת מגוון של התנהגויות, כיד הדמיון הרעה. לעיתים מדובר במעשה אחד, הכולל אלמנט בולט של ביזוי, השפלה או דיכוי. בפעמים אחרות, כאשר אלמנטים אלה אינם דומיננטיים, מדובר בגילויי אכזריות יוצאי דופן. בקבוצה נוספת של מקרים, כאשר אלמנטים אלה אינם בולטים, מדובר במעשים הנמשכים לאורך תקופה ארוכה ונעשים באורח שיטתי. למרבה הצער, רבים מן המקרים משלבים בתוכם את אלה פְּאֵלָה. נקודה נוספת עולה מפסקי הדין שהובאו. "מעשה התעללות" הוגדר מבחינת מעשה העבירה, תוך בדיקה האם הנאשם היה מודע לטיב המעשים. העובדה שהורה רצה להיטיב עם ילדו כאשר חינכו בדרך-לא-דרך - לא היוותה הגנה. במובן זה, ובשונה ממובנים אחרים כפי שיובהר, המבחן אובייקטיבי."

לחוסר הישע של הקרבן משקל בבחינת הסממנים המעידים על התעללות, וככל שמדובר בילד קטן יותר הרי שהיבט זה יהיה בעל משקל רב יותר להכרעה כי מדובר בהתעללות.

השפלה ורמיסת כבודו של הקרבן הינם יסוד משמעותי וסממן חשוב ובעל משקל רב בקביעה אם מדובר בהתעללות.

לענין חוסר הישע של הקרבן, ההשפלה ורמיסת הכבוד ר' ע"פ 6274/98 פלוני נ' מ"י, פד' נה(2) 293 (6.3.2000):

"עלינו כפרשנים למצוא את קו הגבול המפריד בין תקיפתם של קטין ושל חסר ישע לבין התעללות בקטין ובחסר ישע. עלינו לאתר רכיבים של אירוע ההופכים אותו מ"סתם" תקיפה להתעללות. בבואנו לפרש את המונח התעללות עלינו לזכור כי בדרך-כלל המתעלל נמצא בעמדת כוח או מרות כלפי קורבנו, כך שהקורבן מצוי בעמדת נחיתות ללא יכולת להגן על עצמו. פער הכוחות עלול לגרום לכך שפעמים רבות יהיו ההשפלה והטלת האימה על הקורבן שלובות באופן מובנה במעשה ההתעללות. במערכת היחסים בין הורים לילדים קיימים מעצם טבעם פערי כוחות משמעותיים. לכן בבואנו להכריע אם המעשים עולים כדי התעללות יש לתת את הדעת על כך שלפנינו יחסי כוחות בלתי שווים - שבהם פוטנציאל ההתעללות גדל. ניתן להצביע על כמה סממנים שיש בהם כדי להצביע על התעללות במובחן מתקיפה. אנו ניטה לומר כי בפנינו מעשים של "התעללות גופנית" מקום שמדובר בסדרה ממושכת של מעשים. היינו, במקרים שבהם מדובר בהכאה המתמשכת על פני תקופה ארוכה, ייתכן כי כל מקרה בפני עצמו אינו עולה כדי התעללות, אך שרשרת המקרים כולה יוצרת דרגת אכזריות והטלת אימה על הקורבן שעולות כדי התעללות, מעין "כמות עושה איכות". ...

חוסר הישע של הקורבן גם הוא עשוי להוות שיקול בקביעה אם בפנינו התעללות. ככל שהקורבן חסר ישע יותר כך יקל על בית-המשפט לראות במעשים כנגדו התעללות. כך, לדוגמה, אינה דומה הכאת ילד בן שתיים-עשרה להכאת ילד בן שנתיים. אלמנט נוסף שלפיו ניתן להבחין בין התעללות לתקיפה הוא כאשר ההכאה כוללת השפלה. כך, לדוגמה, כפי שהיה במקרה דנן, כאשר ההכאה אינה נעשית רק בידיים אלא גם באמצעים אחרים, כגון בנעלים או ברגליים, ניטה לראות בכך התעללות. או לדוגמה, במקרה שההכאה נעשית בציבור, כך שמלבד התקיפה עצמה יש בה גם רמיסת כבוד הקורבן. על הבחנה זו שבין רשות היחיד לרשות הרבים עמדו חז"ל באומרם "המלבין פני חברו ברבים... אין לו חלק לעולם הבא" (משנה, אבות, ג, יא [א]). במקרה דנן עולה מן העובדות כי במשך שש שנים נהג המערער לקלל, לצעוק ולהכות את ילדיו, לעתים בחגורה, ואת בתו גם באמצעות נעליים ורגליים, כל זאת תוך השלטת אווירת אימה ופחד בבית. התנהגות כזו - המתפרסת על פני תקופה ארוכה כל כך, מהווה התעללות."

בהתאם למבחנים דלעיל ייבחנו מעשי הנאשמת באישומים 15 ו- 16 להלן.

אישום חמישה עשר

22. באישום החמישה עשר מיוחסות לנאשמת עבירה של התעללות בקטין או חסר ישע, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק.

האישום כלל שני אירועים, אירוע אחד פורט בסעיפים 1 ו-2 והינו כלפי קטין אחד, ואירוע שני בסעיף 3 והינו כלפי קטין נוסף.

בסיכומיה הודיעה המאשימה כי ביחס לאירוע אשר פורט בסעיף 3, היא חוזרת בה מהמיוחס לנאשמת באירוע זה.

לפיכך, לא יפורט להלן האמור בסעיף 3 לאישום חמישה עשר.

יצוין כי במקור המאשימה ביקשה לייחס לנאשמת עבירה אחת של התעללות בקטין או חסר ישע, ולפיכך, עדיין, גם לאחר החזרה מסעיף 3 לפרק העובדות, עותרת המאשימה להרשעה בעבירה אחת בגין אישום זה.

על פי העובדות המפורטות באישום חמישה עשר, לאחר השמטת סעיף 3:

בתקופה הרלבנטית היה הילד ע.ט. בתהליך גמילה מחיתולים. במועד שאינו ידוע למאשימה, בתקופה הרלוונטית, השתין ע.ט. בבגדיו. הנאשמת נמנעה בכוונה מלהחליף לו את התחתונים והמכנסיים שהיו רטובים משתן, הורתה לסייעות פאני וחני שלא להחליף לו בגדים, לשיטתה על מנת שילמד לא לעשות את צרכיו במכנסיים.

במעשיה המתוארים לעיל, ביצעה הנאשמת עבירה של התעללות נפשית כנגד ע.ט. כשהתנהגה כלפיו באופן משפיל ומבזה העלול לגרום לקטין נזק נפשי.

המענה לאישום החמישה עשר

נטען כי הנאשמת אינה זוכרת במדויק את תאריכי הגמילה של ע.ט., והיא כופרת במיוחס לה בסעיף זה.

נטען כי הנאשמת לא נמנעה מלהחליף לו את התחתונים והמכנסיים. הנאשמת ביקשה שלא יחליפו לו והסבירה לו שזה לא נעים, אבל לאחר מספר דקות החליפה לו בעצמה.

הנאשמת כופרת בביצוע עבירה של התעללות נפשית.

הראיות ביחס לאישום החמישה עשר

בהודעתה של הנאשמת במשטרה מיום 19.5.21, ת/23, נחקרה היא ביחס לאירוע זה, נשאלת הנאשמת בעמ' 11 שו' 248 אם בתאריך 5.11.20 ע. גמול והיא משיבה "עדיין לא".

מדבריה עולה כי היא יודעת שבפרק הזמן הזה הוא נמצא בתהליך גמילה, והיא נשאלת על תהליך הגמילה הזה בהמשך, ומשיבה תשובות, המעידות על ידיעתה.

בהמשך, עמ' 12 שו' 270-283, נשאלת הנאשמת ומשיבה כדלקמן (כך הניסוח במדויק במקור למעט השמטת שמו של הקטין):

"ש: פאני וגם חן טוענות שאת אמרת להם בפירוש לא להחליף לע. מכנסיים כי הוא בתהליך גמילה והוא צריך ללמוד כי אמא שלו החליטה להיגמל והוא פספס כמה ימים והיה יום אחד שאמרת להם לא להחליף לו מה יש לך להגיד?"

ת: לא היו דברים מעולם ורואים שאני בעצמי מחליפה לאותו ילד שזה לא מתפקידי להחליף והחלפתי באהבה אחרי 10 דקות שהייתי צריכה סמרטוט על הפיפי ואחרי זה שרתי לו שיר ובצורה נינוחה החלפתי לו.

ש: למה נתת לילד לחכות רטוב 10 דקות?

ת: הייתי צריכה להעביר סמרטוט, לשטוף את החלקה של הפיפי להרים מזרנים לאחר מכן ישבנו והחלפנו לו.

ש: אם היית צריכה להחליף לעצמך היית מחכה 10 דקות עם פיפי?

ת: שאלה לא רלבנטית, ילד שבתקופת גמילה לפי התאוריה צריך לשהות כמה דקות כדי להרגיש שהוא רטוב ולא נעים לו ואצלי זה היה אחרי 10 דקות בגלל הפיפי שהייתי צריכה לשטוף.

ש: למה המטפלות שאיתך טוענת שאמרת להם לא להחליף לו?

ת: לא היו דברים מעולם.

ש: הם משקרות?

ת: לא יודעת תשאלו אותם".

בעדותה בבית המשפט, פרו' עמ' 189 שו' 19 עמ' 191 שו' 10 מעידה הנאשמת: "בפעם הכמה שאני לא זוכרת כמה פעמים, אני אמרתי למטפלות תשאירו אותי, שירגיש אי נוחות. ואחרי חמש דקות החליפו לו. אני אמרתי תשאירו כמה דקות. כמה דקות זה היה חמש דקות... לפי מה שידוע לי, הגמילה, כשאנחנו גומלים ילדים, בפעם החמישית או השישית שהוא פספס באותו יום, כן. אני אמרתי תשאירו אותו קצת שירגיש אי נוחות. כי כל פעם שהוא היה מפספס הוא היה צורח צרחות עזות והיה עומד וצורח עד שהחליפו לו. ילד למשל עם טיטול, אז מן הסתם הוא מפספס כמה פעמים פיפי בטיטול. אנחנו לא מחליפים באותו רגע כשילד מפספס בטיטול".

הנאשמת נשאלת אם היא נתנה להן הוראה והיא מאשרת כי נתנה הוראה: "שלא יחליפו לו מיד ויחכו עם זה, שירגיש אי נוחות ויראה שלא נעים וכך הוא ילמד. וזה דורות של ילדים שאני גומלת, זה לא מעכשיו". הנאשמת נשאלת האם זו השיטה שלה, והיא מאשרת: "זו השיטה שלי, כן".

הנאשמת מאשרת שזו השיטה שלה להשאיר את הילד כך כמה דקות, ואומרת כי זה בערך 3, 4 דקות, לא יותר.

לאחר עדותה של הנאשמת בבית המשפט, העומדת בסתירה לדבריה בחקירתה במשטרה, אין מחלוקת כי הנאשמת נתנה את ההוראה האמורה, והיא עשתה זאת כדי שהילד ירגיש "אי נוחות", כהגדרתה. הנאשמת מאשרת זאת מפורשות.

המחלוקת הינה ביחס לשאלה לבסוף ההחלפה בוצעה בהוראתה של הנאשמת, או שאחת הסייעות שהחליפו עשו זאת על דעת עצמן.

מעדות הסייעת גב' פאני מויאל ע.ת.2) עולה כי הנאשמת ביקשה ממנה לא החליף את החיתול לע., ביום שהוא פספס כמה פעמים, והיא ביקשה להשאירו כך רטוב במכנסיו, וכי ההוראה היתה "תשאירו אותו ככה קצת זמן" (פרו' עמ' 79 שו' 17-23). בהמשך אומרת העדה כי ההוראה של הנאשמת לא היתה שלא להחליף כל היום עד סוף היום את החיתול, אלא היא היתה אומרת שהחיתוך יוחלף אחרי 3, 4, 5 דקות, כדי שהוא ירגיש רטוב, ומוסיפה כי בסוף הן החליפו לו. ע.ת.2 נשאלת אם הנאשמת אמרה להן לא להחליף ומאשרת זאת, ומוסיפה בהמשך כי הנאשמת גם היתה אומרת להן להחליף: "בכל מקרה גם רותי היתה אומרת לנו להחליף" (פרו' עמ' 91 שו' 26), ובהמשך מעידה בעניין זה: "כן, רותי

אמרה לא להחליף כי הוא פספס כבר באותו יום שלוש, ארבע פעמים אבל רותי לא אמרה לא להחליף לו כל היום עד סוף היום, ברור שהיא היתה אומרת אחרי שלוש, ארבע, חמש דקות תחליפו לו רק שהוא ירגיש רטוב אבל אנחנו החלפנו לו" (עמ' 92 שו' 25-22).

מהאמור עולה כי אי ההחלפה היתה בהוראתה המפורשת של הנאשמת, וכי ההוראה לא התייחסה במדוייק לפרק זמן אלא כי ישאירו אותו כך "קצת זמן".

הדברים של העדה ביחס למה היה קורה אחרי 3, 4, 5 דקות הם השערה, ואין היא אומרת כי כך אמרה הנאשמת.

כמו כן העדה אומרת מפורשות כי הנאשמת לא אמרה להשאירו כך כל היום.

אני מוצא כי יש לתת אמון בעדותה של ע.ת.2, אשר לא ניכרה בה מגמתיות, וההתרשמות הינה כי ביקשה לדייק בפרטים.

הגדרת "קצת זמן" אינה ברורה, ולא היתה ברורה עת ניתנה, מנגד לא ניתנה הוראה להשאירו כך כל היום.

מהראיות עולה כי ע. לא היה עם חיתול אלא היה עם מכנסיים ותחתונים.

בפועל, ע. נותר במצב שהיה, בו מכנסיו ותחתוניו היו רטובים, משך מספר דקות.

בהקשר זה העדות הישירה היחידה, מלבד עדות הנאשמת, הינה עדות ע.ת.2 פאני. ב"כ המאשימה מפנה לעדותה של ע.ת.1 גב' חני אבוטבול בפרו' עמ' 29 שו' 17-5, כי המיקום הנכון הוא שורות 3-תוך ציטוט דבריה הבאים: "ילד עושה פיפי בתחתונים שהוא רק התחיל גמילה, תשאירי אותו עם פיפי שרותי לא תראה שאת מחליפה לו כי אוי ואבוי, להשאיר אותו כל היום, ככה הוא ילמד". ובהמשך נשאלה מי הילד הזה והשיבה ע..

ואולם, ע.ת.1 אינה מעידה כי הנאשמת היא שאמרה לה דברים אלו. אלא ע.ת.1 מעידה כי אחת העובדות אמרה לה דברים אלו.

שתי שורות קודם לציטוט שציטטה ב"כ המאשימה, אומרת ע.ת.1: "פניתי לאחת העובדות בלי להגיד שמות, היא הייתה אמרת לי..."

דהיינו ע.ת.1 אינה מעידה שהנאשמת אמרה לה דברים אלו, אלא שעובדת אחרת אמרה לה שזו השיטה של הנאשמת, עובדת ששמה לא ידוע - "בלי להגיד שמות".

גם ללא הציטוט הנוסף כאמור ברור מדברי ע.ת.1 אשר ב"כ המאשימה מצטטת כי אלו דברים שאמרה לה עובדת אחרת שכן העובדת אומרת לה "שרותי לא תראה".

משכך, דברי ע.ת.1 בענין דברי הנאשמת הם עדות מפי השמועה שאינה קבילה. לא רק עדות מפי השמועה הם, אלא שאף אין היא מגלה את המקור - "בלי להזכיר שמות".

מובן שלא ניתן לקבוע קביעה עובדתית במשפט הפלילי על יסוד אמרה שכזו מפי השמועה.

לפיכך, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי כי הנאשמת אמרה כי יש להשאירו כך כל היום, ויש לקבל את אמרת ע.ת.2 על כי אמרת הנאשמת היתה להשאירו כך "קצת זמן".

מצאתי לנכון להרחיב בענין זה הואיל וב"כ המאשימה מבקשת לקבוע קביעות עובדתיות אשר אינן עולות מראיות קבילות, וכי לשאלות עובדתיות אלו משמעות וחשיבות לקביעה אם הדברים עולים לגדר התעללות אם לאו.

ע.ת.2 מעידה כי היא כמעט בטוחה שהיא זו שהחליפה לבסוף לילד, ולא ע.ת.1 (פרו' עמ' 89 שו' 12-13).

ולדבריה ההחלפה בוצעה לאחר "5, 7 דקות, פחות אפילו" (פרו' עמ' 89 שו' 5).

בהודעות הוריו של ע. במשטרה, הודעתו של אביו ת/11 והודעתה של אמו ת/12, עולה ההשפעה של מעשה הנאשמת על ע..

בהודעת אביו של ע. ת/11 הוא מתאר כי בתקופה האחרונה הרגישו "הזנחה של הילדים אם זה שתן... זה היה שתן מהבוקר שלא הוחלף" (ת/11 עמ' 1 שו' 3-5), הסייעת חן סיפרה לו כי הנאשמת, לאחר שע. עשה פיפי במכנסיו, אמרה לה לא להחליף לו בשום פנים ואופן ושילמד לבקש, ולהשאיר אותו כך כל היום (ת/11 עמ' 1 שו' 14-16). בהמשך מתאר האב כי בנם במשך חודש חודשיים, קם ובוכה, לפחות 10 פעמים בלילה, והאופציה היחידה היא שהוא נרדם אצלם במיטה (עמ' 2 שו' 36-37). ובהמשך אומר כי הם מרגישים כי ע. אינו אותו ילד מאז שהוא בגן.

אמו של ע., בהודעתה ת/12, אומרת: "אחרי שהילד ע. היה חוזר עם ריח של שתן לבית והיתה אווירה של הזנחה, ובעלי היה שואל את רותי על זה ואחרי שבנסוף הסייעת חן הביאה לידיעתנו מה שקורה בגן ושרותי היתה אוסרת עליהם להחליף לו, בעלי הגיש תלונה באותו היום. ומיום למחרת 19/11/20 הילדים כבר לא בגן הזה. עוד בהקשר הפסיכולוגי בעקבות ההתנהלות של רותי שאסרה על הצוות להחליף תחתון, הוא עדיין בטרואומה. בורחים לו צרכים והוא כבר לא מבקש להחליף כי מבחינתו זה בסדר אחרי שרותי הרגילה אותו להישאר ככה רטוב עם הצרכים שלו. כשהכנסתי אותו לגן הוא היה גמול מטיטולים והיום יש רגרסיה".

טענות המאשימה לאישום החמישה עשר

ב"כ המאשימה מפנה לעדות הנאשמת ולדבריה כי אמרה למטפלות שישאירו אותו, שירגיש אי נוחות. ב"כ המאשימה מפנה לדברי הנאשמת בהודעתה במשטרה מיום 19.5.21, ת/23, לדבריה בעדותה בבית המשפט ולסתירה בין הדברים, ולדברי הוריו הילד ע., ביחס למעשה הנאשמת באישום זה ולתוצאות וההשפעה של מעשה הנאשמת על הילד.

ב"כ המאשימה מפנה לעדויות ע.ת.1 וע.ת.2, ונטען כי ההחלפה לבסוף בוצעה שלא על פי הוראת הנאשמת, אלא כי הסייעות המרו את פיה של הנאשמת.

לטענת ב"כ המאשימה, עבירת ההתעללות מהווה עבירה התנהגותית, ולכן היסוד הנפשי הנדרש להוכחתה הינו מודעות. אין צורך להוכיח נזק, נזק פיזי או נפשי בפועל, אלא די בהתקיימות המודעות למעשה ולהשלכותיו האפשריות. נטען כי הנאשמת הייתה מודעת היטב כי הותרתו של הילד רטוב מצרכים, יביא בהכרח להשפלתו, לתחושות שהן מעבר ל"אי נוחות" ולמעשה זלזלה בתחושות אלו ובכבודו של הילד. עוד נטען כי מעדותה בבית המשפט, ניכר כי הנאשמת עשתה כן על מנת "ללמד את האם לקח" על שלא ישרה עימה קו בעניין עיתוי הגמילה וכי בסופו של יום, מעדויות ההורים גם עולה כי לילד נגרם נזק ממשי. ב"כ המאשימה הוסיפה כי אף אם המדובר כאן באירוע בודד לכאורה, הרי שעוצמתו,

מידת הביזוי וההשפעה הכרוכים בו והשלכותיו הקשות על הילד- יש בהן כדי לבסס את יסודות העבירה אף אם לא מדובר בסדרת מעשים.

נטען כי ביחס לעבירת ההתעללות, גם מעשה חד פעמי יכול להוות התעללות פיזית כאשר דרגת החומרה המאפיינת אותו גבוהה.

טענות הנאשמת לאישום החמישה עשר

נטען כי לטענת הנאשמת אימו של הקטין ביקשה כי תחל עימו תהליך גמילה הגם והמועד אינו משותף לכלל ילדי הגן ובניגוד להמלצתה.

באותו היום הקטין הרטיב את בגדיו מספר פעמים ובכל פעם אלו הוחלפו. בפעם הרביעית החליטה הנאשמת שלא להחליף לו מידית את הבגדים אלא לאפשר לילד לחוש אי נוחות עם בגדים רטובים, מתוך מחשבה ואמונה כנה כי הדבר יעודד את הגמילה. לדבריה שיטה זו הוכיחה את עצמה במשך 35 שנה בהן גמלה אינספור תינוקות.

נטען כי מכל מקום המדובר בדקות מועטות, שבמהלכן היא ניקתה את הרצפה מהפיפי כדי שילדים אחרים לא יחליקו והרימה את המזרנים.

נטען כי בהקשר זה, הוסיפה הנאשמת כי פרק הזמן של 5 דקות הוא לגיטימי, וגם ילד שמרטיב טיטול לא מיד מחליפים לו, הדברים התאשרו גם בעדותה של פאני הסייעת. דובר בדקות בודדות בלבד ובהגזמה 7 דקות. יש מי שיחלוק על השיטה, יבקר אותה ואף יטעו כי המדובר בשיקול דעת מוטעה, אך היא אינה עולה כדי מעשה פלילי. יתרה מכך לפי הסרטון הנאשמת היא שהחליפה בסופו של יום את הבגדים לקטין.

נטען כי הנאשמת שללה בתוקף כי השאירה את הילד עם בגדים רטובים כדי להתנקם בדרישת האם (עמ'8 שו' 15-20).

המסקנה ביחס לאישום החמישה עשר

תחילה לשאלה העובדתית - ממכלול הראיות דלעיל עולה, כי הנאשמת נתנה הוראה מפורשת, שלא להחליף לילד ע., לאחר שמכנסיו ותחתוניו נרטבו. מובהר כי הילד לא היה עם חיתול, והיה מדובר בהחלפת בגדיו.

אני מוצא לקבל את עדות הסייעת פאני ע.ת.2, כי ההוראה של הנאשמת לא היתה הוראה להשאירו כך כל היום, אלא לעשות זאת למשך "קצת זמן".

בסופו של דבר, על פי כלל העדויות, הילד הושאר כשהוא רטוב, במשך מספר דקות, וקיים קושי לקבוע את מספר הדקות, אך לאור העדויות עולה כי מדובר בכחמש דקות לערך, ולא למעלה מ- 7 דקות.

כמו כן הנאשמת לא נתנה הוראה כי יש להשאירו כך כל היום.

בהקשר זה יש לציין כי עדות אבי הילד במשטרה היא עדות על דברים ששמע מע.ת.1 אשר גם הם היו דברים ששמעה מעובדת אחרת, לא ידועה.

אשר לטענה שניסתה הנאשמת להעלות כי לא החליפה לילד את בגדיו מכיוון שהיתה צריכה לנקות משהו, יש לדחות

טענה זו, מדובר בגרסה לא אמינה. הנאשמת משנה גרסאותיה, ובבית המשפט העידה בסתירה לדבריה במשטרה, שם הכחישה כי אמרה לסייעות לא להחליף. כעת בבית המשפט ניסתה להעלות גרסה נוספת על כי היתה עסוקה במשהו אחר, וזאת לצד הגרסה השלישית בה היא מודה ומאשרת כי אמרה לסייעות לא להחליף.

מכל מקום יש לתת אמון בעדותה של ע.ת.2 אשר אמרה מפורשות כי כך אמרה לה הנאשמת.

יש לדחות גם את גרסת הנאשמת כי ההוראה שנתנה נובעת מ"שיטה" שלה לגמילה. אין כל ראיה ל"שיטה" כזו, ודברים אלו של הנאשמת אינם מתיישבים עם העובדה שבפעמים הקודמות שהוא הרטיב, באותו יום, הוא לא הושאר רטוב, ולא נתנה הוראה כזו.

ביחס לטענה כי ההוראה האמורה ניתנה ע"י הנאשמת על מנת לבוא חשבון עם אמו של הילד, אינני מוצא ראיה לכך, מה גם שהדבר לא נעשה בפעם הראשונה שהילד הרטיב באותו יום.

הראיות בפני מתייחסות לאירוע אחד בלבד בו הנאשמת נתנה הוראה שלא לבצע החלפת בגדים לע. אין כל ראיה ישירה להוראות אחרות כאלו, ואין כל ראיה ישירה למקרה נוסף בו הושאר כך הילד.

זהו המסד העובדתי, ועל רקע מסד עובדתי זה יש לבחון את השאלה האם מעשה זה של הנאשמת עולה כדי התעללות נפשית בילד.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, ולאחר בחינת המעשה באספקלריה של העקרונות והמבחנים אשר פורטו לעיל, ביחס לעבירת ההתעללות בקטין או חסר ישע, באתי למסקנה כי מעשה זה עולה כדי עבירת התעללות בקטין חסר ישע.

מדובר במעשה בודד, אחד, ואולם, אין בכך כדי לשלול את האפשרות לראות בו כדי מעשה התעללות. מעשה התעללות אינו אך מעשה נמשך לאורך שורת מעשים, אלא יכול הוא לקום גם כפועל יוצא ממעשה בודד אחד.

רכיב מרכזי בבחינת השאלה אם מעשה עולה כדי התעללות, הינו בשאלה האם היה במעשה כדי השפלה וכדי פגיעה ורמיסה של כבוד הקורבן.

הותרת ילד, אשר נמצא תחת אחריותה של הנאשמת, כאשר הוא רטוב מצרכיו, הינו מעשה קשה של פגיעה קשה בכבודו, והשפלה קשה שלו.

הילד היה בגן הילדים, יחדם עם אחרים, כאשר הוא עם בגדים רטובים, והדבר נחשף גם אל מול כל מי אשר בגן. הילדים האחרים, וכלל הנוכחים בגן נחשפים לעובדה שהילד עם מכנסיים רטובים, על כל המשתמע מכך.

אין לקבל את הטענות בדבר "שיטה" זו לגמילתו של הילד, ואינני נותן אמון בעדות הנאשמת כי כך היתה "השיטה" שלה משך שנים.

זהו מעשה משפיל ומבזה, המותיר את הילד כשהוא עם צרכיו על גופו, ודומה כי אין צורך להוסיף מילים כדי לבטא את מידת ההשפלה שיש בכך.

מעשה זה עולה כדי פגיעה כה קשה בכבודו האישי של הילד הקטן, עד כי אין אלא להגדירו כהתעללות ברף גבוה בקטין הנתון לאחריותה ונמצא במשמורתה של הנאשמת הגנת.

מדובר בהתעללות נפשית, אשר יש בה כדי התעלמות מהחובה לשמור על כבודו של הילד.

כבודו של הילד נפגע לא רק כתוצאה מאלימות או דברים הנאמרים לו, אלא גם כתוצאה מהשפלה שכזו.

המאשימה טענה בכתב האישום להתעללות נפשית בלבד.

יש לקבל את טענת המאשימה על כי מעשה זה בנסיבות ביצועו עולה כדי התעללות נפשית, אך מוצא אני כי לא מדובר בהתעללות נפשית בלבד, אלא זוהי גם התעללות גופנית.

מדובר במעשה אשר משפיע באופן פיזי גם על גופו של הילד, הסובל מכל הנלווה למצב בו הוא נשאר כאשר צרכיו עליו, על גופו.

הנאשמת נתנה הוראה מפורשת שלא להחליף את בגדיו ולהותיר את הילד במצב זה.

העבירה המבוצעת ע"י הנאשמת הינה במעשה זה של מתן ההוראה, וכן במחדל להחליף את הבגדים.

תפקידה של הנאשמת מחייבה לדאוג לכבודו של כל אחד מהילדים אשר תחת אחריותה ומשמורתה. הנאשמת לא רק שלא עשתה כן, אלא באופן מודע ומכוון פגעה בכבודו ובגופו של הילד הנתון לחסותה.

ההליך הפלילי מחייב קביעות פרשניות הן ביחס להוראות דין והן ביחס למשמעות של מעשים ומחדלים.

השאלה הפרשנית הינה אם מעשה או מחדל עובר את אותו גבול בין מעשה אשר הינו ברף נמוך שאינו עולה כדי העבירה הפלילית של התעללות, או שמדובר במעשה אשר עבר את קו הגבול עד כדי כך שאופיו וטיבו אינו מאפשר להשאירו מחוץ לאיסור הפלילי.

קו גבול זה בעבירת ההתעללות בקטין או בחסר ישע אינו מוגדר, ולטעמי אף אינו ניתן להגדרה. קו גבול זה מחייב גם הבאה אל השיקולים, את המצפון, הרגש והמוסר, ועל בסיס כל אלה, לשאול ולהכריע היכן עובר קו הגבול.

ברור כי עקרון החוקיות, וזכותו של נאשם לכך שאשמו יוכרע אך בהינתן ראיות מעל לספק סביר, אלו מחייבים בחינה מדוקדקת, וכזו שכל ספק יוביל להותרת המעשה מחוץ לתחום הפלילי.

גם לאחר שבחנתי את האמור באספקלריה של זכויות אלו וכללים אלו של המשפט הפלילי, מוצא אני כי מעשה מבזה זה של הנאשמת כלפי הילד, הינו מעשה התעללות.

מעשה זה, לאחר בחינת המושג "התעללות", על המשמעות הערכית - נורמטיבית השלילית שלו, חוצה את הגבול, ואין אלא לקבוע כי עולה הוא כדי התעללות. התכליות אשר בבסיס הוראת חוק זו נועדו למנוע מעשי השפלה כאלו.

למידת פער הכוחות ויחסי התלות בין הקורבן למבצע, יש משקל משמעותי בשאלה אם מכלול הנסיבות מביא למסקנה שמדובר בהתעללות. במקרה זה מדובר בפער כוחות, אשר אין גדול הימנו. ילד קטן, פעוט, בגן ילדים, הנתון לאחריותה, חסדה, מרותה והחלטותיה של הגננת.

בהחלטתה, מכוח מעמדה כלפיו, מחליטה הגננת להותירו עם צרכיו על בגדיו, וכך לשהות בגן, ולהיחשף אל מול הילדים

והמבוגרים הנמצאים בו.

מכל האמור, מעשי הנאשמת באישום זה, עולים כדי התעללות, התקיימו יסודות העבירה, ויש להרשיע את הנאשמת בעבירה של התעללות בקטין או חסר ישע, לפי סעיף 368(ג) לחוק העונשין.

אישום שישה עשר

23. באישום השישה עשר מיוחסות לנאשמת עבירות של התעללות בקטין או חסר ישע (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 368ג סיפא לחוק.

על פי העובדות המפורטות בו במשך כשבע שנים עד לנובמבר 2020, בהזדמנויות רבות מאוד, נהגה הנאשמת כ"שיטת חינוך" במקרים בהם ילד אחד היה מרביץ לילד אחר או נושך אותו, להורות לילד שהוכה או ננשך להכות או לנשך בחזרה, ובחלק מהמקרים אף הייתה לוקחת את ידו של הילד שהוכה ומרביצה באמצעותה לילד שהיכה, או לוקחת את ידו של הילד שנשך ואוחזת את ראשו של הילד שננשך ומקרבת ביניהם ומאלצת את הילד שננשך לנשך את הילד שנשך בחזרה.

במעשיה המתוארים לעיל, כמו גם באישומים 1-14, לאור תדירות המעשים והתמשכותם, לאור גילם הצעיר של הקטינים, פערי הכוחות הגדולים בינם לבין הנאשמת ועובדת היותם תלויים בה, ולאור חוסר יכולתם של הקטינים להתגונן מפני הנאשמת, עברה הנאשמת עבירה של התעללות נפשית בקטינים כלפיהם נהגה באלימות.

את האמור לעיל, כמו גם את כל המיוחס לה באישומים 1-15 ביצעה הנאשמת בנוכחות הקטינים שהיו עדים למעשים וצפו בהם.

בעצם חשיפתם של כל הקטינים בגן, למעשי אלימות והתעללות מצד הנאשמת כלפי קטינים שונים בגן באופן ממושך ותדיר, נוכח גילם הצעיר של הקטינים ופערי הכוחות המובנים ביניהם לבין הנאשמת, עברה הנאשמת עבירה של התעללות נפשית כלפי כל הקטינים בגן, כאשר יש בחשיפתם למעשים כאמור פוטנציאל לגרימת נזק נפשי.

בסיכומים הודיעה ב"כ המאשימה כי לאור עדותה של ע.ת.2, היא מבקשת לצמצם את פרק הזמן שלפני נובמבר 2020 ובמקום שבע שנים להעמידו על שנתיים.

המענה לאישום השישה עשר

הנאשמת כופרת במיוחס לה באישום זה. נטען כי הנאשמת מעולם לא הורתה לאף ילד להרביץ לילד אחר או לנשך ילד אחר. נטען כי הנאשמת, אף בזמן שעשתה טעות והיכתה ילד שנשך, רואים אותה לאחר מכן, מנשקת ומחבקת ונותנת מעצמה, נכון שלעיתים אגרסיבית וקשה אך לא ממקום רע, ממקום של חינוך ואהבה.

הנאשמת כופרת כי עברה עבירה של התעללות נפשית בקטינים.

טענות המאשימה לאישום השישה עשר

ב"כ המשימה מבקשת להסתמך על עדויות ע.ת.1 וע.ת.2, לתת בהן אמון, ולקבל את דבריהן על "השיטה" הנטענת.

נטען כי אף אם אין תיעוד מצולם של "השיטה המתוארת", הרי שיש להרשיע את הנאשמת בעבירה זו, בהסתמך על עדויות שתי הסייעות שהיו בגן, חני ופאני, אשר יש בעדות כל אחת לחזק את רעותה, וזאת חרף הכחשתה הגורפת של הנאשמת את המיוחס לה.

ב"כ המאשימה המאשימה הפנתה לעדויות המטפלות, שכאמור כל אחת מהן, גם עבדה בתקופה אחרת בגן, הייתה אחראית לכיתת ילדים שונה, לרוב לא בחפיפה ביניהן, ותטען כי לא יכולה להיות "מקריות" בעצם העובדה ששתיהן מתארות את אותה "השיטה" ואת אותו הביטוי השגור שלדבריהן השתמשה בו הנאשמת תדיר: "שיטת חינוך".

עוד נטען כי ניסיונה של הנאשמת, לטעון בהקשר זה, כי עדותה של חני הינה מגמתית במטרה להעליל עליה עלילת שווא, לא יכולה לעמוד, שעה שעדותה זו מחוזקת בעדותה של פאני וכי היא המניע אשר יהא של חני לחשיפת המעשים, גם אם מתוך סכסוך כזה או אחר בין השתיים הרי שבעצם החשיפה נתגלו הסרטונים - והסרטונים מדברים בעד עצמם ומעידים כי זהו היה דפוס מעשיה של הנאשמת, זה והלך הרוח הקיים בגן- אווירה של אגרסיביות, אלימות, כוחנות והתנהגות בגסות כלפי הילדים, זוהי הייתה "שיטת החינוך" והנצפה בסרטונים מעיד על המגמתיות במעשיה של הנאשמת שאירעו, לטענת המאשימה, אף לתקופה הממושכת יותר מזו הנצפית בסרטון, כפי שהעידו גם המטפלות.

נטען כי למעשה אין מחלוקת, שחני הסייעת, היא שחשפה את המתרחש בגן והמאשימה גם לא חולקת על כך שהדבר אירוע בעקבות סכסוך שפרץ בינה לבין הנאשמת על רקע מחלוקת סביב פיטוריה של העדה מן הגן.

נטען כי עצם המניע או העיתוי לחשיפת המעשים על ידי העדה, אינו רלוונטי, שעה שהסרטונים עצמם מוכיחים כי כל דברי העדה הם אמת לאמיתה ועומדים בסתירה מוחלטת להכחשתה של הנאשמת, גם בשיחותיה מול העדה ויש בהם, לשיטת המאשימה בבחינת חשיפת "טפח" וצהר קטן ממכלול אירועי האלימות ו"שיטת החינוך" שהנהיגה הנאשמת בגן, ולהצביע על כך שמעשי הנאשמת אירעו למשך תקופה ארוכה יותר ובתדירות גבוהה יותר מזו המתועדת בסרטונים, שרק בשל מגבלה טכנית של משך התקופה בה ניתן לשמור הסרטונים, מתעדים משך תקופה קצרה יחסית. מה גם, שלפי עדות הסייעת רוב המקרים היו מתרחשים מאחורי גבה וגב הסייעות האחרות.

נטען כי גם הנאשמת בעצמה, בחקירתה הנגדית מאשרת את גרסתה של חני, תוך שהיא מטילה עליה את האשמה מדוע לא העיר לה על התנהגותה האלימה, כך: "ש: שוב, אני לא שאלתי לגבי אגרופים, אני שאלתי עכשיו לגבי מה שציטטתי לך מהדברים שחני אמרה בסדר? משיכות ילדים, הושבות בכוח, הרמה בכוח. צביטות בשפתיים, צביטות בלחיים, סטירות. היה או לא היה? ת: היה. אבל אם היא ראתה את הדברים האלה, כל כך הרבה דברים היא ראתה והיא לא מעירה על דבר אחד ועל דבר אחד היא לא מעירה לי רותי, מה את עושה! תעירי אותי מהתרדמה הזאת שאני שקועה בה. המצוקה הזאת הקשה שאני חווה אותה יום יום" (עמ' 174 שו' 7-1).

ב"כ המאשימה מפנה גם לעדות ע.ת.2 פאני, אשר שימשה סייעת בגן של רותי משך כשבע שנים וכי עיקר תפקידה היה אחראית בתינוקיה ומבקשת ללמוד מדבריה על שיטת החינוך, והצבת גבולות.

נטען חיזוק נוסף לראיות התביעה, בדבר השפעות התנהגות האלימה והכוחנית של הנאשמת מצוי בעדויות ההורים, בדבר התנהגות הפעוטות ששהו בגן, שהוגשו כאמור בהסכמת ב"כ הנאשמת ויש משכך לראותם ככאלו שהוכחו מעל לכל ספק סביר.

טענות הנאשמת לאישום השישה עשר

המאשימה בסיכומיה החליטה לצמצם באישום זה את התקופה הנטענת הקודמת ל-11/20 לשנתיים תחת שבע שנים. נטען כי בנסיבות אלה, נדרש היה מהמאשימה "סנן" גם את האירועים ולקבוע מי מהם התרחש במשך השנתיים - וכזאת לא נעשה ועל כן דין הוא כי אישום זה יימחק, ולא ניתן להגריל איזה אירוע יכנס ואיזה לא.

נטען כי אלמלא בחנה המאשימה אישום זה בפרספקטיבה של פרשות אחרות, לא הייתה מייחסת לנאשמת עבירת התעללות.

נטען כי המתבונן מהצד לא היה טוען כי מדובר בהתעללות, וכי אף אם מהגן צפתה בסרטון וטענה כי אין מדובר באלימות מובהקת אלא כהתנהגות לא נעימה.

המסקנה ביחס לאישום השישה עשר

לאחר בחינת הראיות ולאחר שנשקלו טענות הצדדים, המסקנה הינה כי מעשי הנאשמת עולים כדי התעללות נפשית בקטינים אשר בגן, ואולם זאת ביחס למעשי הנאשמת באישומים 1 עד 12 ו-13 בלבד, ולא על בסיס ה"שיטה" אשר נטען כי קודמת מזה שנתיים קודם למעשים אלו.

בבסיס הדרישה הראייתית קיים הצורך כי הטענות, כולן, יוכחו בראיות קבילות, המתייחסות לאירועים ספציפיים.

האירועים הספציפיים היחידים אשר הוכחו הם אלו אשר פורטו לעיל, ולא הוכח כל אירוע מעבר לאלו.

מדובר באירועים רבים, אשר הוכחו ובשורה ארוכה של עבירות אלימות שמבצעת הנאשמת כלפי הקטינים, ואולם איננו סבור כי ניתן להרחיב זאת שנים לאחור, לאירועים אשר לא הוכחו.

אמירות כלליות כאלו ואחרות על שיטה כזו או אחרת, הנמשכת זה שנים אשר אף אינן עקביות, ולא מבהירות את טיבה של השיטה או את משכה, אינן יכולות להוות ראיה לשיטה אשר מכוחה ניתן לטעון להתעללות.

יש צורך בראיות, ובהוכחה מעל לספק סביר של כל אירוע נטען. זהו הדין, ואלו הכללים הבסיסיים במשפט הפלילי.

איננו מוצא כי ניתן לקבוע ממצא עובדתי בהתבסס על עדותה של ע.ת.1 בנושא זה. ע.ת.1 עבדה במקום זמן קצר בלבד, ודבריה בעניין זה הינם בעיקר דברים ששמעה מאחרים, והם מפי השמועה.

כך, בעדותה אומרת ע.ת.1 כי עבדה במקום 8 חודשים, ורק ב- 1.9.20 החלה לעבוד משרה מלאה, וחלתה ויצאה ב- 10.11.20 או 12.11.20. המועדים של תחילת עבודתה במשרה חלקית אינם ברורים והיא מעידה כי החלה לעבוד במשרה חלקית בפברואר מרץ 2020. ר' פרו' עמ' 29 שו' 17-23).

לדבריה עד שהחלה לעבוד במשרה מלאה לא ראתה כלום, ורק אז החלה לראות דברים שאינם נראים לה (פרו' עמ' 25 שו' 12), והיא נותנת הסברים שונים לכך, וביניהם כי רק עזרה בהחלפות וטענות מסוג זה (פרו' עמ' 29 שו' 25-31). סבורני כי יש קושי עם טענות אלו של העדה, ועם הסבריה, שכן אותה "שיטה" שהיא טוענת לה, לא היתה סיבה שהיתה נעלמת מעיניה, בחודשים שקדמו לכך, כמו גם מבתה אשר היתה באה ושוהה במקום.

מכל מקום, קביעות לגבי שיטה הנמשכת שנים אינן יכולות לבוא על בסיס מסד ראייתי הנשען על עדות של מי אשר חודשים ספורים היתה במקום ובמרבית החודשים, באופן לא מובן, מעידה כי לא ראתה כלום.

עמוד 70

גם מעדותה של ע.ת.2 קיים קושי ללמוד על שיטה כאמור, והיא אומרת בעדותה כי אלו "10 מקרים גג" (פרו' עמ' 78 שו' 6).

מכל האמור אינני מוצא הראיות אשר באו בפני ראיות אשר יכולות להביא למסקנה, מעל לספק סביר בדבר שיטה אשר היה בה כדי התעללות בילדים, שנים לפני האירועים אשר החלו בנובמבר 2020.

מכאן שהתשתית העובדתית לעבירת ההתעללות בקטינים אשר נחשפו למעשי אלימות של הנאשמת בקטינים אחרים, יכולה להתבסס על אישומים 1-14 בלבד. למעט אישום 13 אשר אינו כולל עבירת אלימות אשר נעשתה לעיני הקטינים האחרים.

יצוין כי אין ראיה לידיעת או צפיית קטינים באירוע אשר באישום 15.

אישומים 1-12 ואישום 14 ועבירות האלימות במסגרת, הם הבסיס העובדתי לאישום 16, והם בלבד.

אישומים 1-12 ואישום 14, כוללים שורה ארוכה של עבירות, כמפורט לעיל, ומדובר בעשרות עבירות של תקיפה סתם ותקיפת קטין או חסר ישע.

בכל עשרות עבירות האלימות אשר נקבע לעיל שביצעה הנאשמת נכחו הקטינים אשר בגן, ועל כך אין מחלוקת.

הנאשמת תקפה ופגעה, באופן אגרסיבי ואלים בשורת קטינים בעשרות פעמים, כאשר הקטינים הנמצאים בגן חוזים בביצוע עבירות אלו ישירות אל מולם, וחלק גדול מעבירות אלו בוצעו כשהקטינים נמצאים בצמוד לקורבנות העבירות, ורואים מקרוב את מעשי האלימות, את הבכי, ההטחות, ההנפות, הצביטות, המכות, וככלל את כל המתואר לעיל בעשרות העבירות אשר נקבע כי הוכח מעל לספק סביר, שהנאשמת ביצעה.

את הנאשמת לא הרתיע, בעת ביצוע העבירות, העובדה כי הן מבוצעות לעיניהם של הילדים האחרים.

היא נקטה באלימות, לעיתים אלימות קשה, אל מול הקטינים האחרים, לעיתים במרחק סנטימטרים ספורים מהם, ואלו רואים את חבריהם הופכים שוב ושוב לקורבנות אלימות הנאשמת.

העבירות בוצעו מ - 28.10.20 עד 16.11.20, ובפרק זמן זה מדובר בעשרות עבירות אלימות אשר הקטינים נחשפים אליהן, ולתוצאותיהן.

עבירת התעללות כוללת גם את החלופה של התעללות נפשית. התעללות יכולה להתבצע גם ללא אלימות פיזית כלפי הקרבן.

סעיף 368 לחוק העונשין כולל חלופה של התעללות נפשית. אין כל דרישה או תנאי ביסודות העבירה כי תהא אלימות פיזית המופעלת כלפי נפגע העבירה. גם נוכחות מי אשר עבירת אלימות לא כוונה אליו אלא לאחר, יכול להיות קרבן לעבירת התעללות, בהתקיים היסודות של עבירה זו.

בת.פ. (מחוזית"א) 40999-01-21 מ"י נ' אורטל בנימין (20.7.2022) אשר צוטט לעיל, נקבע כי מעשי העבירה הרבים שבוצעו וכוללים אירועים קונקרטיים של מעשי תקיפה והתעללות גופניים, מביאים לכך שיש לזקוף לחובת הנאשמות גם התעללות נפשית כלפי כלל הפעוטות, גם אלה שלא היו קורבנות לאלימות גופנית, בשל המראות והקולות אליהם

נחשפו והאווירה הכוללת שכל אחת מהנאשמות השרתה סביבה.

וכך נפסק:

"הנה כי כן, התנהלות שיטתית, יומיומית הנוהגת באלימות ומשליטה אווירת פחד ובעתה מקימה אפשרות להרשעה בעבירה של התעללות, גם כלפי אלה שלו חוו מעשי אלימות גופנית, שכן חלק מהמעשים שכוונו כלפי קטין פלוני, נעשו לעיניהם של קטינים נוספים, ובנסיבות מסוימות יש להביא בכלל חשבון כי עלולה להיגרם גם להם פגיעה בשל חשיפתם למעשים הגם שהמעשים הפוגעניים לא כוונו דווקא כלפיהם.

הוראת סעיף 368 לחוק העונשין נועדה להגן על קטינים ועל חסרי ישע, תוך שהמחוקק החמיר במיוחד עם מי ש"אחראי על קטין או חסר ישע". על רקע תכליתו של סעיף חיקוק זה, הבאתי בחשבון את מכלול המעשים שביצעה כל אחת מהנאשמות, בגינם מצאתי להרשיען בעבירות התעללות גופנית, תקיפות וגרימת חבלות, כמפורט לעיל; ובהביאי בחשבון גם את המעשים הגבוליים, אלו שלא חצו הרף הפלילי, אך היו כוחניים, גסים ובעלי אופי תוקפני לפי הפעוטות, ובוצעו בתדירות גבוהה, ככאלה שתורמים במצטבר ומוסיפים נופך של חומרה למכלול מעשיהן של הנאשמות."

ולאחר סקירת העבירות שבוצעו שם נקבע:

"סבורני כי מסה כה חריגה של הפרעות התנהגותיות והתמודדויות כה חריגות, אשר חזרו על עצמן בקרב כל פעוטות הגן, באופן המתואר בעדויות ההורים, אינה מותרת מקום לספק בדבר הקשר שבין האירועים החריגים בגן, מצד כל אחת מהנאשמות בפני עצמה, ללא קשר לרעותה, לבין אותותיהם על התנהגות הילדים והפגיעה בהם. תוצאות נזיקיות קשות אלו מלמדות לשיטתי יותר מכל כי כל ילדי הגן נפגעו מהתנהגות הנאשמות, וכאמור די במעשים בהן הורשעו, כדי להשפיע על כלל הפעוטות, הן אלה שהרגישו זאת במישרין על גופם, והן אלה שהיו אך עדים להתנהלותן של הנאשמות כלפי אחרים, וחוו זאת דרכם. בהקשר זה אין נפקא מינה אם מדובר בפעוט אחד שנפגע מהמעשים שלא כוונו אליו או שמא כל הפעוטות כאחד."

בתפ"ח (ב"ש) 5589-10-20 מ"י נ' אביעד משה (הכרעת דין מיום 25.8.2021) נקבע כי: "עבירת ההתעללות בקטין יכולה לכלול גם מצב בו מתבצע מעשה התעללות בקטין אף כשזה לא מכוון אליו. המבחן הוא מבחן מהותי שיוכרע על פי השאלה האם הקטין נמצא במצב בו מבוצע מעשה העולה לכדי התעללות בו. מקום בו מעשיו של הנאשם, הם שיצרו מצב בו מתקיימת התעללות בקטין - והדבר הוא תוצאה ישירה ממעשי הנאשם - כפי שכאן, הרי מתרחש מעשה התעללות בקטין, וזאת גם אם המעשים לא כוונו ישירות לקטין."

האלימות העולה משורת האישומים דלעיל אשר נקבע בי הנאשמת ביצה, עולה כדי אלימות המבוצעת באופן תדיר והופכת היא את השהות במקום, בתקופה האמורה, ככזו בה הקטינים נמצאים במצב שהאלימות סובבת אותם, ומבוצעת אל מולם ובנוכחותם שוב ושוב.

העבירה של התעללות אינה עבירה תוצאתית כמפורט לעיל. זו עבירה התנהגותית אשר אינה צריכה לתוצאה על מנת להוכיחה.

ואולם, התוצאות וההשפעות של המעשים המקימים אותה, יכולות להשפיע על השאלה האם היה במעשים, או אף בהצטברם, כדי להוות מעשים העולים כדי התעללות נפשית.

מהודעות הורי הילדים במשטרה אשר הוגשו בהסכמה (ת/2 עד ת/18) עולה ההשפעה של ההתנהלות האלימה והתדירה בגן, בתקופה האמורה. אמנם מדובר בעיקר במקרים בהם הקטינים עצמם נפגעו, אולם יש בכך כדי לחזק את המסקנה בדבר החוויה הקשה כתוצאה מחשיפה לאלימות כה אינטנסיבית. אמנם אין מדובר בראיות ישירות ביחס למעשים, אולם יש לראות בהודעות אלו כדי חיזוק למסקנה כי מדובר היה בפרק זמן בו האלימות אשר היתה בגן השפיע על הנוכחים בו.

מכל האמור המסקנה הינה כי בביצוע עבירות האלימות המפורטות באישומים 1-12 ו- 14, ביצעה הנאשמת גם עבירת התעללות בקטין או חסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין.

כל מעשי העבירה הללו בוצעו בנוכחות קטינים אחרים. בכולם מדובר בעבירות אלימות אשר מבוצעות כלפי קטינים לעיני ולאזני חבריהם הקטינים האחרים הנוכחים.

הנאשמת היתה מודעת היטב לנוכחותם של הקטינים האחרים, כאר פגעה באלימות בנפגעי העבירות באישומים האמורים.

המעשים נעשו באור, במהלך היום, ובנוכחות קטינים אחרים.

בתקופה האמורה נקטה הנאשמת בדפוס אלים כלפי קטינים, וחשפה את כל הקטינים האחרים לדפוס אלימות זה.

המאשימה טענה באישום זה לריבוי עבירות, אך סבורני כי באישום זה, של ההתעללות הנפשית בקטינים אשר נחשפו לעבירות האלימות האחרות, יש להרשיע את הנאשמת בעבירה אחת. הקביעה כי מתקיימים יסודות עבירת ההתעללות הנפשית בגין ביצוע עבירות האלימות האחרות בנוכחות הקטינים שלא הופגנה כלפיהם אלימות, אינה מתייחסת לכל מקרה בנפרד. יש בהצטבר אירועים אלו כדי להביא למסקנה כי עוברים הם את הסף הנדרש לקביעה כי מדובר בהתעללות, על פי המבחנים דלעיל.

מכל האמור, המסקנה הינה כי בביצוע מכלול עבירות האלימות המפורטות באישומים 1 עד 12 ו- 14, ביצעה הנאשמת עבירת התעללות בקטין לפי סעיף 368ג לחוק העונשין, אשר הינה התעללות נפשית. זאת אף שמעשי עבירות האלימות לא כוונו לכלל הקטינים. נפגעי עבירת התעללות זו הם כלל הקטינים אשר נכחו, על כרחם, בעת ביצוע עבירות האלימות על ידי הנאשמת, ונחשפו, על כרחם, לאלימות שהפגינה כלפי חבריהם.

חשיפה זו עצמה, הינה חשיפה העולה כדי התעללות.

משקל מרכזי יש ליתן לכמה נתונים, המביאים למסקנה כי יש בסדרת המעשים כדי חציית קו הגבול ההופך אותם להתעללות - האחד הוא ריבוי העבירות, המסה הקריטית של ההיחשפות לדפוס האלים האמור בפרק הזמן של ביצוען, היות נפגעי עבירת ההתעללות הנפשית קטינים, כה רכים בשנים, תלות בנאשמת ופער הכוחות המשמעותי בינה לביניהם, היות המעשים סדרת מעשים מתמשכת, והטלת האימה המשמעותית שיש באירועי אלימות שכאלו כנגד קטינים, על הקטינים הנוכחים בעת ביצוען, גם אם לא כוונו כלפיהם.

האמור מקיים למעשה את כל ששת מבחני העזר המפורטים בע"פ 7704/13 דלעיל.

אשר על כן, באישום 16, יש להרשיע את הנאשמת בעבירת התעללות בקטין או בחסר ישע לפי סעיף 368ג לחוק

העונשין.

סוף דבר

24. לאור כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשמת, מחמת הספק, מהעבירות הבאות :

באישום השני מזוכת הנאשמת מהעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, ולהרשיעה בעבירת תקיפה סתם.

באישום הרביעי מזוכת הנאשמת משתי עבירות של תקיפה סתם.

באישום החמישי מזוכת הנאשמת מעבירה אחת של תקיפה סתם.

באישום האחד עשר מזוכת הנאשמת מעבירה אחת של תקיפה סתם.

באישום השניים עשר מזוכת הנאשמת מביצוע עבירה אחת של תקיפת קטן או חסר ישע, ובגין אותו מורשעת הנאשמת בעבירה של תקיפת סתם.

באישום הארבע עשר, באירוע ו', מזוכת הנאשמת מביצוע עבירה אחת של תקיפה סתם.

כמו כן:

באישום התשיעי מיוחסות לנאשמת 12 עבירות של תקיפה סתם. ואולם, אין מדובר ב-12 אירועי תקיפה אלא ב-10. לפיכך, הנאשמת מורשעת באישום התשיעי בעשר עבירות של תקיפה סתם. כאמור, כי כל האירועים המפורטים באישום התשיעי הוכחו מעל לספק סביר, והנאשמת מורשעת בכולם, והעובדה כי היא מורשעת בעשר עבירות, ולא בשתיים עשרה, אינה נובעת מזיכוי או מכך שלא הוכחה עובדה כלשהי באישום זה, אלא מכך שנפלה טעות בכתב האישום ונכתב שתיים עשרה עבירות, כאשר מדובר בעשר.

הנאשמת מורשעת בכל שאר העבירות המפורטות בכתב האישום, כפי המפורט לעיל ביחס לכל אחד מהאישומים.

הנאשמת מורשעת בעבירות כדלקמן :

עבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין - 32 עבירות.

עבירת תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין - 5 עבירות.

עבירת השארת ילד בלא השגחה לפי סעיף 361 לחוק העונשין - 2 עבירות.

עבירת התעללות בקטין או בחסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין - 2 עבירות.

ניתנה היום, ח' תמוז תשפ"ג, 27 יוני 2023, במעמד הצדדים.

עמוד 74